

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ТРУДЕН ЗА ОБИЧАНЕ

Превод от английски: Весела Ангелова, 2010

chitanka.info

На моите обични безценни деца: Бети, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, които внесоха любов и светлина в живота ми, съхраниха честността ми, дадоха ми надежда и ме вдъхновиха да сътворя най-доброто, на което съм способна.

Вие и деветимата сте моите герои! Обичам ви безкрайно!

Мама / Д.С.

1.

Малката едномоторна чесна кръжеше и се люшкеше застрашително над блатата западно от Маями. Самолетът беше достатъчно високо и пейзажът изглеждаше като пощенска картичка, но вятърът, който блъскаше през отворения прозорец, отвличаше вниманието на младата жена, която неистово стискаше предпазния си ремък — единственото, което виждаше, бе бездната отдолу. Мъжът зад нея я увещаваше да скочи.

— Ами ако парашутът не се отвори? — погледна го тя ужасено през рамо.

Беше висока красива блондинка с разкошно тяло и изящно лице. В очите ѝ се четеше неистов страх.

— Повярвай ми, Белинда, ще се отвори — каза Блейк Уилямс с тон, който не търпеше възражения.

Парашутизмът от години бе една от многобройните му страсти и винаги му доставяше удоволствие да споделя чудесното усещане с някой друг.

Предишната седмица, след като изпи няколко питиета в един от най-престижните частни нощни клубове в Саут Бийч, Белинда се бе съгласила да опита. На следващия ден Блейк ѝ плати осемчасов курс и пробен скок с инструктори. Дамата вече бе готова да му падне в ръцете. Това беше едва третата им среща, но Блейк толкова изкусително ѝ бе говорил за парашутизма, че след втория си коктейл „Космополитън“ тя прие поканата му да скачат заедно. Представа си нямаше в какво се забърква. В момента беше обезумяла от страх и се чудеше как се бе оставила да я убедят. Първия път, когато скочи заедно с двамата инструктори, които ѝ беше наел, се бе изплашила до смърт, но заедно с това бе изпитала шеметна възхита.

Скачането заедно с Блейк бе върховно изживяване. След това едва дочака следващата тренировка. Блейк бе толкова обаятелен, така брутален, но едновременно с това и толкова забавен, че Белинда почти не си даваше сметка, че едва го познава, а беше готова да го следва и

да опита всичко с него, дори да скочи от самолет. Но сега отново беше изплашена до смърт. Той се обърна и я целуна. Това ѝ бе достатъчно да пристъпи извън самолета, точно както я бяха учили.

След няколко мига Блейк я последва. Белинда стисна клепачи и запищя, докато падаха свободно в продължение на цяла минута, но после отвори очи и го видя как ѝ маха да дръпне ремъка на парашута си както ѝ бяха казвали инструкторите. Внезапно осъзна, че плавно се носят към земята, а той и се усмихва и гордо я поздравява с вдигнати палци. Белинда не можеше да повярва, че върши това за втори път в рамките на една седмица, но мъжът срещу нея беше твърде харизматичен. Блейк бе в състояние да накара хората да направят почти всичко.

Белинда беше двадесет и две годишна, топмодел в Париж, Лондон и Ню Йорк. Беше срещнала Блейк по време на едно гостуване в Маями. Той бе там, за да се види със свой приятел и беше пристигнал от Сейнт Барт с новия си „Боинг 737“. А сега бе наел малкото самолетче и пилота за парашутния скок.

Изглеждаше, че Блейк Уилямс е експерт във всичко, което върши. Още от колежа беше скиор от олимпийска класа. Научил се бе да управлява собствения си самолет, но поради габаритите и сложността на машината използваше и втори пилот. А с парашутизъм се занимаваше от години. Беше изключителен ценител на изкуството и един от най-известните в света колекционери на съвременно изкуство и образци от доколумбовия период. Освен това бе превъзходен сомелиер — познавач на вината, разбираше от архитектура, ветроходство и жени. Обичаше най-изтънчените удоволствия и му харесваше да ги споделя с жените, с които излизаше. Имаше магистърска степен по бизнес администрация от Харвард и беше учил в Принстън. В момента бе на четирийсет и шест, беше се пенсионирал на трийсет и пет и бе посветил остатъка от живота си да си угажда и да се наслаждава, като споделяше това, с което разполагаше с хората около себе си. Приятелите на Белинда я бяха уверили, че щедростта му няма граници. Накратко казано, Блейк беше мъжът, с който всяка жена би желала да бъде — богат, умен, добре изглеждащ и отдаден на забавленията. И въпреки колосалния успех, който бе пожънал, преди да се пенсионира, не беше ни най-малко уморен. Класираше се за епикуреец на века и макар повечето му връзки през последните пет

години да бяха кратки и повърхностни, никоя от тях не бе завършила зле. Жените продължаваха да го обожават дори след края на поредната му мимолетна авантюра.

Докато се носеха надолу към предварително избраната ивица на безлюдния плаж, погледът на Белинда бе изпълнен с възхищение. Не можеше да повярва, че е скочила от самолета с него, но това бе най-прекрасното нещо, което някога ѝ се бе случвало. Не мислеше, че ще повтори, но докато си стискаха ръцете, обгърнати от синева, тя разбра, че ще помни Блейк и този миг през целия си живот.

— Забавно е, нали? — извика той и тя кимна в знак на съгласие.

Все още бе твърде превъзбудена, за да говори. Скокът с Блейк бе много по-вълнуващ от този с двамата инструктори и тя нямаше търпение да разкаже на всички какво е правила и най-вече, с кого го е правила.

Блейк Уилямс беше всичко това, което хората разправяха за него. Достатъчно обаятелен, за да управлява страната, и с достатъчно пари, за да го прави наистина. Въпреки първоначалния си страх Белинда се усмихна, когато няколко минути по-късно краката ѝ докоснаха земята. Двамата инструктори разкопчаха парашута ѝ, докато Блейк се приземяваше на няколко стъпки зад нея. Веднага щом се отърваха от парашутите си, той я прегърна и отново я целуна. Целувките му бяха опияняващи както всичко останало, свързано с него.

— Беше фантастична! — възкликна той и я завъртя във въздуха, а тя се разсмя щастливо в обятията му.

Най-възхитителният мъж, когото бе срещала.

— Не, ти си фантастичен! Никога не съм си представяла, че ще направя нещо такова. Това беше най-лудото нещо, което някога съм вършила!

А при това го познаваше едва от седмица.

Приятелите ѝ вече я бяха предупредили да не си прави планове за сериозна връзка с него. Блейк Уилямс излизаше с красиви жени по целия свят. Обвързването не беше за него, макар някога и той да бе паднал в капана. Имаше три деца и бивша съпруга, по която, по собствените му думи, беше луд, притежаваше самолет, яхта и половин дузина невероятни къщи. Искаше единствено да се забавлява и изобщо не беше се спирал да го прави от развода си насам. Във всеки случай засега целта му бе да си доставя удоволствие. Първият му удар в света

на високите технологии и интернет беше легендарен, точно както и успехът на компаниите, в които впоследствие бе инвестирал. Блейк Уилямс притежаваше всичко, от което се нуждаеше, и всичките му мечти вече се бяха сбъднали. Докато вървяха към чакащия ги джип, Блейк прегърна Белинда, привлече я към себе си и я дари с дълга изпепеляваща целувка. Тя разбра, че този ден и този миг ще останат завинаги запечатани в съзнанието ѝ. Колко жени биха могли да се похвалят, че са скачали с Блейк Уилямс от самолет? Може би повече, отколкото би предположила, макар не всяка жена, с която той беше излизал, да бе толкова смела като нея.

Дъждът биеше по прозорците на кабинета на Максин Уилямс, разположен на 79-та източна улица в Ню Йорк. Това бяха най-силните валежи в града от петдесет години насам. Навън беше студено, ветровито и мрачно, но в кабинета, в който Максин прекарваше между десет и дванайсет часа на ден, цареше уют. Стените бяха боядисани в бледожълто и по тях висяха абстрактни картини в ненаатрапчиви тонове, които внушаваха спокойствие. Стаята беше ведра и приятна, а големите тапицирани в неутрална бежова дамаска кресла, на които разговаряше с пациентите си, приканваха с удобството си. Бюрото, модерно и функционално, бе безупречно подредено като хирургическа маса. Всичко в кабинета на Максин беше спретнато, педантично и стриктно като самата нея. Максин Уилямс държеше целия си свят под пълен контрол. Секретарката ѝ Фелиша, също толкова способна и благонадеждна, работеше при нея от близо девет години. Максин ненавиждаше промените и бъркотията. Всичко, свързано с нея и с живота ѝ, беше премерено, премислено и подредено.

Рамкираната диплома на стената показваше, че е завършила с отличие медицина в Харвард. Тя беше психиатър и един от най-добрите експерти, специализирани в лечението на емоционални травми едновременно при деца и при възрастни. Притежаваше богат опит в работата с младежи, страдащи от шизофрения и циклофрения, а една от по-тесните ѝ специалности бе работата с тийнейджъри със суицидни наклонности. Работеше с тях и със семействата им и резултатите често биваха отлични. Освен това беше написала на общодостъпен език две изключително добре приети книги, в които се

коментираха ефектите от емоционалните травми в детска възраст. Често я канеха в други градове и държави като консултант след природни бедствия или масови трагедии. Участваше и в екипа, консултирал децата в гимназията „Кълъмбия“ след масовата стрелба, бе писала статии за пораженията от 11 септември и работеше с няколко нюйоркски училища. На четирийсет и две тя беше експерт в областта си и колегите ѝ се възхищаваха и я уважаваха. Отхвърляше повечето предложения за лекции, тъй като времето ѝ беше ангажирано с пациентите, с консултациите към различни местни, национални и международни агенции и със собственото ѝ семейство.

Максин беше всеотдайна, що се отнасяше до децата ѝ — тринайсетгодишната Дафни, дванайсетгодишния Джак и Сам, който едва бе навършил шест. Като самотна майка тя се сблъскваше с проблема на всяка работеща жена, която се стареа да балансира между семейните задължения и работата си. Бившият ѝ съпруг почти не ѝ помагаше. Всъщност той имаше навика да се появява като дъгата — без предупреждение и за кратко, за да изчезне отново и задълго. Тя бе поела изцяло грижата за децата.

Точно за тях си мислеше и сега, докато гледаше през прозореца и чакаше идването на следващия си пациент, когато интеркомът на бюрото ѝ избръмча. Максин очакваше Фелиша да я уведоми, че петнайсетгодишното момче е пристигнало. Вместо това секретарката ѝ я изненада с вестта, че съпругът ѝ я търси по телефона. При тези думи Максин се намръщи.

— Бившият ми съпруг — напомни ѝ тя.

Беше напуснал живота ѝ и този на децата преди пет години и те се справяха чудесно без него.

— Съжалявам, но той продължава да се представя като ваш съпруг... Забравих — притесни се Фелиша.

Всъщност той беше толкова привлекателен и обаятелен, а и все я питаше за гаджето и за кучето ѝ, че просто нямаше как да не го харесва.

— Не се притеснявай, и той все забравя — отговори ѝ Максин и се усмихна, когато вдигна слушалката.

Зачуди се къде ли е той сега. С Блейк човек никога не можеше да бъде сигурен. Бяха минали четири месеца, откакто за последно бе видял децата. През юли ги беше взел със себе си на гости при

приятели в Гърция, а всяко лято ги канеше на яхтата си заедно с Максин. Децата го обичаха, но знаеха, че могат да разчитат единствено на майка си, докато той се появяваше и изчезваше, непредсказуем като вятъра. Те обаче му прощаваха великодушно прегрешенията. Не че и тя не го правеше вече десета година... Работата беше там, че страстта му към удоволствията и пълната липса на отговорност някак избледняваха в аурата на чара му.

— Здравсти, Блейк — поздрави го тя и се отпусна на стола си. Професионалната дистанцираност и сдържаното ѝ поведение изчезнаха, щом заговори. Въпреки развода те си бяха останали приятели. — Къде си сега?

— Във Вашингтон. Днес се върнах от Маями. За няколко седмици бях в Сейнт Барт.

Максин си припомни къщата. От пет години не беше стъпвала там. Това беше един от многото имоти, от които се бе отказала при развода.

— Ще идваш ли в Ню Йорк да видиш децата?

Не искаше да му натяква, че трябва да дойде. Той беше наясно с това точно толкова, колкото и тя, само че все имаше нещо друго предвид. Или поне през повечето време. Макар да ги обичаше много, бързаше да приключи набързо с посещенията си и те го усещаша. Ала Дафни, Джак и Сам бяха много привързани към баща им, което по някакъв особен начин се отнасяше и за нея. Изглеждаше сякаш на планетата няма човек, който да не го харесва. Блейк нямаше врагове. Само приятели.

— Щеше ми се да мога да ги видя — промърмори той с извинителен тон. — Довечера обаче летя за Лондон. Утре трябва да се срещна с един архитект. Ремонтирам къщата. — След което добави с тон на палаво хлапе: — Току-що купих едно фантастично място в Маракеш! Летя за там другата седмица. Абсолютно прекрасен рушащ се дворец!

— Точно от каквото имаше нужда — отговори му Максин, поклащайки глава.

Беше невъзможен. Навсякъде купуваше къщи. После ги преустройваше с помощта на известни архитекти и дизайнери, превръщаше ги в местна забележителност и търсеше да купи нещо ново. Харесваше му проектирането повече от крайния резултат.

Притежаваше къща в Лондон, една в Сейнт Барт, още една в Аспен, горната половина от дворец във Венеция, луксозен мезонет в Ню Йорк, а сега очевидно се бе сдобил и с палат в Маракеш. Какво ли смяташе да прави с това чудо? Но каквото и да беше намислил, тя знаеше, че ще се получи прекрасно като всяко друго нещо, до което се бе докоснал. Бившият ѝ съпруг притежаваше невероятен усет, съчетан със смели дизайнерски решения. Всичките му къщи бяха възхитителни. Наред с това притежаваше един от най-големите платноходи в света, макар да го използваше само няколко седмици в годината, а през останалото време го заемаше на приятели. Не спираше да лети по света, ходеше на сафарита в Африка или правеше набези, с цел да се докопа до някоя ценна колекция от предмети на изкуството в Азия. Два пъти беше ходил дори в Антарктида, откъде се завърна с впечатляващи снимки на айсберги и пингвини. Нейният начин на съществуване му се струваше потискащ. Тя обаче беше доволна от предсказуемия си и добре подреден живот в Ню Йорк, който протичаше между кабинета ѝ и удобния апартамент на Парк Авеню и 84-та източна, който обитаваше с трите си деца. Всяка вечер се прибираше пеш от работа вкъщи, дори в дни като днешния. Кратката разходка я разведряваше след тежките изповеди, които слушаше по цял ден, и проблемните деца, които лекуваше. Някои нейни колеги често ѝ препращаха потенциалните си самоубийци. Да се справя с трудни случаи, беше предизвикателство за нея и тя обичаше работата си.

— Е, Макс, а какво става с теб? Децата как са?

— Добре са. Джак пак се захвана с футбол. Европейски. Много е добър — сподели с гордост тя.

Имаше чувството, че разказва на Блейк за нечии чужди деца. Той беше по-скоро техният любим чичо, отколкото баща. За беда и като съпруг беше същият. Неустоим във всяко отношение, само дето го нямаше, когато имаше нужда от него.

В началото Блейк залягаше над бизнеса си, но след като пожъна големите си успехи, престана да го свърта на едно място. Беше издигнал забавленията в култ. Беше я карал да се откаже от практиката си, но Максин просто не можеше да го направи. Много труд бе положила, за да е това, което бе днес. Не можеше да си представи да зареже работата си, независимо колко богат беше станал съпругът ѝ.

Всъщност нямаше никаква представа точно колко пари притежава Блейк в момента. Въпреки че още го обичаше, бе осъзнала, че не бяха един за друг. Бяха пълни противоположности във всяко отношение. Педантичността ѝ рязко контрастираше с бъркотията, която той успяваше да сътвори. Където и да седнеше, се появяваха купища списания, книги, вестници, недоядена храна, разлети напитки, черупки от фъстъци, бананови обелки, полуизпити чаши със сода и пликосе от храна за вкъщи, които беше забравил да изхвърли. Постоянно нахвърляше скици за последната си къща, а джобовете му бяха пълни с бележки за телефонни обаждания, на които трябваше да отговори, но така и не го правеше. И, разбира се, бележките се губеха. Постоянно звъняха хора, които питаха къде е в момента. Блейк беше брилянтен по отношение на бизнеса си, но във всяко друго отношение животът му бе истинска каша. Би могъл да бъде описан като очарователен, обаятелен и обичлив перко. Максин се беше изтощила от усилието да бъде единственият пораснал човек, особено откакто се появиха децата. Блейк дори беше пропуснал раждането на Сам, защото бе излетял за Лос Анджелис, за да присъства на някаква филмова премиера. А когато осем месеца по-късно детегледачката изпусна Сам, докато го преобличаше, и детето си счупи ръката заедно с ключицата, да не говорим за цицината на главата, се оказа, че Блейк е невъзможно да бъде открит. Без да каже на никого, той бе излетял за Кабо Сан Лукас, за да огледа някаква къща за продажба, построена от известен мексикански архитект, пред когото се прекланяше. По пътя бе изгубил мобилния си телефон и успяха да се свържат с него чак след два дни. В крайна сметка историята със Сам приключи благополучно, но Максин поиска развод в мига, в който съпругът ѝ стъпи в Ню Йорк.

Нещата между тях двамата спряха да вървят, когато Блейк вече бе натрупал парите си. Макс имаше нужда от мъж, който да се вписва повече в скалата на човечността и който поне от време на време да е под ръка. А Блейк все го нямаше. В крайна сметка тя реши, че по-добре ще ѝ е да е сама, отколкото да го порицава всеки път, щом ѝ се обадеше, и да губи часове да го издирва, ако с децата станеше някоя беля. Когато му каза, че иска развод, той изпадна в недоумение. После и двамата се разстроиха. Блейк се опита да я разубеди, но тя вече бе взела твърдо решение. Обичаха се, но Максин настоя, че това не ѝ е достатъчно. Вече не. Двамата имаха различни интереси. Единственото,

което той искаше, беше да се забавлява, а тя копнееше да бъде с децата и с работата си. Бяха прекалено различни по прекалено много начини. Когато бяха млади, беше забавно, но с времето тя бе пораснала, а той — не.

— Ще дойда на някой от мачовете на Джак, когато се върна — обеща Блейк, докато Максин съзерцаваше проливния дъжд, който ударно миеше прозорците на кабинета ѝ.

„И кога ли ще е това?“, помисли си тя, но не произнесе думите на глас. Той отговори на неизречения ѝ въпрос. Познаваше я по-добре от всеки друг на света. Това се бе оказало най-голямата пречка пред решението ѝ да се разделят. Заедно им беше толкова хубаво, защото все още продължаваха да се обичат по свой си начин. Блейк беше нейното семейство и това винаги щеше да си остане така, а освен това бе баща и на децата ѝ. За нея това беше нещо свещено.

— Ще си дойда за Деня на благодарността след две седмици — обясни той и Максин въздъхна.

— Да кажа ли на децата, или да изчакам?

Не ѝ се искаше пак да се разочароват. Блейк имаше навика да сменя плановете си с лекотата, с която дишаше, и нищо не би му попречило да остави семейството си с пръст в устата. Лесно се отнасяше. Всъщност това беше единственото нещо, което тя ненавиждаше у него, особено когато потърпевши се оказваха децата. Не му се беше налагало да среща погледите им, когато им съобщаваше, че в крайна сметка татко няма да дойде.

Сам не помнеше времето, когато бяха живели заедно, но въпреки това обичаше баща си. Детето беше само на годинка, когато се разведоха. Затова този начин на живот беше съвсем обичаен за него и той бе свикнал да разчита на майка си за всичко. Джак и Дафи познаваха по-добре баща си, макар спомените им да бяха започнали да избледняват.

— Можеш да им кажеш, че ще дойда, Макс. Няма да си променя решението — обеща ѝ кротко той. — Ами ти? Добре ли си? Чаровният принц появи ли се най-сетне?

Тя се усмихна. Винаги ѝ задаваше този въпрос. В живота му имаше много жени, но почти всички бяха твърде млади и той не поддържаше сериозна връзка с никоя от тях. В нейния живот обаче

нямаше никакви мъже. Липсваха ѝ време и желание за подобни авантюри.

— От година не съм излизала на среща — отговори му направо тя.

Винаги беше откровена с Блейк. Вече го чувстваше като брат и нямаше тайни от него. Той пък нямаше тайни от никого, защото повечето от това, което правеше, веднага се появяваше в таблоидите. Винаги присъстваше в клюкарските колонки с модели, актриси, рок певици, наследнички и каквито още там му се изпречеха на пътя. За кратко дори бе излизал с истинска принцеса, с което само беше потвърдил подозренията, които Макс таеше от години. Блейк беше на хиляди километри далеч от нея. Живееше на друга планета, населена с напълно чужди форми на живот. Тя беше земя, а той — огън.

— Така доникъде няма да стигнеш — смъмри я той. — Много работиш. Кога ще се промениш?

— Харесва ми това, което правя — простичко му отговори Максин.

За него това не беше новина. Винаги беше обичала работата. В началото му беше трудно да я убеди да си вземе почивен ден, а и до днес нещата не бяха много по-различни, макар сега тя да прекарваше уикендите с децата, през което време си бе намерила заместници. В края на краищата това си беше напредък. Заедно ходеха в къщата в Саутхемптън, където с Блейк се бяха оженили. Беше ѝ я дал при развода. Домът беше красив, но за него вече бе прекалено плебейски, но Максин и децата го харесваха. Голямата старинна фамилна резиденция, обвита в бръшлян, се намиреше точно до плажа.

— Мога ли да взема децата за празничната вечеря на Деня на благодарността? — попита внимателно той.

Винаги се отнасяше с уважение към плановете ѝ. Никога не беше се появявал просто ей така и да изчезне с децата. Знаеше колко много усилия е положила, за да им изгради стабилен живот. А Максин обичаше да планира отдалеч.

— Може да се уреди. Ще ги вода на обяд при нашите.

Бащата на Максин също беше лекар, хирург-ортопед, прецизен и педантичен точно като нея. На него се беше метнала, той ѝ беше чудесен пример и много се гордееше с постиженията ѝ. Максин беше

единствено дете, а майка ѝ никога не беше работила. Имаше съвсем различно детство от неговото.

От самото начало животът на Блейк беше поредица от благополучия. Беше осиновен като бебе от възрастна двойка. Биологичната му майка, както бе установил впоследствие, била петнайсетгодишно момиче от Айова. Когато беше отишъл да я види, тя се бе оказала омъжена за полицаи и бе родила още четири деца. Оказа се повече от потресена, когато се срещна с първородния си син. Нищо общо нямаше между тях и той я съжали. Животът ѝ бе тежък, съпругът ѝ пиеше. Тя му разказа, че биологичният му баща бил чаровник, хубавец и малко див седемнайсетгодишен младеж. Загинал при автомобилна катастрофа два месеца след като завършил училище, но и без това двамата не правели планове за женитба. Родителите ѝ католици я принудили да даде детето за осиновяване, след като го родила в затънтено градче. Осиновителите му обаче бяха солидни и мили хора. Баща му беше адвокат на Уолстрийт, специализиран в данъчното облагане, и именно той го бе посветил в принципите на сигурните вложения. Пак той беше направил всичко възможно Блейк да влезе в Принстън, а после да придобие магистърска степен по бизнес администрация в Харвард. Майка му беше отдадена на благотворителност и това, на което го бе научила, бе колко е важно да бъде всеотдаен. В крайна сметка Блейк беше усвоил добре и двата вида уроци и фондацията му подпомагаше множество благотворителни каузи.

Родителите му бяха стабилна опора, но починаха, след като се бе оженил за Максин. Блейк съжеляваше, че не бяха успели да видят внуците си. Бяха чудесни хора, а заедно с това бяха и идеални родители. Не бяха успели да видят и звездния му възход. Понякога се чудеше как биха реагирали на живота, който водеше в момента, и от време на време, обикновено късно през нощта, изпитваше съмнения, че не биха го одобрили. Много добре осъзнаваше какъв късметлия е, тъй като беше наясно до каква степен обича лукса и безгрижието, но толкова се забавляваше с всичко, което вършеше, че му беше трудно да превърти лентата назад. Беше си създал начин на живот, който напълно го удовлетворяваше, а и на никого не вредеше. Искаше му се по-често да вижда децата си, но някак все се оказваше, че няма достатъчно време, но се стараше да навакса с щедрост и любвеобилност, когато

отидеше при тях. По някакъв начин беше бащата — мечта. Даваше им да правят всичко, което пожелаят, и беше способен да задоволи всяко тяхно желание, като им угоди така, както никой друг не би могъл. Максин въплъщаваше сигурността и реда, с които бяха свикнали, а той беше тяхната магия и забавление. В някаква степен действаше по същия начин и на Макс, когато бяха млади. Но всичко се промени, когато пораснаха. Или по-скоро тя се промени. Той си остана същият.

Попита я как са родителите ѝ. Винаги бе харесвал баща ѝ — усърдно работещ сериозен човек с непоклатими ценности и здрав морал, макар и лишен от въображение. По-суровата и сериозна версия на Максин. Въпреки различните им разбирания и философии за живота, двамата с Блейк се разбираха чудесно. Баща ѝ често се заяждаше с Блейк, като го наричаше „нехранимайко“, но на него това му доставяше удоволствие. Звучеше му секси и възхитително. През последните години тъстът му беше много разочарован, задето Блейк не вижда по-често децата и беше напълно наясно, че дъщеря му прави всичко възможно да замаже издънките на бившия му зет. Съжаляваше, че тя трябва да се справя с всичко сама.

— Значи ще се видим вечерта в Деня на благодарността — завърши Блейк. — Ще ти звънна сутринта, за да ти кажа по кое време ще пристигна. Ще уредя кетъринг за вечерята, а ти си добре дошла да се присъединиш към нас — добави великодушно той, с надеждата че ще дойде. Още му допаднаше компанията ѝ. Нищо не се бе променило. Продължаваше да я мисли за фантастична жена. Само му се щеше да умее да се отпуска и да се забавлява повече. Смяташе, че прекалено навътре е приела пуританската етика и работата си.

Интеркомът ѝ отново избръмча, докато си вземаше довиждане с Блейк. Петнайсетгодишното момче, което имаше час за четири следобед, беше дошло. Остави слушалката и отвори вратата на кабинета си, пред който се озърташе пациентът. Момчето седна на едното кресло, още преди да я е погледнало и да ѝ е казало „здрости“.

— Здравей, Тед — поздрави го тя спокойно. — Как е?

Докато Максин затваряше вратата, той сви рамене и сеансът им започна. Два пъти се беше опитвал да се обеси. Тя го беше хоспитализирала за три месеца, а след две седмици къщи състоянието му се бе подобрило. На тринайсет години бе започнал да проявява признаци на циклофрения. Виждаха се три пъти седмично, а по

веднъж момчето посещаваше група за тийнейджъри с опити за самоубийство. Справяше се добре и Максин контактуваше успешно с него. Родителите му безрезервно я одобряваха. Заедно бяха извървели труден път и тя много им бе помогнала. Беше не само добър лекар, но и добър човек.

Сеансът продължи петдесет минути, след което последва десетминутна почивка, която използва, за да върне две телефонни обаждания. После започна последният ѝ сеанс за деня, отреден за шестнайсетгодишна анорексичка. Както обикновено, денят беше дълъг и тежък, но интересен, изискващ пълна концентрация. Накрая тя отговори и на останалите телефонни обаждания и в шест и трийсет привечер тръгна под дъжда към къщи, като си мислеше за Блейк. Радваше се, че ще идва за Деня на благодарността и знаеше, че децата ще бъдат щастливи. Дали това не означаваше, че за Коледа нямаше да е тук? В краен случай можеше да пожелае да отидат при него в Аспен. Обикновено там прекарваше Нова година. С всичките възможности, които имаше, и с къщите, които притежаваше, човек никога не можеше да е сигурен относно местонахождението му. А сега, след като в списъка бе добавил и Мароко, щеше да е още по-трудно проследим. Максин нямаше нищо против него, той просто си беше такъв, дори понякога да я вбесяваше. Нямаше лоши намерения, но му липсваше чувство за отговорност. Просто в много отношения Блейк беше отказал да порасне. Това го правеше чудесен приятел, но не и партньор. Човек не можеше да очаква много от него. Е, от време на време успяваше да изненада нея и децата, като правеше нещо наистина смислено и прекрасно, а после отново се запиляваше нанякъде. Максин се питаше дали нещата щяха да се развият по-различно, ако той не беше натрупал състоянието си едва трийсет и две годишен. Това бе променило живота му. Всъщност животът на всички тях. Завинаги. Почти си мечтаеше Блейк да не бе правил големия си удар в интернет. Преди това животът им беше в пъти по-приятен, но парите промениха всичко.

Максин бе срещнала Блейк, докато караше стажа си в болница „Станфорд“. По това време той работеше в Силиконовата долина в света на високите технологии и правеше планове за проходащата си компания. Тя така и не разбра докрай с какво се занимава, но бе пленена от невероятната му енергия и страстта, с която преследваше идеите си. Запознаха се на парти, на което не ѝ се ходеше, но един

приятел я заведе там насила. Преди това два дни беше дежурила в травматологията и в нощта, когато се срещнаха, умираше за сън. Ала Блейк нахлу в живота ѝ с гръм и трясък. На следващия ден я покани на разходка с хеликоптер. Облетяха залива и дори минаха под моста Голдън Гейт. Да бъде с него, ѝ се струваше възхитително, а връзката им се разгоря като горски пожар при силен вятър. След по-малко от година се ожениха. Максин беше на двацет и седем, а годината, която преживяха, бе шеметна. Десет месеца след сватбата Блейк продаде компанията си много изгодно. Останалото беше история. Съпругът ѝ обърна парите в още повече пари, и то очевидно без особени усилия. Падаше си по максималния риск и беше истински гений в инвестирането. Максин беше заслепена от предприемчивостта му, уменията му и брилянтния му ум.

По времето, когато се роди Дафни, тоест две години след сватбата, Блейк вече бе натрупал неприлично голямо състояние и искаше Макс да се откаже от кариерата си. Вместо това тя стана шеф на психиатрична клиника за младежи, роди дъщеря си и си даде сметка, че се е омъжила за един от най-перспективните мъже в света. Нещата, които ѝ се наложи да осъзнае и да свикне с тях, се оказаха много. В противовес на широко разпространеното схващане, че е невъзможно да забременееш, докато кърмиш, тя зачена Джак шест седмици, след като Дафни се бе родила. Докато на бял свят се появи и второто им дете, Блейк вече беше купил къщата в Лондон и още една в Аспен, бе поръчал яхтата и семейството се върна в Ню Йорк. Скоро след това се пенсионира. Максин не се отказа от кариерата си дори след раждането на Джак. Майчинството ѝ продължи по-кратко дори от пътешествията на Блейк, който по това време усърдно обикаляше света. Наеха бавачка и Макс се върна на работа.

Неприятно ѝ беше да работи, докато Блейк се забавлява, а и животът, който той водеше, я стъписваше. Прекалено волен бе, твърде буен и разточителен за нея. Когато Максин започна частната си практика и се захвана с важен проект с цел изследване на травмите в детска възраст, Блейк нае най-известния декоратор в Лондон, който да оправи къщата им. Нае и още един за дома им в Аспен и купи къщата в Сейнт Барт, която ѝ подари за Коледа. На себе си подари самолет. Максин чувстваше, че всичко се случва твърде бързо, но нещата така и не забавиха темпо. Имаха къщи, бебета и несметно богатство, а Блейк

не слизаше от кориците на „Нюзуик“ и „Тайм“. Продължи да се занимава с инвестиции, което удвои и утрои парите му, но така и не се върна повече на нормална работа. С каквото и да се захванеше, го ръководеше от компютъра и по телефона си. В един момент бракът им също започна да изглежда като сключен по телефона. Блейк продължаваше да е любящият съпруг, когато бяха заедно, но през повечето време него просто го нямаше.

Максин беше на ръба да се откаже от работата си и дори разговаря за това с баща си. Накрая обаче стигна до заключението, че подобно решение би било безсмислено. Какво щеше да прави след това? Да лети заедно с Блейк от една къща към друга или да спи в хотели в градовете, в които нямаха жилище? Да ходи с него на прословутите му пътешествия, на сафарита из Африка, да катери Хималаите, да финансира археологически разкопки или да се надпреварва с яhti? Нямаше нещо, с което Блейк да не може да се справи, а още по-малко бяха нещата, които не би опитал. Просто нямаше мира. Трябваше да опита, да вкуси и да има всичко. Максин не можеше да си представи да мъкне две прощъпалчета по целия свят, така че прекарваше повечето време с децата си в Ню Йорк. Не би могла просто да махне с ръка на всичко и да се откаже от работата си. Всяко хлапе със склонност към самоубийство, което виждаше, всяко травмирано дете ѝ вдъхваше увереността, че има смисъл от това, което върши. Спечели две престижни награди за научните си разработки и понякога се чувстваше почти като шизофреничка, опитвайки се да се срещне със съпруга си и лъскавия му живот във Венеция, Сардиния или Сейнт Мориц, като същевременно се грижи за децата си в Ню Йорк, без да спира да работи по поредния психиатричен научен проект и да изнася лекции. Живееше три живота наведнъж. По някое време Блейк престана да я моли да тръгне с него, примири се и започна да пътува сам. Вече не можеше да седи мирен, светът беше в краката му и нищо не му беше достатъчно. Превърна се в отсъстващия съпруг, в таткото за една нощ, докато Максин полагаше усилия да съдейства за подобряването на живота на децата със суицидни наклонности и на травмираните тийнейджъри. А и на живота на своето семейство също така. Световите им с Блейк нямаше как да са по-полюсни. Без значение колко точно се обичаха, явно децата се оказваха единственият мост между тях.

През следващите пет години живяха разделени, като се срещаха за кратко по света, когато и където на Блейк му беше удобно. Тогава забременя със Сам. Получи се случайно, когато се срещнаха за един уикенд в Хонконг, точно след като Блейк се върна от пътешествие до Непал с приятели. Максин тъкмо бе получила нова награда за изследвания в областта на анорексията при младите момичета. Откри, че е бременна и за разлика от предишните пъти, не изпита смут. Просто още едно предизвикателство, с което да се справя, още едно дете, което да отглежда сама, още едно парченце от пъзела, който вече бе прекалено сложен и прекалено голям. Но Блейк беше извън себе си от радост. Обяви, че искал половин дузина деца, което ѝ се стори налудничаво. Съпругът ѝ едва виждаше тези, които вече имаше. Джак беше на шест, а Дафни — на седем, когато се роди Сам. След като пропусна раждането, Блейк се появи на следващия ден с кутийка „Хари Уинстън“ в ръце. Подари на Максин пръстен с трийсеткаратов изумруд, който макар да беше невероятен, не бе това, което тя искаше от него. Много по-силно копнееше да бъдат заедно. Липсваха ѝ старите дни в Калифорния, когато и двамата работеха и бяха щастливи, времето, преди да направи големия си финансов удар, който радикално бе променил живота им.

А когато осем месеца по-късно Сам падна от масата за преобличане, тя изобщо не можа да открие баща му в продължение на цели два дни. Когато накрая го издири, след като се бе върнал от Кабо, се оказа, че го хваща на път за Венеция, за да търси дворец, който да ѝ купел като подарък. Само че тя вече бе твърде уморена от изненади, къщи, декоратори и още и още къщи, в които едва ли биха имали време да пребивават. Блейк все го чакаха нови срещи, нови места за обикаляне, нови видове бизнес, в които би искал да инвестира или да закупи, нови къщи за реставриране или купуване, нови приключения, в които да се впусне. Оттогава съдбите им напълно се разделиха. Дотолкова, че когато Блейк си дойде, след като разбра за инцидента със Сам, тя избухна в сълзи и му каза, че иска развод. Просто вече ѝ бе дошло до гуша. Разплака се и заяви, че повече не издържа.

— А защо не напуснеш работа? — спокойно ѝ предложи той. — Твърде много работиш. Концентрирай се само върху мен и децата. Защо да не наемем повече домашни помощници? Тогава ще можеш да летиш заедно с мен.

В началото не взе на сериозно предложението ѝ за развод. Обичаха се. Защо им трябваше да се развеждат?!

— Ако направя това — отвърна му през сълзи тя, — няма да мога да виждам често децата си, точно както и ти не ги виждаш. Кога за последно си беше вкъщи за по-дълго от две седмици?

Той се замисли и не можа да отговори. Тя имаше право, макар да му бе трудно да го признае.

— Господи, Макс! Ами не знам. Никога не съм гледал на нещата по този начин.

— Знам. — Тя още повече се разстрои. — Че аз дори вече не знам къде си! С дни не можах да те открия, когато Сам пострада. Ами ако беше умрял? Или пък аз? Изобщо нямаше да разбереш!

— Съжалявам, скъпа. Ще се постарая да съм повече на разположение. Просто съм си мислел, че ти държиш всичко под контрол. — Нямаше угризения да я оставя на пост, докато самият той се забавлява.

— Държа нещата под контрол, така е. Но се уморих да върша всичко сама. Вместо да ми казваш да напусна, защо ти не спреш постоянно да пътуваш и не си останеш вкъщи? — Почти нямаше надежда, че ще се получи, но поне бе опитала.

— Имаме толкова хубави къщи, а има и толкова много неща, които искам да направя.

Току-що беше взел черновата на една пиеса, написана от млад лондонски драматург, когото той спонсорираше от две години. Харесваше му да е меценат много повече, отколкото си падаше по стоенето вкъщи. Обичаше жена си, обожаваше децата си, но се отегчаваше да се мотае из Ню Йорк. Максин се беше справяла някак през осемте години след промяната, но повече не можеше. Тя искаше стабилност и спокойствие. Искаше уседналия живот, от който Блейк се ужасяваше. На него му харесваше да прекрачва границите. Дефинираше термина „свободен дух“ по начин, какъвто Максин никога не би могла да си представи. И тъй като той така или иначе никога не беше наоколо, а през повечето време бе напълно неоткриваем, тя реши, че не по-зле би могла да се справя и сама. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да поддържа самозаблудата, че има съпруг, на когото би могла да разчита. Накрая осъзна, че не може. Блейк я обичаше, но деветдесет и пет процента от времето него просто

го нямаше. Имаше си собствен живот, собствени интереси и занимания, в които тя рядко присъстваше.

Ето как със сълзи и съжаления двамата с Блейк се разведоха по възможно най-цивилизования начин преди пет години. Той ѝ отстъпи апартамента в Ню Йорк и къщата в Саутхемптън, макар че щеше да ѝ даде и други къщи, ако бе пожелала. Тя обаче не поиска и той ѝ предложи издръжка, която би впечатлила мнозина. Чувстваше се виновен за ролята на отсъстващ баща и съпруг, която бе играл през последните години, но тя напълно му прилягаше. Неприятно му бе да признае, но се бе чувствал като в усмирителна риза, докато живееше с Максин в Ню Йорк.

Тя отказа издръжката и се задоволи само с парите за децата. Беше работила повече от достатъчно, за да се издържа сама, и не искаше нищо от него. Освен това големите пари ги бе натрупал Блейк, а не тя. Никой от приятелите му не можа да повярва, че бе постъпила толкова безкористно в положението, в което се намираше. Двамата не бяха сключвали предбрачно споразумение, което да пази имуществото му, тъй като той още нямаше такова, когато се срещнаха. Максин не искаше да вземе нищо от него. Обичаше го, искаше най-доброто за Блейк и му желаше всичко най-хубаво. Това го накара да я обикне още повече и те си останаха близки приятели. Максин все казваше, че той ѝ е като разглезен необуздан брат. След първоначалния шок, който преживя, когато разбра, че излиза с момичета, двойно по-млади от него, че и от нея, прие нещата философски. Единственото ѝ условие бе приятелките му да се държат добре с децата.

От своя страна Максин не бе имала сериозна връзка след раздялата. Повечето от лекарите и психиатрите, с които се срещаше, бяха женени, а социалните ѝ контакти бяха ограничени до децата. През изминалите пет години животът ѝ бе запълнен от семейството и работата ѝ. На няколко пъти бе излизала на срещи, но след Блейк никой не беше успял да я заинтригува емоционално. Бившият ѝ съпруг бе вдигнал летвата много високо. Да, беше безотговорен, непостоянен и неорганизиран. Беше разсеян баща въпреки добрите си намерения. Накрая пренебрегваше и съпругеските си задължения, но по нейно мнение на света нямаше друг мъж, който да е по-мил, достоен, добросърдечен и забавен от Блейк. Максин често си бе мечтала да можеше да бъде дива и свободна като него. Но тя имаше нужда от

сигурност, от здрава опора, от подреден живот, а в същото време не споделяше интересите на Блейк, нито имаше смелостта да последва най-смелите си мечти. Понякога чак му завиждаше.

За Блейк нямаше нищо прекалено рисковано в бизнеса и в живота. Затова бе постигнал и такъв успех. Както често казваше, човек би трябвало да има топки за това. В сравнение с него Максин се чувстваше като мишле. Въпреки че бе успяла жена, тя си оставаше обикновен човек. Твърде жалко бе, че бракът им се бе оказал неуспешен. Все пак тя бе щастлива заради децата. Те бяха радостта на живота ѝ, всичко, от което имаше нужда в момента. На четирийсет и две не изпитваше отчаяно желание да търси друг мъж. Имаше добре платена работа, пациенти, за които бе дълбоко загрижена, и прекрасни деца. Това ѝ бе напълно достатъчно за момента, дори понякога повече от достатъчно.

Портиерът повдигна шапката си, щом Максин влезе в сградата на Парк Авеню. Беше стара сграда с просторни стаи, строена преди Втората световна война. Излъчваше достолепие. Максин бе прогизнала от дъжда. Вятърът бе обърнал чадъра ѝ и го беше счупил на десет крачки от кабинета ѝ, така че го бе изхвърлила. Дъждобранът ѝ също бе подгизнал, а дългата ѝ руса коса, пристегнатата прилежно отзад, бе залепнала за главата ѝ. Днес не беше си слагала грим, така че лицето ѝ изглеждаше свежо, младо и чисто. Максин беше висока и слаба и оставяше впечатление, че е по-млада, отколкото бе. Блейк често бе отбелязвал, че има забележителни крака, макар тя рядко да ги излагаше на показ, слагайки къси поли. Обикновено на работа ходеше с панталони, а през почивните дни носеше джинси. Не беше от типа жени, които използват пола си, за да се харесат. Всъщност Максин се определяше като дискретна и сдържана жена, заради което Блейк често пъти я бе иронизирал, че му напомня на Луис Лейн^[1]. В такива случаи сваляше очилата си за четене, които носеше, докато работеше на компютъра, разпускаше дългата си пищна коса с цвят на пшеница и напук на самата себе си ставаше секси. Беше красива жена и двамата с Блейк бяха създали три прекрасни деца. Косата на Блейк беше толкова тъмна, колкото нейната светла, очите му бяха със същия син цвят като нейните и макар тя да беше висока, почти двуметровият ѝ бивш съпруг я надвишаваше с цяла глава. Заедно представляваха поразителна двойка. Дафни и Джак имаха същата гарвановочерна коса като баща си

и ясните сини очи и на двамата си родители. Сам беше рус като майка си и имаше зелените очи на дядо си. Беше красиво момченце, достатъчно малък все още, за да дава на майка си да го гушка.

Максин се вмъкна в асансьора, оставяйки мокри следи на всяка стъпка. Влезе в апартамента — бяха само по два на етаж. Другите собственици след пенсионирането си се бяха преместили във Флорида преди години и не живееха тук, така че тя и децата нямаха причина да се притесняват, че вдигат шум, което беше чудесно за човек с три деца под един покрив, две, от които момчета.

Чу силна музика, докато сваляше палтото си в антрето. Събу си обувките. Краката ѝ бяха подгизнали. Усмихна се, щом видя отражението си в огледалото. Приличаше на мокра кокошка, а от студа бузите ѝ бяха порозовели.

— Ама какво правиш? Плувен басейн ли ще отваряш? — посрещна я Зелда, бавачката на децата. Носеше купчина чисто пране. Беше заедно с тях откакто се роди Джак и всички гледаха на нея като на дар божи. — Защо не взе такси?

— Исках да подишам чист въздух — отвърна ѝ с усмивка Максин.

Зелда беше пълна кръглолика жена, която носеше косата си сплетена на дебела плитка отзад. Двете бяха на една и съща възраст. Никога не беше се омъжвала и работеше като бавачка още от осемнайсетгодишна. Максин я последва в трапезарията, където Сам рисуваше на масата, облечен в чиста пижама, след като се бе изкъпал. Зелда веднага ѝ поднесе чаша чай. Винаги беше приятно човек да се прибере у дома и да знае, че всичко е под контрол. И тя като Макс беше изрядна и подредена. Прекарваше живота си, като чистеше подир децата, готвеше им и ги возеше навсякъде, където трябва, докато майка им беше на работа. През уикендите на смяна застъпваше Максин. Официално тогава Зелда беше свободна. Обичаше да ходи на театър винаги когато ѝ се удадеше възможност, но обикновено си седеше в стаята зад кухнята, където си почиваше и четеше. Беше изключително предана на децата и майка им и на практика беше част от семейството. За Блейк нямаше особено добро мнение. Смяташе го за разглезен хубавец и безотговорен родител. Винаги бе вярвала, че семейството му заслужава много повече от това, което той им даваше, и Максин не можеше да я убеди, че греша.

Трапезарията и кухнята бяха декорирани със светло дърво, плотовете бяха от бежов гранит, а подът — застлан с дъбов паркет. Всички се събираха в това двойно уютно помещение. Имаше си и канапе, и телевизор, на който Зелда гледаше сапунени сериали и любимите си токшоута, които цитираше винаги щом ѝ се удаде възможност.

— Здравсти, мамо — поздрави Сам, щом видя майка си да влиза. Оцветяваше нещо в лилаво.

— Здравей, слънчице! Как мина денят ти? — Тя целуна сина си по главата и разроши косата му.

— Добре. Стиви повърна в училище — отвърна делово той и смени лилавия молив със зелен.

Рисуваше къща, каубой и дъга. Максин не намери нищо обезпокоително в това. Сам беше нормално и щастливо дете. Не чувстваше липсата на баща си като брат си и сестра си, защото никога не беше живял с него. Джак и Дафни имаха по-различно мнение за него.

— Лоша работа — рече Максин. Надяваше се да е повърнал от нещо, което е ял, а не в училището да върлува някакъв грип. — Ти добре ли се чувстваш?

— Аха — кимна Сам.

Зелда надникна във фурната, за да провери вечерята. И Дафни се появи в кухнята. Вече беше тринайсетгодишна и тялото ѝ бе започнало да се оформя. И тримата учеха в „Далтън“. Максин харесваше училището.

— Може ли да ми дадеш черния си пуловер? — попита Дафни, като отхапа парче от ябълката, която Сам ядеше.

— Кой точно? — Максин я изгледа внимателно.

— Онзи, с бялата кожа. Ема ще прави купон довечера — отвърна равнодушно Дафни, стараяйки се да изглежда така, сякаш хич не я интересува.

Само че за майка ѝ бе очевидно, че не е така. Беше петък, а напоследък дъщеря ѝ ходеше по купони почти всеки уикенд.

— Това е прекалено елегантен пуловер за купон у Ема. Какъв е този купон? С момчета?

— Ами... да... Може би... — запъна се Дафни.

Максин се усмихна. Може би, друг път, помисли си тя. Много добре знаеше, че Дафни е наясно с всички подробности. С новия пуловер от Валентино искаше да впечатли някого. Най-вероятно някой съученик осмокласник.

— Не мислиш ли, че не отговаря на възрастта ти? Не искаш ли нещо друго?

Самата тя още не го беше обличала. Тъкмо правеше някои предположения, когато влезе и Джак. Още не беше си събул маратонките. Зелда изкрещя на мига, щом го видя, и посочи краката му.

— Разкарай тези неща от моя под! Веднага! — нареди тя.

Той седна на пода и се събу ухилен. Бавачката държеше всички под контрол, не можеше да има съмнение в това.

— Не си играл днес, нали? — запита Максин и целуна сина си.

Джак с еднаква охота спортуваше и седеше като залепен за компютъра. Всъщност беше семейният компютърен експерт и редовно помагаше на майка си и на сестра си да се оправят с техниката. Нямаше проблем, с който да не може да се справи и който да не може да разреши с лекота.

— Прекратиха мача заради дъжда.

— Предположих, че така ще стане. — След като вече всички се бяха събрали, тя им разказа за плановете на Блейк за Деня на благодарността. — Иска да вечеряте заедно на празника. Каза, че ще е тук за уикенда. Можете да останете при него, ако искате — добави тя небрежно.

Блейк им беше приготвил приказни стаи в мезонета си на петдесетия етаж. Бяха пълни с изумителни образци на модерното изкуство, както и с видео и стерео — последна дума на техниката. От стаите им се откриваше прекрасен изглед към града, освен това имаха система за домашно кино, стая за игри, оборудвана с игрална маса и всевъзможни електронни игри. Харесваше им да са при баща си.

— Ти ще дойдеш ли? — Сам вдигна очи от рисунката си и я погледна.

Повече му харесваше, когато и тя беше с тях. По много причини чувстваше баща си чужд и беше по-щастлив, когато майка му бе близо до него. Рядко оставаше да преспи при Блейк, за разлика от Джак и Дафни.

— Ще ходим при баба и дядо на обяд, така че ще съм преяла с пуйка. Но вие ще си прекарате добре с баща ви.

— Ами той с приятелка ли ще бъде? — продължи разпита Сам и Максин установи, че няма никаква представа.

Блейк често водеше разни жени, когато идваше да види децата. Винаги бяха млади и децата често се забавляваха, макар че през повечето време, както тя добре знаеше, малките смятаха колекцията му от приятелки за намеса в личния им живот. Това най-вече се отнасяше за Дафни, на която ѝ харесваше да е главната жена в живота на баща си. Намираще го за „готин“ за разлика от майка си, към която напоследък изпитваше смесени чувства, но това бе нормално за възрастта ѝ. Максин беше виждала тийнейджърки, които мразеха майките си. Това минаваше с времето и тя не се притесняваше.

— Не знам дали ще доведе някого — отговори Максин.

Зелда изсумтя неодобрително откъм печката.

— Последната беше пълна катастрофа — обяви Дафни и последва майка си, за да прегледа гардероба ѝ.

Стаите на всички бяха разположени близо една до друга по протежение на дългия коридор. На Максин това ѝ харесваше. Обичаше да е близо до децата. Сам често се промъкваше в леглото ѝ нощем с оправданието, че е сънувал кошмар, макар че в повечето случаи просто му харесваше да се гушка, независимо от причината.

Освен това си имаха достатъчно голяма дневна и малък кабинет, в който психиатърката работеше, когато си беше у дома. Там пишеше статии, подготвяше лекциите си или преглеждаше пощата. Апартаментът им беше пълна противоположност на потъналия в пищност и лукс мезонет на Блейк, който приличаше на космически кораб, кацнал на покрива на света. Апартаментът на Максин беше топъл и уютен и тя го чувстваше като истински дом.

Когато отиде до спалнята, за да си изсуши косата, откри Дафни да рови енергично из гардероба ѝ. Подаде се с бял кашмирен пуловер и чифт черни кожени обувки на Маноло Бланик със заострени върхове и високи тънки токчета. Максин ги обуваше рядко — беше достатъчно висока, а на токчета бе ходила само по време на брака си с Блейк.

— Тези са твърде високи за теб — предупреди тя дъщеря си. — Едва не се пребих последния път, когато ги обух. Защо не видиш някои други?

— Мааааамооооо... — изохка Дафни. — Искам тези.

На Максин ѝ се струваха неподходящи за тринайсетгодишно момиче, но дъщеря ѝ приличаше повече на петнайсет или шестнайсетгодишна, така че би могла да излезе с тях. Дафни беше красавица, наследила бе чертите и бялата кожа на майка си и гарвановочерната коса на баща си.

— Какъв ли ще е този купон, дето ще го прави Ема? — засмя се Максин. — С готини момчета, а?

Дъщеря ѝ обърна очи към тавана и излезе от стаята, с което отговори на въпроса на майка си. Максин се притесняваше за онова, което щеше да се случи, щом на сцената се появяха момчета. Дотук децата ѝ бяха кротки, но тя осъзнаваше, че това няма да продължи вечно. Ако нещата се усложняха трябваше да се справя сама. Както винаги.

Взе си душ и се наметна с халата за баня. Час и половина по късно тя и децата седяха около масата, докато Зелда им сервираше вечерята — печено пиле с картофи и салата. Готвеше пълноценни ястия и всички бяха единомдушни, че прави най-вкусните ореховки, канелени бисквитки и палачинки на света. Максин често си мислеше с тъга, че от Зелда би излязла страхотна майка, но в живота ѝ нямаше мъж и не бе имало от години. На четирийсет и две години най-вероятно вече беше пропуснала тази възможност. Вместо това обичаше нейните деца.

Докато вечеряха, Джак оповести, че ще ходи на кино с приятел. Бил излязъл нов хорър и на него му се щяло да го види, още повече, че обещавал да е кървав. Искаше майка му да го закара и после да го вземе. На следващия ден Сам щеше да ходи на гости у приятел с преспиване, а за тази вечер беше планирал да гледа дивиди в стаята ѝ и да яде пуканки в леглото. Максин щеше да остави Дафни у Ема на път за киното на Джак. На следващия ден имаше много работа, а уикендът щеше да протече непредвидено както винаги, съобразен с плановете и нуждите на децата.

По-късно вечерта Максин разгръщаше списание „Пийпъл“, докато чакаше Дафни да ѝ се обади, и забеляза снимка на Блейк по време на парти след концерт на „Ролинг Стоунс“ в Лондон. Беше прегърнал сияещ популярна отскоро рок звезда, зашеметяващо красиво момиче, практически без дрехи. За около минута Максин изучава

снимката, като се опитваше да прецени дали е подразнена, но реши, че не изпитва подобни чувства. В това време Сам измърмори сънено до нея, положил глава на възглавницата ѝ. Празната опаковка от пуканки изшумоля до него. В прегръдките си стискаше любимото си мече.

Максин отново се вгледа в снимката и се опита да си спомни как се чувстваше, докато двамата бяха женени. В началото бяха преживели прекрасни дни, но накрая преминаха през самотни, тревожни и напрегнати периоди. Но това вече нямаше значение. Беше решила, че не изпитва нищо, когато го гледа в обкръжението на прохождащи актриси, фотомодели, рок звезди и принцеси. Блейк бе просто лице от миналото и колкото и симпатичен да беше, в края на краищата баща ѝ се бе оказал прав. Не беше никакъв съпруг, а нехранимайко. Целуна нежно Сам по бузката и отново си каза, че харесва живота си такъв, какъвто е.

[1] Любимата на Кларк Кент — Супермен, която е взискателна и недостъпна репортерка от „Дейли Планет“. — Б.ред. ↑

2.

През нощта проливният дъжд премина в сняг. Температурите спаднаха чувствително и когато се събудиха, всичко беше бяло. За тази година това беше първият сняг. Сам погледна навън и щастливо плесна с ръце.

— Може ли да отидем в парка, мамо? Ще вземем и шейните.

Снегът още валеше и гледката навън приличаше на коледна картичка, но Максин знаеше, че до утре всичко ще се разкаля.

— Разбира се, слънчице.

Щом го каза, осъзна, че Блейк пропуска най-доброто. Беше заменил всичко това за луксозни партита и разни известни персони от цял свят. Но за Максин най-хубавото беше тук, до нея.

Дафни се появи на закуска, залепила телефона за ухото си. Става на няколко пъти от масата, за да шепне заговорнически в слушалката, а Джак въртеше очи и ядеше от препечените филийки, които майка му беше направила. Това беше едно от малкото неща в кухнята, които умееше да приготвя добре. Джак изсипа щедра доза кленов сироп върху филията си и изкоментира колко тъпо се държат Дафни и приятелките ѝ напоследък.

— Ами ти? — заинтригува се майка му. — Още ли си нямаш приятелка?

Джак ходеше на уроци по танци, учеше в смесено училище и имаше много възможности за срещи с момичета, но явно още не се интересуваше от тях. От всичко най-много обичаше футбола, да сърфира из интернет и да играе видеоигри.

— Ъххх! — беше отговорът му, след което погълна нова хапка от препечената филия.

Сам лежеше на канапето и гледаше анимационни филмчета по телевизията. Беше закусил преди час, когато се събуди. В съботните сутрини всички се отдаваха на мързелуване, а Максин им приготвяше по нещо за закуска, когато се събудеха. Харесваше ѝ домакинската част от живота, за която нямаше време през седмицата, когато бързаше да

посети пациентите си в болницата, преди да се отправи към частния си кабинет. Обикновено излизаше от къщи преди осем, когато децата тръгваха за училище. Но с изключение на много редки случаи, винаги вечеряха заедно.

Напомни на Сам, че ще гостува на приятел с преспиване тази вечер, а Джек обяви, че и той ще направи същото. Дафни каза, че три от приятелките ѝ ще дойдат да гледат заедно филми, а освен това можело да се отбият и две момчета.

— Това е нещо ново — изненада се Максин. — Познавам ли някого?

Дафни поклати глава, изглежда я раздразнено и излезе от стаята. Според нея въпросът не заслужаваше отговор.

Максин вдигна мръсните чинии и ги сложи в съдомиялната. След около час тя и децата се отправиха към парка. В последната минута Джек и Дафни също бяха решили да се присъединят. Бяха взели две пластмасови шейни. Максин и Дафни седнаха върху найлонови торби за боклук и се спуснаха по хълма заедно с момчетата, като пицяха възторжено. Още валеше, а децата бяха достатъчно малки, за да се държат понякога като хлапета, а не като възрастни, каквито им се искаше да бъдат. Играха навън до три следобед и тръгнаха към къщи през парка. Изкараха чудесно. Вкъщи Максин им направи горещ шоколад с бита сметана и бисквитки. Прекрасно беше, че още не бяха пораснали и все още умееха да се наслаждават на детските си игри.

В пет часа остави Сам при приятеля му на 89-та източна, заведе Джек във Вилидж и се прибра вкъщи навреме да посрещне първите приятелки на Дафни, които се появиха с няколко взети под наем филма. След малко дойдоха още две момичета. В осем им поръча пица, а в девет ѝ звънна Сам, за да я попита как е, което можеше да означава само едно — че няма да остане да спи при приятеля си. Понякога не можеше да се откъсне от нея и се прибираше вкъщи, за да заспи в леглото ѝ. Отговори му, че е добре и той ѝ каза, че също бил добре. Затвори телефона с усмивка и дочу кикот от стаята на дъщеря си. Нещо ѝ подсказа, че си говорят за момчета. Не грешеше.

Две тринайсетгодишни момчета, доста смущаващи наглед, се появиха към десет вечерта. Бяха с няколко сантиметра по-ниски от момчетата и все още не показваха признаци на пубертет. Погълнаха за няколко минути каквото беше останало от пицата, смотолевиха

някакви извинения и си тръгнаха. Така и не стигнаха до стаята на Дафни и се извиниха, че трябвало да се прибират вкъщи. Тя и приятелките ѝ ги превъзхождаха по численост. Явно им беше дошло в повече. А и момичетата изглеждаха много по-големи. Напъхаха се в стаята на дъщеря ѝ веднага щом момчетата ги оставиха. Максин се усмихна, когато ги чу да пискат и да се кикотят. Телефонът иззвъня. Беше единайсет вечерта. Предположи, че е Сам, който иска да се прибере у дома и още се усмихваше, като вдигаше слушалката, мислейки, че ще чуе гласа на най-малкия си син.

Вместо това ѝ се обади сестра от спешното отделение на болница „Ленъкс Хил“, за да я уведоми за един от нейните пациенти. Максин замръзна. Седна, изслуша я внимателно и започна да ѝ задава въпроси. Джак Уекслър беше на шестнайсет. Преди половин година баща му внезапно бе починал от инфаркт, а преди десет години по-голямата му сестра беше загинала при автомобилна катастрофа. Бил погълнал шепа от приспивателните на майка си. Страдаше от депресия и вече веднъж се бе опитвал да се самоубие, но не и след смъртта на баща си. Дватамата се бяха карали жестоко в нощта, когато баща му бе починал, и Джейсън бе убеден, че инфарктът е по негова вина.

Сестрата обясни, че майката е получила истерична криза в чакалнята. Джейсън бил в съзнание и вече му били промили стомаха. Няколко опасност за живота му, но този път му се било разминало на косъм. Майка му го намерила и се обадила на 911. Момчето било погълнало много хапчета и ако не го бе открила малко по-късно, Джейсън е щял да бъде мъртъв. Максин слушаше внимателно. Болницата бе само на осем пресечки от тях и тя можеше да притича бързо дотам, но десетината сантиметра натрупал сняг, който в късния следобед се бе превърнал в киша, след това бе замръзнал на ледени буци, които правеха вървенето пеша трудно.

— Ще дойда до десет минути — каза тя на сестрата. — Благодаря, че се обадохте.

Максин беше дала на майката на Джейсън номерата на домашния и на мобилния си телефон преди няколко месеца. Макар през почивните дни да имаше заместници, искаше да е на разположение на Джейсън и майка му. Беше се надявала никога да не се наложи и не бе никак доволна, като научи за поредния му опит за

самоубийство. Знаеше, че майка му ще се чувства отчаяна и гневна. След загубата на съпруга си и дъщеря си вече имаше само Джейсън.

Максин почука на вратата на Зелда и видя, че е заспала. Искаше дай каже, че излиза, за да види пациент, и да я помоли да наглежда момичетата за всеки случай, но реши, да не я буди, така че леко затвори вратата, без да вдига шум. В края на краищата това беше почивният ѝ ден. Влезе в стаята на Дафни, докато обличаше дебел пуловер в движение. Вече бе обула джинсите си.

— Трябва да отида при един пациент — обясни тя.

Дафни и братята ѝ знаеха, че дори през уикендите понякога, се налагаше майка им да се вижда с някои по-специални пациенти, така че момичето я погледна и кимна разбиращо. Дъщеря ѝ и гостенките още гледаха филм, а с напредването на нощта се бяха умълчали.

— Зелда е тук, така че ако имаш нужда от нещо, можеш да я събудиш. Но не вдигайте много шум в кухнята, че спи.

Дафни отново кимна и погледът ѝ се върна на екрана. Две от приятелките ѝ бяха заспали на леглото, а една си оправяше маникюра. Останалите бяха погълнати от филма.

— Скоро ще се върна — обеща Максин.

Дафни знаеше, че вероятно става дума за опит за самоубийство. Майка ѝ никога не говореше много за тези неща, но единствено по тази причина излизаше от къщи късно вечерта. Останалите ѝ пациенти можеха да изчакат и до другия ден.

Максин обу ботуши с гумени подметки, облече скиорско яке, взе си портмонето и излезе. След няколко минути беше на улицата и тръгна срещу хапещия леден вятър с бърза крачка през Парк Авеню, направо към болница „Ленъкс Хил“. Лицето ѝ беше зачервено, а очите ѝ навлажнени, когато влетя в спешното отделение. Провери на регистратурата, където ѝ казаха в коя стая е Джейсън. Лекарите бяха решили да не го пращат в интензивното отделение. Момчето бе изтощено, но беше вън от опасност. Чакаха я, за да видят дали да го задържат за през нощта и да решат какво да правят по-нататък. Хелън Уекслър се хвърли към нея още щом я видя да влиза и се разрида.

— Беше почти умрял... — простена в прегръдките ѝ тя и Максин внимателно я изведе от стаята, като се спогледа със сестрата.

Джейсън спеше. Още беше силно упоен от таблетките, които бе погълнал, но вече нямаше опасност за живота му. Остатъкът от

лекарството в кръвта му щеше да му донесе един по-дълъг сън. Майка му продължаваше да повтаря, че бил почти умрял. Максин я заведе подалеч от стаята, в случай че синът ѝ се събуди.

— Но той е жив, Хелън. Ще се оправи — успокояваше я Максин. — Късмет е, че си го намерила навреме. Всичко ще е наред.

До следващия път. Максин трябваше да направи всичко възможно, за да няма трети път, макар че щом веднъж човек извършеше опит за самоубийство, статистически рискът да го повтори нарастваше значително, а с това се увеличаваше и шансът му да успее. Максин не беше доволна, че момчето е опитало втори път.

Заведе майката до един стол, после вдиша дълбоко няколко пъти и се опита да говори спокойно за случилото се. Предложи този път Джейсън да бъде настанен за по-дълго в болница. За около месец, след което щяха да видят какво е състоянието му. Предложи една клиника в Лонг Айланд, с която работеше често. Увери Хелън Уекслър, че там работят добре с подрастващи. Майката изглеждаше ужасена.

— За месец?! Но това означава, че няма да си е вкъщи за Деня на благодарността! Не можеш да направиш това — разплака се тя отново. — Не може да го няма точно по празниците. Баща му току-що е починал. Това ще е първият му Ден на благодарността без него — настоя тя, въпреки че нещата се бяха променили, откакто имаше вероятност синът ѝ да направи трети опит за самоубийство.

Удивително бе как съзнанието може да отрича очевидното и как човек може да се вкопчва в някои натрапчиви идеи, само и само да избяга от действителността. Ако Джейсън успее при третия си опит, за него повече нямаше да има Ден на благодарността. По-добре щеше да жертват този. Но майка му не искаше и да чуе и Максин се опита да бъде честна, макар да ѝ съчувстваше.

— Мисля, че сега има нужда от защита и подкрепа. Не е разумно да се прибира веднага у дома, а празниците ще са много тежки за него без баща му. Мисля, че ще е много по-добре в „Силвър Пайнс“. И там можете да празнувате Деня на благодарността.

Хелън заплака още по-силно.

Максин трябваше да отиде да види пациента си. Каза на Хелън, че ще обсъдят проблема по-късно, но и двете се съгласиха, че момчето трябва да прекара нощта в „Ленъкс Хил“. Нямаше друг избор — той не беше във форма да се прибере у дома. Майката бе наясно с това, но

просто не можеше да приеме станалото. Беше категорично против идеята за „Силвър Пайнс“. Мястото ѝ напомняло на гробище.

Максин тихо влезе при спящия Джейсън, провери изследванията и се стресна, като разбра колко хапчета е погълнал. Беше приел много повече от леталната доза, докато предишния път количеството едва стигаше да го убие. Сегашният опит за самоубийство беше далеч по-сериозен и тя се зачуди от какво бе предизвикан. Реши да прекара известно време с момчето, щом се събудеше сутринта. В момента нямаше как да разговарят.

Написа своите изисквания в картоната с данните му. По-късно през нощта щяха да го преместят в отделна стая, а тя искаше край него да има сестра, която да следи за нови опити за самоубийство. Някой трябваше да го наблюдава дори преди да се е събудил. Каза на сестрата, че ще се върне сутринта в девет и помоли да ѝ се обадят, ако им потрябва по-рано, след което се върна при майката на Джейсън. Хелън изглеждаше още по-изтощена и смазана от реалността. Тази нощ за малко да изгуби и сина си и да остане съвсем сама на този свят. Мисълта за случилото се почти я бе отвела до ръба. Максин ѝ предложи да се обадят на личния ѝ лекар, в случай че поиска хапчета за сън или някакво леко успокоително, което тя не смееше да предприеме на своя глава. Хелън не ѝ беше пациентка и тя не знаеше историята на заболяванията ѝ, нито пък имаше представа какви други лекарства взема в момента.

Хелън ѝ каза, че вече се е обадила на лекаря си. Сега той трябваше да ѝ звъне, но още не беше го направил. Обясни, че Джейсън е изпил всичките ѝ приспивателни и тя няма други у дома. Щом изрече това, се разплака още по-силно. Страхуваше се да се прибере вкъщи сама.

— Мога да ги помоля да ти сложат походно легло в стаята на Джейсън, ако искаш, стига това да не те разстрои прекалено — внимателно предложи Максин.

В противен случай тя все пак трябваше да си отиде вкъщи.

— Да, бих искала — предпазливо отвърна Хелън и очите ѝ се разшириха от уплаха. — Нали няма да умре? — прошепна тя, ужасена от възможния отговор, опитвайки се да се подготви за най-лошото.

— Този път? Не — поклати глава Максин. — Трябва обаче да се подсигурирам, че следващ път няма да има. Положението е много

сериозно. Твърде много таблетки е погълнал. Ето защо искам да остане в „Силвър Пайнс“ за известно време.

Максин все още не искаше да казва на майката, че възнамерява да подържи Джейсън там за доста повече време от един месец. По-скоро си мислеше за два-три месеца, а може би и за допълнителна подкрепа от заведението след това, ако преценеше, че е нужно. За щастие „Силвър Пайнс“ можеше да ѝ осигури помощ, но не в това беше проблемът. Виждаше в очите на Хелън, че тя иска Джейсън да се прибере у дома и щеше да се противопостави на продължително болнично лечение. Много глупаво решение би било, но Максин и преди се беше сблъсквала с подобни ситуации. Ако изпратеше Джейсън в психиатрична клиника, майка му щеше да приеме, че се е случила не просто „злополука“. Щеше да осъзнае, че синът ѝ е сериозно болен. Максин изобщо не се съмняваше, че момчето е със суициден синдром и страда от сериозна клинична депресия. В това състояние беше откакто баща му бе починал. Нещата бяха по-сериозни, отколкото майката можеше да разбере, но на този етап нямаха избор. Ако го заведеше у дома на следващия ден, това щеше да е против всякакви лекарски съображения и щеше да ѝ се наложи да го вземе срещу подпис. Максин се надяваше, че няма да се стигне дотам. Може би до утре Хелън щеше да се успокои и да вземе най-безопасното решение за сина си. Засега не искаше да настоява, но знаеше колко важно би било това за Джейсън. Животът му все още висеше на косъм.

Максин помоли сестрите да сложат легло за Хелън в стаята на сина ѝ, щом го изкарат от спешното отделение. Топло стисна майката за рамото и нагледа Джейсън, преди да излезе. Момчето беше добре. Засега. При него имаше сестра, която щеше да го придружи и в новата стая. Повече нямаше да го оставят сам. В „Ленъкс Хил“ нямаше заключващи се отделения, но Максин смяташе, че всичко ще е наред, докато болничната сестра и майка му са наблизо. Щяха да останат там, докато се събуди.

Бавно тръгна към апартамента си в леденостудената нощ. Минаваше един, когато се прибра. Погледна в стаята на Дафни — всичко изглеждаше мирно и тихо. Всички момичета бяха заспали. Две от тях се бяха омотали в спалните си чували, а останалите бяха налягали на леглото на дъщеря ѝ. Филмът още не беше свършил, но те

бяха заспали с дрехите си. Когато влезе да ги провери, усети странна миризма. Никога преди не бе надушвала подобно нещо в стаята на Дафни. Отиде до дрешника и отвори вратата. Сепна се, щом видя два празни стека от бира. Отново погледна момичетата и осъзна, че бяха не просто заспали — бяха пияни. Твърде малки й се струваха, за да пият бира, но на тази възраст явлението не беше рядкост. Не знаеше да плаче ли, или да се смее. Представа нямаше кога бяха започнали, но здравата бяха наваксали след отиването й в болницата. Мразеше да го прави, но явно на следващия ден трябваше сериозно да поговори с дъщеря си. Подреди празните бутилки на тоалетното й шкафче, така че да ги видят, като се събудят. Всяка бе успяла да погълне по две бутилки, което беше прекалено за деца на тяхната възраст. Явно пубертетът бе настъпил.

Легна си замислена и усети колко й липсва Блейк. Хубаво би било да сподели случилото се с някого. Вместо това, както обикновено, на сутринта щеше да се наложи да си сложи кабуки-маската на разочарованието все едно бе в японски театър, докато порицава дъщеря си за пиянската постъпка и й говори за дълбокия смисъл на доверието. В действителност Максин напълно разбираше, че дъщеря й е тийнейджър и за в бъдеще предстоят много такива нощи, когато някой ще направи нещо глупаво и някое от собствените й деца или някой друг ще се възползва от положението и ще експериментира с алкохол или дрога. И със сигурност това нямаше да е последният път, в който някое от децата й се напива. Знаеше, че ще е щастливка, ако не се стигнеше до нещо по-лошо. Осъзнаваше, че на сутринта трябва да заеме категорична позиция относно случилото се. Мислеше за всичко тези неща, когато сънят я повали. А когато на сутринта се събуди, момичета още спяха.

От болницата й се обадиха, още докато се обличаше. Джейсън се бе събудил и беше контактен. Сестрата докладва, че майка му е при него и е много ядосана. Хелън Уекслър се беше обадила на личния си лекар и според сестрата наместо да я успокои, той я бе изнервил още повече. Максин обеща, че скоро ще е там и затвори. Чу, че Зелда е в кухнята и влезе да си сипе чаша кафе. Зелда седеше на масата с чаша димящо кафе и четеше „Сънди Таймс“. Погледна Максин и й се усмихна.

— Спокойна ли беше нощта? — попита тя, докато работодателката ѝ се настаняваше на масата с въздишка.

Понякога Максин си мислеше за Зелда като за единствената подкрепа в опитите ѝ да се справи с децата. Родителите ѝ никога не ѝ даваха съвети, макар да бяха добронамерени. Блейк пък все го нямаше, когато имаше нужда от него. За разлика от Зелда.

— Не съм — отвърна с унила усмивка тя. — Мисля, че снощи Дафни отбеляза нов етап в развитието си.

— Шест тийнейджърки са погълнали най-голямото количество пица в историята?

— Не — отговори с равен глас Максин, макар в очите ѝ да просветна закачливо пламъче. — За първи път някое от децата ми се напива с бира — каза тя и се усмихна, а Зелда я изгледа недоумяващо.

— Шегуваш се!

— Не. Намерих два празни стека от по шест бири в гардероба на Дафни. Гледката хич не беше красива. Когато влязох, заварих момичетата налягали облечени навсякъде. Бяха дълбоко заспали, макар да мисля, че правилният израз би бил „дълбоко опити“.

— Ами ти къде беше, докато това е ставало?

Зелда бе изненадана, че Дафни е имала смелостта да се напие, докато майка ѝ е била в съседната стая. Явно това беше началото на свършено нова пиеса, която никоя от тях двете не желаше да гледа. Момчета, дрога, секс и алкохол. Добре дошли в пубертета. Най-лошото явно тепърва предстоеше.

— Наложих ми се да отида при пациент снощи. Нямаше ме от единайсет до един. Най-вероятно някое от момичетата е донесло бирата в раницата си. Никога преди не ми беше хрумвало нещо такова.

— Предполагам, че отсега нататък ще проверяваме.

За Зелда това беше свършен факт, но изобщо не се притесняваше от Дафни и приятелките ѝ. Беше твърдо решена да не допусне някое от децата да се напие, докато е под неин контрол и знаеше, че Максин ще я подкрепи. Още повече че преди да се усетят, Джек също щеше да навлезе в пубертета, а един ден и Сам щеше да го последва. Каква перспектива! Бавачката не очакваше с нетърпение тези дни, но бе твърдо решена да бъде на поста си. Обичаше семейството и работата си.

Двете си поговориха няколко минути, след което Максин обясни, че трябва да отиде до „Ленъкс Хил“, за да види пациента си. Зелда имаше почивен ден, но нямаше да ходи никъде. Обеща, че ще следи за момичетата, след което изрази съмнение, че ще се чувстват като парцали, когато се събудят. В отговор Максин се разсмя.

— Оставих празните бутилки върху тоалетното й шкафче, за да знаят, че не съм толкова тъпа, колкото изглеждам.

— Ще се стреснат, щом ги видят — развесели се Зелда.

— Нека. Доста долна постъпка от тяхна страна, да не говорим за злоупотребата с моето доверие и гостоприемство. — Погледна бавачката и се усмихна. — Репетирам конското, което ще й прочета. Как ти се струва?

— Става. Може също да й наложиш някои забрани и ограничения.

Максин се съгласи. Двете със Зелда често имаха еднакви гледни точки. Бавачката беше твърда, но разумна, мила, но здравомислеща, а освен това не бе такава педантка, на каквата се правеше. Не беше тиран, но не бе и слаб противник. Максин имаше пълно доверие в нея и в решенията, които вземаше, когато я нямаше.

— Защо ти се наложи да излизаш снощи? Някое самоубийство ли? — заинтригува се Зелда.

Максин кимна и отново стана сериозна.

— На каква възраст?

Бавачката изпитваше силно уважение към нея заради работата й.

— На шестнайсет. — Не добави повече подробности. Никога не го правеше.

Зелда кимна. Имаше и по-лошо — винаги можеше да прочете в очите й, когато някой от пациентите й бе умрял. В сърцето си обаче чувстваше много повече жалост към родителите, отколкото към детето. Самоубийствата на тийнейджъри бяха нещо ужасно. Ясно си даваше сметка колко заета е Максин по броя на подобните случаи в Ню Йорк, а и навсякъде другаде. В сравнение с това двата стека бира, изпити от шест тринайсетгодишни госпожички, не изглеждаха като нещо фатално, за разлика от това, с което Максин се сблъскваше всеки ден.

Няколко минути по-късно Максин излезе и както винаги измина пеша краткия път до „Ленъкс Хил“. Беше ветровито и студено, но слънцето се бе показало и денят изглеждаше ведър. Все още мислеше

за дъщеря си и случилото се снощи. Определено това беше началото на нова ера в техните взаимоотношения и тя отново изпита благодарност към Зелда за помощта ѝ. Заедно щяха да наблюдават отблизо Дафни и приятелките ѝ. Смяташе да сподели и с Блейк, когато дойдеше в града, просто за да е наясно и той. Повече не можеха да ѝ имат пълно доверие и вероятно това щеше да продължи с години. Малко плашещо бе да се мисли в тази насока. Колко по-лесно беше, когато Джак и Дафни бяха на възрастта на Сам, и колко бързо бе отлетяло това време. Скоро всички щяха да са тийнейджъри и да създават какви ли не проблеми. Но поне за момента това изглеждаше като нещо нормално.

Когато влезе в стаята на Джейсън в болницата, го завари в леглото. Изглеждаше изтощен, отпаднал и блед. Майка му седеше на стол до него, говореше му, плачеше и подсмърчаше. Сцената не беше приятна. Наблюдаващата сестра бе приседнала кротко в другия край на леглото, като се опитваше да не се натрапва. Когато Максин влезе, и тримата я изгледаха.

— Как се чувстваш днес, Джейсън? — попита Максин и погледна сестрата, кимна ѝ и жената тихо излезе.

— Добре, мисля.

Изглеждаше и звучеше депресирано, което бе нормална реакция след свръхдозата хапчета, която бе погълнал, но очевидно и преди това не се бе чувствал добре. Майка му също изглеждаше зле, с тъмни кръгове около очите, явно изобщо не беше спала. Точно когато Максин влизаше, Хелън изтръгваше от сина си обещание да не прави повече така. Джейсън кимаше с неохота.

— Обеща ми да не се повтаря — заобяснява Хелън.

Максин погледна момчето в очите. Това, което видя там, я притесни.

— Надявам се да е истина.

— Мога ли днес да се прибера вкъщи? — запита вяло Джейсън.

Не му бе харесало, че в стаята при него стои сестра, която му беше обяснила, че не може да напусне, освен ако не я смени някой друг. Чувстваше се като в затвор.

— Мисля, че трябва да поговорим — отвърна му Максин и приседна в края на леглото. Носеше розов пуловер и джинси и приличаше на момиче. — Не намирам това за добра идея — призна честно. Никога не лъжеше пациентите си. Важно бе да им казва

истината така, както я виждаше. Именно затова ѝ имаха доверие. — Взел си твърде много хапчета снощи, Джейсън. Имам предвид, наистина много! Този път си бил напълно решен да свършиш със себе си. — Изглежда го и той кимна, след което се извърна.

Сега, на дневна светлина, личеше колко е объркан.

— Бях пиян. Не знаех какви ги върша — смотолеви той в опит да смекчи положението.

— Мисля, че си знаел — спокойно отговори Максин. — Взел си много повече хапчета от последния път. Мисля, че сега трябва да си починеш и да помислиш върху случилото се, да поработиш по въпроса, да направиш няколко групови терапии. Мисля също, че е много важно да постигнем съгласие по този въпрос и съм сигурна, че сега, с приближаващите празници, ще ти е още по-трудно. Още повече, че тази година загуби и баща си.

Думите ѝ попаднаха право в целта. Хелън ѝ хвърли изпълнен с паника поглед. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще скочи. Явно споделяше обърканите чувства на сина си. Джейсън бе убеден, че той е убил баща си, което допълнително влошаваше положението му.

— Искам да отидеш на едно място, където самата аз преди съм работила с деца. Там е хубаво. Децата са на възраст между четиринайсет и осемнайсет години. Майка ти ще може да идва да те вижда всеки ден. Мисля, че трябва да се преборим с това, което се случва в момента. Няма да съм спокойна, ако просто те изпратя вкъщи.

— И за колко време? — запита Джейсън.

Тонът му беше безразличен, опитваше се да изглежда спокоен, но тя видя страха в очите му. Мисълта за клиниката го плашеше. Само че евентуален опит за самоубийство я плашеше много повече. Бе твърдо решена да не позволи това да се случи и да направи всичко, за да го предотврати. Често бе успявала. Надяваше се и този път да успее да избегне трагедията. Джейсън и майка му бяха преживели достатъчно.

— Да опитаме с един месец. След това ще поговорим и ще видим какво мислиш и как се чувстваш. Едва ли ще се влюбиш в клиниката, но все пак допускам, че може и да ти хареса. — След което добави с усмивка: — Смесена е.

Момчето не отговори. Прекалено депресиран беше, за да си мисли за момичета.

— Ами ако не ми хареса и не искам да стоя там? — погледна я в очите той.

— Тогава ще поговорим.

Ако се наложеше, можеше да го въдворят в клиниката със съдебно разпореждане, след като самият той бе доказал, че представлява опасност за себе си, но това щеше да е далеч по-травматизиращо както за него, така и за майка му. Максин предпочиташе доброволното постъпване в болница, когато беше възможно.

— Докторе, наистина ли мислите... — обади се Хелън. — Говорих с моя лекар сутринта и той ми каза, че трябва да дадем на Джейсън шанс... Казва, че е бил пиан и не е знаел какво върши... а и той току-що ми обеща да не прави повече така.

Максин по-добре от всеки друг знаеше, че обещанието не струва и пукната пара. И Джейсън го знаеше. Майка му се нуждаеше от успокоение, но Максин не можеше да ѝ го даде. Нямаше съмнение, че животът на момчето е в опасност.

— Не мисля, че бихме могли да разчитаме на обещанието — простичко отвърна психиатърката. — Бих искала да ми се доверите — добави спокойно и забеляза, че Джейсън не е съгласен с нея, но майка му е склонна да ѝ повярва. — Мисля, че майка ти се притеснява, задето няма да си вкъщи за Деня на благодарността, Джейсън. Обясних ѝ, че можете да празнувате заедно и в клиниката. Там толерират посещенията.

— И без това Денят на благодарността ще е отвратителен тази година, щом татко го няма. Не ми пука. — Той затвори очи, отпусна глава на възглавницата и прекрати разговора.

Максин махна на майка му да я последва навън. Щом излязоха, сестрата се върна при момчето и седна на мястото си. Джейсън щеше да е зорко наблюдаван и в „Силвър Пайнс“. Освен това там отделенията се заключваха — точно от това се нуждаеха пациенти като него.

— Мисля, че това е правилното решение — обясни Максин на Хелън, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Строго го препоръчвам. От вас зависи, не мисля, че бихте могли да го опазите у дома. Няма как да го спрете да опита пак.

— Наистина ли мислите, че ще опита? — Хелън беше ужасена.

— Да. — Отговорът на Максин беше категоричен. — Почти съм убедена. Все още мисли, че той е убил баща си. Ще отнеме време, докато преодолее тази своя фикс идея. Междувременно трябва да е в заведение, в което ще е в безопасност. Ако е вкъщи, няма да имате и миг спокойствие — добави тя.

Майката кимна.

— Моят лекар казва, че момчетата на тази възраст често правят такива неща, за да привлекат внимание.

— Направил го е преднамерено, Хелън. Бил е наясно какво върши. Взел е тройно повече от фаталната доза хапчета. Искаш ли отново да рискуваш и да го видиш как скача от прозореца? Може да изтича покрай теб и да го направи само докато мигнеш. Не можеш да му дадеш това, от което има нужда. Не и вкъщи.

Не я насилваше, просто ѝ казваше истината. След известно време Хелън кимна и заплака още по-нещастно. Не можеше да понесе мисълта да загуби сина си.

— Добре — отстъпи примирено накрая. — Кога трябва да отиде там?

— Ще проверя имат ли свободно легло за него за днес или за утре. Искам да го изведа оттук колкото се може по-скоро. Тук също не могат да се грижат добре за него. Това не е психиатрична клиника. Джейсън трябва да е на място като „Силвър Пайнс“. Не е толкова зле там, колкото си мислиш. Точно в такова заведение трябва да е в момента и ако няма нова криза, ще го изпишат след празниците.

— Какво, и Коледа ли имаш предвид?!

— Ще видим. Ще говорим за това по-късно, след като видим как се справя. Трябва му време, за да повярва в себе си.

Хелън Уекслър кимна и се върна обратно в стаята, а Максин се обади в „Силвър Пайнс“. Пет минути по-късно всичко беше уредено. За щастие имаха свободна стая. Психиатърката организира преместването му там с линейка в пет следобед. Майка му можеше да го придружи, за да му помогне при настаняването, но не биваше да прекарва нощта там.

Максин обясни всичко и на двамата и обеща да посети Джейсън на следващия ден. Щеше да ѝ се наложи да размести часовете на някои свои пациенти, за да го направи, но денят беше подходящ. Знаеше, че следобед няма нищо жизненоважно в календара си, а двата по-

сериозни случая бяха записани за сутринта. Джейсън изглеждаше примирен с постъпването си в клиниката. Максин още разговаряше с него и с майка му, когато сестрата влезе и ѝ каза, че доктор Уест я чака на телефона.

— Доктор Уест ли? — изглежда тя сестрата неразбиращо. — Да не би да моли да прегледам негов пациент?

Лекарите често се възползваха от услугите ѝ, но това име ѝ беше непознато.

— Това е моят лекар. Помолих го да разговаря с вас, защото мислеше, че Джейсън трябва да се прибере у дома. Обаче разбирам... Предполагам... Съжалявам... Ще говорите ли с него сега? Не искам да го карам да се чувства, че е звънял напразно. Ще изпратим Джейсън в „Силвър Пайнс“. Може би трябва да кажете на доктор Уест, че вече всичко е уредено.

Хелън изглеждаше разтревожена и Максин ѝ каза да не се притеснява. Често ѝ се налагаше да разговаря с други лекари. Запита дали е психиатър и Хелън ѝ обясни, че е нейният интернист.

Максин излезе и отиде да се обади от стаята на сестрите. Не искаше Джейсън да слуша, а и в момента разговорът беше чиста формалност. Вдигна слушалката с усмивка, очаквайки да чуе приятелски и дори наивен глас на лекар, който за разлика от нея не се занимава всеки ден с правещи опити за самоубийство младежи.

— Доктор Уест? — изрече тя с делови и учтив глас. — Аз съм доктор Уилямс, психиатърът на Джейсън.

— Знам. — Прозвуча снизходително. — Майка му ме помоли да ви се обадя.

— Разбирам. Току-що приключихме с организирането на преместването му в „Силвър Пайнс“ днес следобед. Мисля, че това е правилното място за него в момента. Снощи е погълнал летална доза от приспивателните на майка си.

— Невероятно е какво са в състояние да направят някои деца, за да получат внимание, нали?

Максин го слушаше и не вярваше на ушите си. Не само ѝ говореше със снизхождение, звучеше като пълен кретен.

— Това е вторият му опит. Не мисля, че три пъти повече от фаталната доза хапчета е просто начин за привличане на внимание.

Джейсън декларира силно и ясно какво точно възнамерява да направи. Трябва да приемем посланието му много сериозно.

— Мисля, че момчето ще си е много по-добре вкъщи с майка си.

Доктор Уест ѝ говореше като на дете или като на някоя много, ама много млада медицинска сестра.

— Аз съм неговият психиатър — отговори Максин — и професионалното ми мнение е, че ако се върне с майка си у дома, ще е мъртъв в рамките на седмица, а може би дори и през следващите двайсет и четири часа.

Беше до болка пряма, макар да не бе го споделила с Хелън. Само че нямаше защо да щади снизходителния и арогантен доктор Уест.

— Доста истерично ми звучите — раздражено отвърна той.

— Майка му е съгласна да го настаним в клиника. Не мисля, че имаме друг избор. Трябва да е в заключено отделение и под внимателно наблюдение. Вкъщи няма как да му се осигурят такива безопасни условия.

— Всичките си пациенти ли заключвате, доктор Уилямс?

Вече я обиждаше директно и Максин се вбеси. За какъв, по дяволите, се мислеше той?!

— Само тези, за които има опасност да се самоубият, доктор Уест, и не мисля, че пациентката ви ще понесе загубата на сина си. Вие какво мислите по въпроса?

— Мисля, че трябва да ме оставите аз да давам оценки за пациентите си! — сопна се той.

— Именно. Точно така. Аз пък предлагам да оставите моите пациенти на мен. Джейсън Уекслър е мой пациент. Грижа се за него след първия му опит за самоубийство и не ми харесва това, което чувам от вас. Ако искате, можете да проверите отзивите за мен в интернет, доктор Уест. А сега, ако ми позволите, ще се върна при пациента си. Благодаря за обаждането.

Доктор Уест все още крещеше в слушалката, когато тя затвори телефона. Наложил си да прикрие факта, че е вбесена, когато влезе в стаята на Джейсън. Караницата им с личния лекар на Хелън не засягаше майката и момчето. Доколкото Максин можеше да прецени, той беше надут кретен, който с лека ръка би могъл да опропасти нечий живот. Не лекар, а истинска заплаха! Човек, който подценява сериозността на положението. Момчето трябваше да е в психиатрична

клиника като „Силвър Пайнс“. А доктор Уест можеше да иде и да се гръмне.

— Всичко наред ли е? — Хелън я изгледа с тревога и Максин се постара да не й проличи колко е бясна.

— Наред е — каза тя с усмивка.

След това прегледа Джейсън и остана с него още половин час, за да му обясни какво представлява „Силвър Пайнс“. Той се преструваше, че не го интересува и че не изпитва страх, но Максин знаеше, че не е така. За него това беше ужасен период. Първо за малко не умря, а сега трябваше отново да живее. Явно, че за него второто бе далеч по-трудно.

След това ги остави, като увери Хелън, че може да й звъни по всяко време, както и че ще е на разположение и през следващия ден. Подписа документите за преместването на Джейсън и си тръгна. Продължаваше да се ядосва на онзи лекар идиот, някой си доктор Чарлс Уест, по време на краткия си път по Парк Авеню.

Когато се прибра, Дафни и приятелките ѝ още спяха. Вече бе почти обяд.

Този път Максин нахлу в стаята на дъщеря си и дръпна завесите. Яркото сутрешно слънце освети спалнята и тя им извика да стават. Никое от момичетата не изглеждаше добре. Започнаха да пъшкат и да се изправят една по една. Докато Дафни се измъкваше от леглото, забеляза подредените бирени бутилки върху тоалетното си шкафче и срещна погледа на майка си.

— Мамка му — измърмори тя и хвърли бърз поглед на приятелките си.

Всички изглеждаха уплашени.

— Може и така да се каже — хладно отговори Максин и изгледа останалите. — Благодаря, че се отбихте, момичета. Облечете се и си вземете багажа. Партито свърши. Що се отнася до теб — отново се обърна тя към дъщеря си, — наказана си да не излизаш един месец. Ако някой отново донесе алкохол тук, ще му бъде забранено да идва. Всички вие се подиграхте с гостоприемството и доверието ми. С теб ще си поговорим по-късно — обеща тя на Дафни, която изглеждаше изплашена до смърт.

Щом Максин излезе, момичета започнаха да си шепнат възбудено и светкавично се заобличаха. Единственото, което искаха, бе

да си тръгнат. Очите на Дафни бяха пълни със сълзи.

— Казах ви, че идеята е тъпа — обади се една от приятелките ѝ.

— Мислех, че скри бутилките в гардероба — проплака Дафни.

— Скрих ги!

Всички подсмърчаха. Това беше първият път, в който правеха подобно нещо, но със сигурност нямаше да е последният. Максин го знаеше по-добре от тях самите.

— Сигурно е проверила.

След десет минути момичетата си тръгнаха и Дафни отиде да потърси майка си. Намери я в кухнята да разговаря спокойно със Зелда, която строго и с неодобрение я изгледа, но не каза нищо. С този проблем трябваше да се справи Максин.

— Съжалявам, мамо — изхлипа Дафни.

— Аз също. Вярвах ти, Даф. Винаги съм ти вярвала. Не искам нещата да се променят. Доверието, което имахме между нас, беше нещо прекрасно, но...

— Знам. Не исках да... Ние само помислихме, че... Аз...

— Наказана си за месец. През първата седмица няма да ползваш телефона, а през месеца ще си лишена от социален живот. Никъде няма да ходиш сама. Не подлежи на обсъждане до края. Това е. И не допускай да се повтори — завърши тя строго.

Дафни мълчаливо кимна и се върна в стаята си. Чуха как вратата се затваря тихо зад гърба ѝ. Максин беше сигурна, че плаче, но засега искаше да я остави сама.

— И това е само началото — навъсено рече Зелда, след което и двете се разсмяха.

Никоя от тях не смяташе, че е дошъл краят на света, но Максин се бе постарала да респектира дъщеря си, така че това да не се повтори скоро. Прекалено рано бе за тринайсетгодишно момиче да си устройва тайни бирени партита в стаята си и тя се бе постарала да бъде категорична по въпроса.

След като даде на майка си мобилния си телефон, Дафни прекара следобеда в стаята си. Телефонът беше връзката ѝ със света забраната изискваше върховна жертва.

Максин взе двете момчета в пет и когато се прибраха, Дафни разказа на Джак за случилото се. Това го стресна и впечатли. Каза ѝ, че постъпката ѝ наистина е била глупава и че майка им е била длъжна да

я накаже. Според Джак майка им знаеше всичко и имаше радар или някакъв вид рентгеново зрение, имплантирано в главата ѝ. Това си било част от оборудването, което вървяло с майките.

Тихо вечеряха в кухнята същата вечер, след което всички си легнаха рано, защото на следващия ден трябваше да са на училище. В дванайсет Максин тъкмо беше заспала, когато сестрата от „Силвър Пайнс“ ѝ се обади. Тази вечер Джейсън Уекслър бе направил нов опит за самоубийство. В момента състоянието му било добро и стабилно. Бил си свалил пижамата, след което се опитал да се обеси на нея, но дежурната сестра го открила и му оказала първа помощ. Максин благодари на Бога, че го бяха преместили от „Ленъкс Хил“ навреме. Благодарни на Бога и че майка му не беше послушала надутия доктор Уест. Каза на сестрата, че ще посети Джейсън утре следобед и си представи как Хелън ще приеме новината. Беше радостна, че момчето е живо.

След като отново си легна, осъзна, че уикендът се бе оказал доста напрегнат. За пръв път дъщеря ѝ се бе напила, а неин пациент два пъти се бе опитал да се самоубие. Даде си сметка, че положението би могло да бъде значително по-сериозно. Джейсън Уекслър можеше да е мъртъв. Благодарна беше, че го бяха избегнали, но се налагаше да проведе сериозен разговор с доктор Чарлс Уест, който явно беше завършен идиот. Максин беше щастлива, че Хелън не послуша съветите му и ѝ се довери. В резултат на всичко това Джейсън беше жив. Само се надяваше, че ще успеят да го опазят. С всеки нов опит рискът за него ставаше все по-голям. В сравнение с това биреното парти на Дафни в съботната нощ изглеждаше като детска лудория, каквато всъщност си и беше. Все още мислеше за всичко това, когато Сам се вмъкна в тъмната стая и застана до леглото ѝ.

— Мога ли да спя при теб, мамо? — сериозно попита той. — Мисля, че в гардероба ми има горила.

— Разбира се, скъпи.

Тя се дръпна настрана и му направи място, а той се гушна до нея. Чудеше се дали трябва да му обясни, че в гардероба му няма как да има горили, или да подмине темата.

— Мамо? — прошепна той.

— Да?

— Горилата... Аз си я измислих.

— Знам — усмихна се тя в тъмното, целуна го по бузата и миг по-късно двамата спяха.

3.

На следващия ден в осем сутринта Максин беше в кабинета си. До обяд преглежда пациенти, след което отиде с колата до Лонг Айланд, за да посети Джейсън в „Силвър Пайнс“. Когато пристигна там, беше един и половина следобед. Единственото, което беше хапнала, бе половин банан, който изяде, докато караше и същевременно отговаряше на телефонни обаждания. Почти бе избегнала закъснението и стигна в клиниката навреме.

Прекара един час насаме с пациента си, срещна се с дежурния психиатър, за да поговорят за случилото се вечерта, след което половин час разговаря с Хелън. И двете бяха благодарни на Господ, че момчето е в „Силвър Пайнс“. Майката вече й вярваше напълно и призна, че е била права. Тръпнеше от ужас, щом се сетеше какво би могло да се случи, ако бе настояла и бе взела сина си вкъщи. Най-вероятно този път той щеше да успее. Въпреки твърденията на личния й лекар, това не бяха опити за привличане на внимание. Джейсън искаше да умре. Беше напълно убеден, че е убил баща си. През целия си живот бе изпитвал към него противоречиви чувства. Заради това и заради разправията, която бяха имали предната вечер, Джейсън бе убеден, че комбинацията от тези факти е причина за смъртта на баща му. Щяха да минат месеци и дори години, преди да успее да преодолее това чувство и вината му да бъде смекчена. Хелън и Максин знаеха, че на момчето му предстои да измине дълъг път. Въпреки първоначалните надежди на майка си, нямаше да се прибере у дома за Коледа. Сега Максин се надяваше, че ще го задържат в болницата за шест месеца или за година, макар да бе все още твърде рано да сподели това с майка му, която беше покрусена от неуспешния му опит да се обеси през изминалата нощ. Освен това тази сутрин беше заявил на Хелън, че ако поиска да се самоубие, ще го направи. Нищо не можело да го спре. За огорчение Максин от опит знаеше, че е прав. Това, което трябваше да направят сега, бе да излекуват наранената му душа, но щеше да им отнеме време.

В четири часа се отпрати обратно към града по магистралата. Въпреки засиления трафик по моста стигна в кабинета си малко след пет. Имаше пациент, записан за пет и половина и точно когато преглеждаше купчината съобщения, получи обаждане от интерниста на Хелън, доктор Уест. Поколеба се дали да приеме обаждането му. Може би отново щеше да ѝ надрънка куп глупости като предния ден, а нямаше настроение за това. Макар че винаги се отнасяше професионално с пациентите си и поддържаше дистанция, беше дълбоко натъжена заради Джейсън и майка му. Момчето беше чудесно, но и двамата бяха насъбрали болка, достатъчна за цял живот. Прие обаждането с неохота и се приготви да чуе арогантния глас от отсрещната страна.

— Да? Доктор Уилямс на телефона.

— Аз съм Чарлс Уест. — Вместо очаквания тон, Максин долови огорчение. — Хелън Уекслър ми се обади тази сутрин да ми каже за Джейсън. Как е той?

Максин замълча. Не му вярваше. Най-вероятно щеше да открие пропуск в нещо, което бе направила, след което щеше да настоява Джейсън да се прибере вкъщи. Мисълта беше параноична, но тя го смяташе за способен на подобно нещо, особено след разговора им предишния ден. Все пак отговори:

— Както трябва да се очаква. Когато го видях, беше на успокоителни, но бе контактен. Помни какво е направил и защо го е направил. Бях повече от сигурна, че ще опита отново, макар и да беше обещал на майка си да не го повтаря. Чувства се виновен заради смъртта на баща си. — Беше доста повече, отколкото бе възнамерявала да каже, и повече от достатъчно, за да обясни действията си. — Не е необичайно, но той има нужда от по-конструктивни средства, за да преодолее отрицателните си чувства. Самоубийството не е сред тях.

— Знам. Съжалявам. Обаждам се, за да ви кажа, че наистина съжалявам, задето вчера се държах като идиот. Хелън е много близка със сина си. Винаги е била. Единственото ѝ живо дете. Не мисля, че бракът ѝ беше особено щастлив. — Максин знаеше това, но не коментира. Не беше нейна работа. — Мислех, че просто търси внимание. Знаете ги какви са децата.

— Да, знам — студено отвърна тя. — Но повечето от тях не се самоубиват, за да привлекат внимание. А когато го правят, обикновено

имат ясни причини. Мисля, че и Джейсън си има причини. Много време ще отнеме да бъде убеден в противното.

— Имам пълната вяра, че ще успеете — любезно отговори докторът. За нейна изненада тонът му се бе смекчил и бе далеч по-различен от този, който ѝ бе държал вчера. — Неудобно ми е да си призная, но ви потърсих в интернет. Там има доста неща за вас, докторе.

Мъжът беше дълбоко впечатлен и притеснен, че се е отнесъл към нея като към обикновено парвеню от Парк Авеню с диплома за психиатър в джоба, което се опитва да се възползва от семейство Уекслър, раздухвайки прекомерно проблемите им. Беше прочел автобиографията ѝ, беше прегледал къде е завършила и с какви специалности се е дипломирала, проучил бе книгите и лекциите ѝ, комисиите, в които е работила, а освен това беше разбрал, че е била съветник на училища в цялата страна по проблеми, свързани с емоционалните травми в детска възраст. Също така беше установил, че книгите ѝ за самоубийствата сред тийнейджърите се смятат за основополагащи в тази сфера. Разбрал бе, че е капацитет в областта си. В сравнение с нея той бе господин Никой и макар да не се подценяваше, не можеше да не се впечатли от Максин Уилямс.

— Благодаря ви, доктор Уест — хладно отвърна Максин. — Знам, че Джейсън съвсем сериозно направи втори опит. Това ми е работата.

— Наистина искам да ви се извиня за вчера. Знам колко наранена би била Хелън, която тези дни е на ръба. От шестнайсет години съм неин лекар и познавам Джейсън, откакто се роди. И съпругът ѝ ми беше пациент. Нямах представа, че Джейсън е толкова объркан.

— Мисля, че това състояние е отпреди смъртта на баща му. Загубата на сестра му е шокирала всички тях, което е разбираемо, а и той е в трудна възраст. Шестнайсетгодишните момчета са много уязвими и са натоварени с много очаквания от страна на семейството — успеха в училище и прочее. А той като единственото оцеляло дете е трябвало да понесе и допълнителна тежест. Не му е било лесно. Смъртта на баща му го е изкарала извън релси.

— Вече разбирам. Наистина съжалявам.

Звучеше искрено разкаян и това я впечатли.

— Не се притеснявайте, всеки греша. А и това не е вашата област. Аз самата не бих искала да диагностицирам менингит или диабет. Затова и си имаме специалности, докторе. Беше мило от ваша страна, че се обадохте. — Доктор Уест бе поискал извинение, а бе последният човек, от когото би очаквала подобно нещо. — Може би трябва да наглеждате Хелън. В голям шок е. Насочих я към психиатър, който добре се справя с подобни проблеми, но тъй като Джейсън ще бъде в болницата през следващите няколко месеца, няма да ѝ е никак лесно, особено по време на празниците. Знаете как могат да се развият нещата при това положение — понякога стресът засяга имунната система.

Хелън вече бе споделила, че след смъртта на съпруга си три пъти е настигала сериозно и е имала няколко мигренозни пристъпа. Трите опита за самоубийство на Джейсън и болничният му престой едва ли щяха да подобрят здравето ѝ. Чарлс Уест също бе наясно с проблема.

— Ще я наглеждам. Права сте, разбира се. Винаги се притеснявам за пациентите си след смъртта на съпруг или дете. Макар Хелън да е доста силна, мнозина се сриват като къщичка от карти. Ще ѝ се обадя да разбере как е.

— Мисля, че след снощи още е в шок — отговори Максин.

— Че кой не би бил?! Аз самият нямам деца, но не мога да си представя нещо по-ужасно. Тя вече е загубила дъщеря си, а сега за малко да изгуби и сина си, и то след като овдовя. Няма по-лоши неща, които биха могли да ѝ се случат.

— Така е, да — тъжно се съгласи Максин. — И Джейсън би могла да изгуби. Слава богу, че не стана така. Ще направя каквото мога това да не се случи. Това ми е работата.

— Не ви завиждам. С какви неща само трябва да се справяте.

— Трябва — спокойно отвърна тя и хвърли поглед на часовника си. Следващата ѝ пациентка щеше да дойде след пет минути. — Беше мило от ваша страна да се обадите — повтори Максин в опит да прекрати разговора.

— Сега знам към кого да насочвам пациенти с проблемни деца.

— Работя много с травми в ранна детска възраст. Като терапевт това ми действа по-малко депресиращо, отколкото работата само с тийнейджъри, склонни към самоубийство. Освен това се занимавам и с

овладяването на дълготрайни ефекти, причинени от големи бедствия като единайсети септември.

— В интернет прочетох интервюто ви за „Ню Йорк Таймс“. Сигурно е било вълнуващо.

— Така беше.

Втората ѝ книга бе посветена на публични събития от национален мащаб, травмирали големи групи деца. Беше участвала в няколко изследователски проекта и няколко пъти бе говорила пред Конгреса.

— Ако прецените, че има неща за Хелън, които трябва да знам, или пък за Джейсън, можете да ме уведомите. Хората невинаги ми казват какво им е. Хелън е чудесен човек, но е много затворена. Така че ако научите нещо важно, обадете ми се.

— Ще го направя.

Звънецът на вратата ѝ звънна. Пациентката ѝ за пет и половина беше дошла точно навреме. Четиринайсетгодишна анорексичка, която след шестмесечна хоспитализация в Йейл беше по-добре, отколкото преди година.

— Още веднъж ви благодаря. Много мило от ваша страна, че ми се обадохте — учтиво изрече Максин.

Все пак доктор Уест не се бе оказал арогантният самозванец, за когото го бе взела в началото. Много достойно от негова страна да признае грешката си.

— Няма защо — отговори той и затвори.

Максин стана от бюрото и покани пристигналото момиче в кабинета си. Изглеждаше на единайсетина години, макар че скоро щеше да навърши петнайсет. Само че преди година за малко да умре от анорексия. Беше красива, макар косата ѝ още да беше рядка и по време на престоя си в болницата да бе загубила няколко зъба.

След години по всяка вероятност щяха да възникнат и проблеми, свързани със способността ѝ да има деца. Заболяването беше коварно.

— Здравей, Джоузефин. Заповядай — топло я посрещна Максин и ѝ даде знак да седне на познатото кресло.

Момичето се сгуши в него като котенце и се втренчи в жената с огромните си очи.

След няколко минути по собствена воля Джоузефин призна, че през миналата седмица е откраднала няколко разхлабителни от майка

си, но след внимателно обмисляне не ги е взела. Максин кимна и наред с другите неща поговориха и за това. Сега, когато се бе върнала на училище, Джоузефин бе срещнала едно момче, което ѝ харесало, и вече се чувстваше много по-добре. Пътят от ужасното състояние, до което се бе докарала, беше дълъг и бавен. На тринайсет години тежеше малко повече от двайсет и седем килограма. Сега беше качила до трийсет и осем, все още недостатъчно за нейния ръст, но онази кошмарна слабост вече я нямаше. Настоящата ѝ цел бе да стигне четирийсет и пет. Засега качваше по половин килограм на седмица и устояваше.

След нея дойде шестнайсетгодишно момиче, което си бе рязало вените и имаше грозни белези по китките, но ги криеше с дълги ръкави. Беше опитала да се самоубие веднъж, на петнайсет. Максин се беше отзовала на молбата на семейния лекар и в момента отбелязваха бавен, но стабилен напредък.

Преди да напусне кабинета си, Максин се обади в „Силвър Пайнс“. Казаха ѝ, че Джейсън се е присъединил към останалите пациенти за вечеря. Не говорил много и после веднага се прибрал в стаята си. Все още грижливо го следяха и това щеше да продължи известно време, докато лекуващият му лекар и Максин не се почувстваха по-спокойни за него. Все още бе твърде депресиран и изложен на риск, но поне бе на сигурно място в „Силвър Пайнс“.

В седем и половина Максин се качваше с асансьора към апартамента си. Беше изтощена. Щом влезе у дома, Сам се втурна към нея. Беше се маскирал като пуяк и крякаше шумно. Това я разсмя. Хубаво беше човек да се прибере вкъщи. Денят се бе оказал дълъг, а тя все още бе притеснена за Джейсън.

— Хелоуин мина! — извика тя на сина си.

Сам спря и се усмихна, а после пак се втурна към нея, за да се хвърли в прегръдките ѝ. За малко да я събори. Яко момче беше.

— Знам. Ще играя пуяк в училищната пиеса! — гордо обяви той.

— Добре ще им се получи тази част — отбеляза Джак, който се мотаеше наоколо по шорти и маратонки, с които оставяше кални следи по килима, без да изпитва каквото и да е притеснение. Мъкнеше купчина видеоигри, които беше взел от приятел.

— Зелда ще побеснее — предупреди го майка му и погледна килима и още недоизрекла, бавачката се появи.

— Ще изхвърля тези маратонки през прозореца, ако не започнеш да ги събуваш на влизане, Джек Уилямс! Ще съсипеш целия под и всичките килими! Колко пъти трябва да ти повтарям едно и също? — Зелда шумно изсумтя и с тежка стъпка се отправи към кухнята.

Момчето седна на пода и се събу.

— Съжалявам — измърмори той, след което се ухили на майка си. — Днес победихме колежаните. Абсолютни загубеняци! Двама едва не се разцивриха след загубата.

Максин беше виждала и някои от съотборниците на Джек да плачат. Момчетата вземаха спорта си на сериозно и рядко съдържаха радостта си от победата или разочарованието си от загубата.

— Чудесно е, че сте победили. Ще дойда да ви гледам в четвъртък. — Специално се бе освободила от ангажменти, за да го направи. След това се обърна към маскирания като пуяк Сам, който се бе втренил в нея с обожание: — Кога ще е представлението?

— Точно преди Деня на благодарността — отговори той доволно.

— Имаш ли текст за изучаване?

В отговор той изскряка шумно, Джек си запуши ушите и се махна, а Зелда извика от кухнята:

— Вечеря след пет минути! — Бавачката се показа и щом видя Максин, сниши глас: — Чакахме те.

Винаги се опитваше да забави вечерята, когато Максин закъсняваше, стига да не беше прекалено. Чудесно беше от нейна страна, че правеше всичко възможно да ѝ осигури възможност да вечеря с децата си. Зелда знаеше колко е важно това за нея. Никога не шикалкахеше, не се мъчеше да държи Максин далеч от децата, нито криеше нещо от нея, както правеха бавачките на някои нейни приятелки. Зелда им бе отдадена всеки ден от дванайсет години насам. Нямаше никакво желание да узурпира ролята ѝ на майка и да я замества пред децата.

— Благодаря, Зели — отвърна Максин и се огледа. Все още не беше видяла дъщеря си, беше срещнала само момчетата. — Къде е Даф? В стаята си ли е?

Сигурно се цупи, след като я бе наказала предишния ден, предположи тя.

— Взе обратно телефона си и сега говори по него — изпревари Сам бавачката и тя го изгледа свирепо.

Смяташе да каже на Максин, когато му дойде времето. Винаги го правеше и тя знаеше, че може да ѝ има доверие.

— Много хубаво, дето топиш сестра си — смъмри го Зелда.

Максин повдигна вежди и се отправи към стаята на дъщеря си. Завари я на леглото щастливо да говори по телефона, точно както беше казал Сам. Щом видя майка си, тя скочи. Максин тръгна към нея, протегнала ръка. Притеснена, Дафни ѝ подаде телефона, но преди това бързо прекъсна разговора, без да каже дори „дочуване“.

— Е, имаме ли все още чест, или ще ми се наложи да го заключа?

Определено нещата около Дафни бързо се променяха. Не беше толкова отдавна времето, когато щеше да уважи наказанието си и нямаше да вземе обратно телефона. Но на тринайсет години всичко бе възможно, а това не се харесваше на Максин.

— Съжалявам, мамо — бързо каза тя, без да я погледне.

В този момент Зелда ги извика за вечеря и всички тръгнаха към кухнята. Джак, бос, и по футболните си гащета, Дафни още с училищната си униформа, а Сам — гордо пристъпващ с пуешкия си костюм. Максин си свали сакото и obu ниски обувки — цял ден беше ходила на висок ток. На работа винаги се стремеше да изглежда официално, но вкъщи гледаше да ѝ е удобно. Ако имаше време, щеше да си обуе джинсите, но вечерята се беше забавила достатъчно, а тя беше гладна колкото децата.

Вечерята беше проста и вкусна и както винаги Зелда се храни заедно с тях. След като нямаше баща на масата, за Максин беше нормално мястото да се заеме от бавачката. Момчетата разказаха как е минал денят им, но Дафни едва проговори — още беше нещастна, а и притеснена заради инцидента с телефона. Предположи, че Сам я е издал и го изгледа гневно, като му прошепна, че по-късно ще му даде да се разбере. Джак разказа за мача и обеща на майка си да ѝ помогне с инсталирането на нова компютърна програма. Всички бяха в добро разположение на духа и след вечеря се отправиха към стаите си. Зелда остана да почисти кухнята. Максин отиде в стаята на Дафни, за да си поговорят.

— Може ли да вляза? — попита тя дъщеря си на вратата.

Винаги искаше разрешение.

— Все ми е тази — отговори Дафни, което Максин прие за добър знак с оглед наказанието и инцидента с телефона.

Влезе в стаята ѝ и седна на леглото. Дафни остана да лежи и да гледа телевизия. Домашните ѝ бяха готови, преди майка ѝ да се прибере. Беше отлична ученичка и получаваше хубави оценки. Джак не беше толкова старателен, което Максин отдаваше на увлечението му по компютърните игри, а Сам още нямаше домашни.

— Знам, че си ми ядосана заради наказанието, Даф. Но не харесах биреното парти. Искам да знам, че мога да ти имам доверие, както и на приятелите ти, особено ако ми се наложи да изляза.

Дафни не отговори и погледна настрани. Накрая се обърна към майка си с негодувание в очите:

— Не беше моя идея! А бирите ги донесе друг.

— Само че ти си позволила това да стане. Освен това предполагам, че и ти си пила. Домът е свещено място, Дафи. Такова е и доверието ми към теб. Не искам нищо да променя това.

Само дето със сигурност знаеше, че много неща ще го променят. Очакваше се на възрастта на Дафни и Максин го разбираше, но поддържаше ролята си на строг родител. Не можеше просто да се прави, че нищо не се е случило и да не реагира. Дафни също го знаеше. Само че съжеляваше единствено за това, че са ги хванали.

— Да бе, знам.

— Приятелите ти трябва да уважават порядките ни, когато идват тук. А аз не мисля, че бирените партита са добра идея.

— Другите деца правят и по-лоши работи — изстреля дъщеря ѝ и вирна брадичка.

Максин го знаеше. Много по-лоши работи. Пушеха трева, понякога дори пробваха и тежки наркотици, пиеха концентрати, а в днешно време много от момичетата на възрастта на Дафни вече бяха правили секс. Често чуваше за това в практиката си. Нейна пациентка беше започнала още от шести клас.

— Голяма работа, че сме пили малко бира! — не се предаваше Дафни.

— Защото е против правилата. А ако започнеш да ги нарушаваш, няма да се спреш. Имаме си договорки, макар и неписани, и трябва да ги спазваме. Правилата са си правила. Аз не водя мъже вкъщи и не си правя секс купони. Очаквате да се държа подобаващо и аз го правя. Не се наливам по цяла нощ в стаята си с бира. Как ще се почувстваш, ако започна да се държа така?

Дафни си представи майка си в този вид и се усмихна.

— Но ти и без това никога с никого не излизаш. Майките на много от приятелките ми си водят гаджетата вкъщи. Ти просто си нямаш гадже.

Думите бяха предназначени да я наранят и донякъде успяха.

— Дори и да имах гадже, пак нямаше да се напивам в стаята си. Когато пораснеш, ще изпиваме заедно по някое питие. Но в момента си във възраст, в която това е незаконно, а същото се отнася и за приятелките ти. Не искам нещата да стигат дотам. Особено когато си още на тринайсет.

— Да де, знам. — След това добави: — Татко ни даде вино миналото лято в Гърция. Дори и на Сам даде малко и нищо не му стана.

— Това е различно. Вие сте били с него. Той ви е дал виното, не сте го пили скришом. Макар че това не ме прави щастлива, трябва да призная. Прекалено сте малки, за да пиете алкохол. Рано е да започвате.

Такъв си беше Блейк. Разбиранията му бяха съвсем различни от нейните и правилата му важаха само за него. Освен това си водеше и жени, повечето от които можеха да минат за момичета, а когато децата поотраснеха, гаджетата на баща им щяха да са на техните години. Максин намираще поведението му пред децата за прекалено разпуснато, но той никога не се съобразяваше с възраженията ѝ. На няколко пъти беше говорила сериозно с него по въпроса, но той само се засмиваше и продължаваше постарому.

— Като порасна ще ми даваш да пия тук, така ли? — реши да уточни дъщеря ѝ.

— Може би. Ако съм наоколо. Но не бих оставила приятелите ти да пият тук, ако не са навършили подходящата възраст. Иначе бих могла да си навлека сериозни неприятности, особено ако нещо се обърка или пък някой се нарани. Това просто не е добра идея.

Максин беше човек, който държеше на правилата и ги следваше буква по буква. Децата ѝ, а и всички други го знаеха. Всички, с изключение на Блейк.

Дафни не отговори. И преди беше слушала подобни тиради. Знаеше, че повечето родители бяха много по-либерални, а някои изобщо не изискваха спазването на правила, макар някои да бяха като

майка ѝ. Въпрос на шанс. В този момент на вратата се появи Сам, все още облечен като пуяк.

— Мамо, трябва ли да се къпя тази вечер? Наистина внимавах. Цял ден не съм се цапал.

В отговор Максин се усмихна, а Дафни отново включи телевизора, което беше знак, че достатъчно е слушала майка си и иска да прекратят дискусията. Максин я целуна и излезе заедно със Сам.

— Не ме интересува колко си внимавал днес. Да, трябва да се изкъпеш.

— Гадост!

Зелда го очакваше със заплашителен вид и Максин ѝ остави детето. Отиде да види и Джек, който се закле, че си е написал домашните, след което се прибра в стаята си и също си пусна телевизора. Беше прекарала приятна, тиха и успокояваща вечер у дома. Точно както ѝ харесваше.

Замисли се над думите на Дафни, че никога не излиза. Това не беше съвсем така. От време на време ходеше на вечерни партита, давани от стари приятели или от двойки, с които се знаеха още от времето, преди да се разведат. Ходеше и на опера, театър и балет, макар и не толкова често, колкото би трябвало. За нея излизането беше по-скоро усилие, а освен това ѝ харесваше да си остава у дома след тежък ден. Водеше на кино децата, присъстваше и на официалните вечери с колеги, ако не можеше да го избегне. Но знаеше какво има предвид Дафни и признаваше, че е права. От година не беше излизала на среща. Понякога това я притесняваше, особено като се сетеше, че времето неумолимо тече. В края на краищата беше на четирийсет и две, а след Блейк в живота ѝ не бе имало сериозен мъж. Беше излизала на срещи няколко пъти, но така ѝ не срещна мъж, който да накара краката ѝ да се подкосяват. Нямаше и много възможности да срещне точния човек. Беше или на работа, или с децата, а повечето от лекарите, които познаваше, бяха женени или пък изневеряваха на съпругите си. Никога не би пожелала нещо подобно. Свободните привлекателни мъже на четирийсет или петдесет години не бяха никак много. Добрите партии вече бяха женени или имаха връзки, а тези, които бяха останали, бяха „различни“ или пък имаха интимни проблеми. Оказваха се или гейове, или имаха фобия от обвързване, или пък търсеха жени, двойно по-млади от нея. Да се намери мъж за

сериозна връзка, изобщо не беше толкова лесно, колкото изглеждаше, но тя не смяташе да си губи съня заради това. Предполагаше, че един ден все ще ѝ се случи. Трябваше! Но дотогава ѝ беше добре и така.

Когато се разделиха с Блейк, си мислеше, че ще си намери някой друг и може дори отново да се омъжи, но сега това ѝ изглеждаше все по-малко и по-малко вероятно. Блейк беше този, който се правеше на пеперуда и активно си устройваше срещи с безбожно млади момичета. Максин си седеше вкъщи вечер след вечер заедно с децата и бавачката и не беше сигурна, че иска нещата да се променят. Определено никога не би заменила времето, което можеше да прекара с децата, със среща с някой си. И в края на краищата това лошо ли беше? За миг си позволи да си помечтае за нощи в прегръдките на съпруга си, представи си как танцуват, как се смеят, как вървят заедно по плажа, как се любят. Малко страшно ѝ бе да си помисли, че никога повече няма да прави секс, че никога повече няма да бъде целувана. Само че така се бяха стекли нещата при нея, а в момента това напълно я устройваше. Беше при децата си. От какво повече имаше нужда? Все си повтаряше, че това е достатъчно.

Все още мислеше за това, когато Сам влезе в стаята ѝ. Току-що беше изкъпан, облечен в чиста пижама, с боси крачета и с влажна коса, която ухаеше на шампоан.

— За какво си мислиш, мамо? Изглеждаш тъжна.

Думите му я изтръгнаха от унеса и тя му се усмихна.

— Не съм тъжна, миличък. Просто си мислех за някои неща.

— Неца за възрастни ли? — запита той и усили звука на телевизора с дистанционното.

— Да, нещо такова.

— Мога ли да спя при теб тази вечер?

Този път поне не си измисли горила и тя му се усмихна.

— Разбира се.

Харесваше ѝ, когато той спеше при нея. Сам скочи в леглото и се сгуши в майка си. И двамата почувстваха топлината, която им беше нужна. След като Сам беше до нея, какво повече би могла да желае? Някоя среща, мимолетен романс или връзка не би могла да бъде толкова хубава.

4.

Сутринта в Деня на благодарността Максин надникна в стаите на децата. Дафни лежеше в леглото си и си говореше с приятелка по телефона, който официално ѝ беше върнат. Все още беше наказана да не излиза и да не се среща с никого, но поне можеше да говори по мобилния си телефон. Джак седеше пред компютъра. Беше облечен със синя риза, сиви панталони и сако, и Максин му помогна да си върже вратовръзката. Сам още беше по пижама, но гледаше по телевизията парада за Деня на благодарността. Зелда беше излязла по-рано, за да прекара деня с приятелка, която работеше при едно семейство в Уестчестър. Там щеше да приготви обяд за всичките си познати бавачки. Тези жени бяха специални — отдаваха живота си на децата, които обичаха и за които се грижеха, и нито една нямаше свое дете.

Максин приготви дрехите на Сам и напоси на Дафни да приключва разговора и да се облича. Дъщеря ѝ влезе в банята с телефон, все още залепен за ухото, и хлопна вратата. Максин отиде в стаята си, за да се приготви. Мислеше да облече бежов костюм с панталон, кашмирен пуловер с висока яка и да си сложи обувки на висок ток. Облече пуловера и започна да се сресва.

Десет минути по-късно се появи Сам. Ризата му беше закопчана накриво, ципът му беше отворен, а косата му стърчеше във всички посоки. Тя се усмихна.

— Добре ли изглеждам? — попита сериозно той.

Максин приглади косата му и му каза да си закопчае ципа.

— О! — усмихнато възкликна Сам, когато тя му закопча ризата, но щом му нареди да си сложи вратовръзка, той се смръщи. — Трябва ли да я нося? Стяга ме!

— Тогава няма да я стягаме много. Дядо ти винаги носи вратовръзки. И Джак си е сложил днес.

— Татко никога не носи вратовръзка — обяви Сам със страдащ поглед.

— Носи. — Максин беше неотстъпчива. Блейк изглеждаше великолепно в костюм. — Слага си, когато излиза.

— Ама вече не носи.

— Но ти ще носиш за Деня на благодарността. И не забравяй да си смениш мокасините.

Знаеше, че иначе ще отиде при баба си и дядо си по спортни обувки. Щом Сам се скри в стаята, за да си смени обувките и да си вземе вратовръзка, на вратата се появи Дафни. Носеше къса черна пола, черни чорапи и любимите си розови обувки на висок ток. Беше дошла при майка си, за да заеме друг пуловер — розовия, който много харесваше, а на ушите ѝ проблясваха мънички диаманти. Максин ѝ ги беше подарила за тринайсетия ѝ рожден ден и тогава ѝ позволи да си продупчи ушите. Сега Дафни искаше да си пробие нови дупки, защото всички в училище ходели с по две обици на ухо. Засега майка ѝ не беше дала разрешение. В момента дъщеря ѝ изглеждаше чудесно с внимателно срасаната си черна коса, която се спускаше около лицето ѝ. Максин тъкмо взе розовия пуловер, когато отново се появи Сам с хитро изражение на лицето.

— Не мога да си намеря вратовръзката — оповести той.

— Можеш. Върни се и потърси пак — нареди майка му.

— Мразя те — простена той.

Максин си обу обувките и си сложи перлени обици.

След час и половина всички бяха готови, двете момчета бяха с вратовръзки, а върху саката си носеха дебели якета. Дафни бе с късо черно палто с тънко кожено коланче, което Блейк ѝ бе подарил за рождения ден. Изглеждаха спретнати, прилични и добре облечени. Извървяха късото разстояние от Парк Авеню до апартамента на родителите на Максин. Дафни искаше да вземат такси, но майка ѝ реши, че ходенето пеша ще им се отрази добре. Беше слънчев ноемврийски ден и децата с нетърпение очакваха идването на баща им следобед. Блейк летеше от Париж и те щяха да са в апартамента му навреме за вечеря. Максин се беше съгласила да ги придружи. Хубаво щеше да е да се види с Блейк.

Портиерът на кооперацията на родителите ѝ им честити празника, докато влизаха в асансьора. Майката на Максин ги очакваше на вратата. Изглеждаше възхитително като дъщеря си и изглеждаше

като нейна по-възрастна и може би малко по-сурова версия. Баща ѝ стоеше зад нея с широка усмивка.

— Господи! — възкликна майка ѝ, щом ги видя. — Колко добре изглеждате! — Целуна първо дъщеря си и се здрависа с момчетата.

Дафни отвърна на целувката на баба си и прегърна дядо си.

— Здравсти, дядо — тихо поздрави тя и всички се насочиха към дневната.

Баба им беше аранжирала красива украса от есенни цветя. Апартаментът изглеждаше спретнат и елегантен както винаги. Всичко беше безупречно подредено и децата чинно насядаха по креслата и столовете. Знаеха, че в дома на баба им и дядо им трябва да се държат подобаващо. Те бяха мили и ги обичаха, но не бяха свикнали около тях да има толкова деца, особено момчета. Сам измъкна тесте карти от джоба си и с дядо му започнаха да играят, докато Максин и майка ѝ отидоха в кухнята, за да проверят пуйката. Всичко беше подредено и пригответено педантично — среброто блестеше, покривката беше безупречно изгладена, пуйката се печеше, а зеленчуците се задушаваша. Денят на благодарността беше празник, който много обичаха. Максин обожаваше да ходи на гости на родителите си на този ден. Цял живот я бяха подкрепяли, особено след развода ѝ с Блейк. Харесваха го, но мислеха, че е излязъл от контрол, след като направи бума в интернет.

Стоящият му начин на живот изобщо не отговаряше на разбиранията им. Притесняваха се за влиянието, което оказваше на децата, но се успокояваха, като виждаха, че здравите морални устои на Максин и постоянното ѝ внимание действаха благотворно на Дафни, Джак и Сам.

Бащата на Максин още работеше, преподаваше и оперираше в някои специални случаи. Много се гордееше с дъщеря си и с медицинската ѝ практика. Когато тя реши да запише медицина и да тръгне по стъпките му, радостта му беше безгранична. След като Максин се насочи към психиатрията, той бе малко учуден, но после бе впечатлен от кариерата ѝ и от репутацията, която сама бе успяла да си извоюва. С гордост подаряваше копия от двете ѝ книги на когото свари.

Майката на Максин хвърли един поглед на сладките картофи във фурната, отново поля пуйката, за да не загори, и се обърна към дъщеря

си с топла усмивка. Беше спокойна и резервирана жена, доброволно приела цял живот да е на заден план, подкрепяйки мъжа си, горда, че е лекарска съпруга. Никога не беше чувствала нужда сама да прави кариера. Принадлежеше към поколението, чийто представители бяха щастливи да стоят зад съпрузите си, да гледат децата си и ако не почувстват финансова нестабилност, да си седят вкъщи, вместо да работят. Развиваше сериозна благотворителна дейност в подкрепа на Младежката лига, работеше като доброволка в болницата при съпруга си и обичаше да чете на слепи хора. Животът ѝ бе задоволен, щастлив и пълен, но се притесняваше за дъщеря си, за която смяташе, че носи твърде тежък товар на плещите си и че работи твърде много. От това се притесняваше повече, отколкото съпругът ѝ се терзаеше, че Блейк не е добър баща, макар самият той също да не бе участвал активно в отглеждането на дъщеря им. Все пак Маргарет Конърс смяташе, че причината за това — сериозната му лекарска практика — е далеч по-разбираемо и достойно за уважение оправдание, отколкото биещата на очи, скандална и безотговорна страст към забавления на Блейк. Напълно неспособна бе да разбере деянията и поведението на зет си и смяташе, че Максин проявява забележително търпение към него и е твърде толерантна към пълната му липса на отговорност спрямо собствените му деца. Искрено съжаляваше внуците си затова, което пропускат, и страдаше заради дъщеря си, която я притесняваше с липсата на мъж в живота ѝ.

— Как си, скъпа? Заета както винаги? — запита Маргарет.

Двете си говореха по няколко пъти седмично, но рядко си казваха нещо съществено. Ако Максин почувстваше нужда да сподели нещо, винаги предпочиташе да говори с баща си, чиято гледна точка за света беше далеч по-реалистична. През близо петдесетте си години брак майка ѝ бе живяла прекалено защитена, поради което бе неспособна в повечето случаи да предложи практическа помощ. Освен това Максин не обичаше да я тревожи.

— По новата си книга ли работиш? — заинтересува се майка ѝ.

— Още не. Освен това работата ми се увеличава около празниците. Винаги се намират лунатици, които да поставят деца в риск или да ги травмират, а подрастващите ми пациенти са особено чувствителни по време на празниците. По това време на годината май всички се побъркваме по малко — додаде Максин, докато

помагаше на майка си да сложи притоплените франзелки в панерчето за хляб.

Обедът изглеждаше великолепен и ухаеше изкусително. Би могла да ѝ помогне през седмицата, но майка ѝ беше страхотна готвачка и се гордееше, че сама приготвя празничните блюда. Освен това винаги приготвяше и коледната вечеря, което беше голямо облекчение за Максин, тъй като кулинарията не беше силната ѝ страна. Максин бе повече учен, отколкото импровизатор, а и като глава на семейство имаше безброй други задължения. И до ден-днешен баща ѝ продължаваше да подписва чекове и да плаща сметките. Максин добре знаеше, че ако някой ден с него се случи нещо, майка ѝ ще се изгуби в реалния живот.

— И ние сме по-заети през празниците — отбеляза Маргарет и извади пуйката от фурната. Птицата изглеждаше готова да бъде снимана за някое кулинарно списание. — Като че ли всички си чупят по нещо през този сезон. Застудее ли, и хората започват да падат по леда и да си трошат костите. — Самата тя бе пострадала преди пет години, заради което имаше изкуствена става, но се бе възстановила много добре. — Знаеш колко е зает баща ти по това време от годината.

В отговор Максин се усмихна, помогна ѝ да извади картофите от фурната и ги постави на масата. Имаха великолепна златистокафява коричка.

— Татко винаги е зает, мамо.

— И ти също — с гордост отвърна майка ѝ и отиде да извика съпруга си, за да разреже пуйката.

Максин я придружи до дневната и видя, че баща ѝ още играе на карти със Сам, докато Джак и Дафни гледаха футболен мач по телевизията. Баща ѝ беше заклет фен и освен това от години бе хирург-ортопед на „Ню Йорк Джетс“.

— Време е за пуйката! — обяви майка ѝ и баща ѝ отиде да разреже птицата.

Извини се на Сам и изгледа дъщеря си с усмивка. Явно добре се забавляваше.

— Мисля, че мами — изкоментира внука си той.

— Определено — съгласи се Максин и баща ѝ изчезна в кухнята, за да си свърши работата.

Десет минути по-късно пуйката беше нарязана и сервирана. Маргарет прикани всички да седнат на масата. Максин почувства топлотата на домашния ритуал и изпита благодарност, че всички са заедно и родителите ѝ са здрави. Майка ѝ беше на седемдесет и осем, а баща ѝ — на седемдесет и девет, но и двамата бяха в чудесна форма. Трудно ѝ беше да повярва, че родителите ѝ са толкова възрастни.

Както всяка година майка ѝ каза благодарствената молитва и баща ѝ подаде подноса с пълнената пуйка. Имаше и боровинково желе, сладки картофи, див ориз, спанак, пюре от кестени и вкусни рулца. Беше си истинско пиршество.

— Мммм — премляскваше Сам, докато топеше сладките картофи в специалния сос.

Прекаляваше с боровинково желе, хубавата порция плънка и парчето бяло пуешко месо без никакви зеленчуци обаче. Максин не му каза нищо и го остави да се радва на храната.

Разговорът беше оживен както винаги. Баща ѝ разпита всяко от децата как се справя в училище и особено се заинтригува от футболните мачове на Джак. Когато обядът привърши, всички здравата се бяха натъпкали и едва се движеха. За десерт ядоха ябълков пай, тиква и мъфини със стафиди, сервирани по избор с ванилов сладолед или с бита сметана. Когато Сам стана от масата, ризата му се беше измъкнала от панталоните, яката му беше разкопчана, а вратовръзката — изкривена на една страна. Джак изглеждаше по-прилично, но и той си бе разхлабил вратовръзката. Единствено Дафни се държеше безупречно като млада дама. И тримата отидоха в дневната, за да гледат футбол, а Максин седна да пие кафе с родителите си.

— Обядът беше фантастичен, мамо — призна тя. Обичаше начина, по който майка ѝ готвеше, и ѝ се искаше да можеше и тя да се научи да го прави, само че нямаше нито време, нито проявяваше упорство. — Винаги е фантастично, когато готвиш ти — добави тя и майка ѝ засия.

— Майка ти е невероятна жена — отбеляза баща ѝ и Максин се усмихна на погледите, които си размениха.

Бяха толкова мили. След всички тези години още се обичаха. Догодина щяха да празнуват петдесет години от сватбата си. Максин вече замисляше как да им организира партито. Като единствено дете отговорността се падаше на нея.

— Децата изглеждат прекрасно — продължи баща ѝ.

Максин си взе шоколадов бонбон с ментов пълнеж и изпъшка. Стори ѝ се невероятно, че изобщо успява да погълне нещо след обилния обяд, но някак си се справи.

— Благодаря, татко. Добре са, да.

— Срамота, че баща им толкова рядко ги вижда.

Винаги правеше този коментар. Колкото и да бе харесвал компанията му едно време, като баща го намираще за пълен провал.

— Тази вечер пристига — безучастно отвърна тя.

Знаеше мнението на баща си, но не го споделяше напълно.

— За колко време? — запита майка ѝ.

И тя смяташе, че Блейк е пълно недоразумение като съпруг и баща.

— За уикенда най-вероятно — отговори Максин, макар да не знаеше дали ще се задържи толкова дълго.

С него никога нищо не беше сигурно, но поне щеше да дойде да ги види за празника. Идването му беше събитие и децата се радваха на времето, прекарано заедно, колкото и кратко да беше.

— Кога ги видя за последно? — поинтересува се баща ѝ с явно неодобрение.

— През юли. Заведе ги в Гърция с яхтата. Изкарали си бяха чудесно.

— Не в това е въпросът — сурово отвърна Артър Конърс. — Децата имат нужда от баща. Него никога го няма, особено сега.

— Него и преди го нямаше — призна Максин. Нямаше защо да го защитава, макар да не ѝ харесваше да говори по този начин и да натъжава децата с негативни коментари по негов адрес. — Точно затова се разведохме — добави тя. — Обича ги, но просто забравя да го покаже. Но изглежда те са свикнали с това. Може би някой ден отношението им ще се промени, но засега всичко изглежда наред. Приемат го такъв, какъвто е — като забавен човек, който ги обича и с когото си прекарват чудесно.

Перфектната оценка за Блейк. Баща ѝ се намръщи и поклати глава.

— Ами ти? — запита той, както винаги загрижен за дъщеря си.

И той като майка ѝ намираще, че работи прекалено много, но беше извънредно горд с нея и единственото, за което съжаляваше, бе,

че е сама. Не го намираше за честно и обвиняваше Блейк за това. Тя отдавна се бе примирила, но родителите ѝ — не.

— Аз съм си добре — любезно отговори тя.

Чудесно знаеше какво има предвид. Дежурният въпрос.

— Няма ли някой на хоризонта? — запита я с надежда той.

— Не — усмихна се тя. — Още спя със Сам.

И двамата ѝ родители тъжно се усмихнаха.

— Надявам се, че все някой ден нещата ще се променят — натърти Артър Конърс. — В края на краищата децата ще пораснат, преди да се усетиш, и ще се окажеш сама.

— Мисля, че ми остават още няколко години, преди да започна да се притеснявам за това.

— Събитията следват своя ход — въздъхна баща ѝ. Мислеше за нея. — Докато мигна, и ти вече следваше медицина. Виж се сега. Вече си авторитет в областта на травмите в детска възраст и самоубийствата сред подрастващите. Когато си мисля за теб, Максин, все си представям, че си още на петнайсет. — Той ѝ се усмихна топло и майка ѝ кимна в съгласие.

— Да, и аз също, тате. Понякога гледам как Дафни ми носи дрехите и високите обувки и се чудя кога порасна толкова. Кога беше на три, а сега... Не усетих кога Джак стана висок колкото мен, а Сам отдавна не е бебе. Странно как лети времето, нали?

— Винаги е било странно. За мен ти винаги ще си дете, скъпа.

Максин безкрайно ги обичаше. Умиляваше се, че на света все още има място, в което живеят хора, за които тя продължаваше да е дете. Прекалено тежко бе да си възрастен през цялото време. Прекрасно е родителите ти да са живи и здрави. Изпитваш някакво усещане за безопасност, задето все още не си най-възрастният член на семейството.

Понякога се чудеше дали шантавото поведение на Блейк не произтича от страха му от остаряването. Ако случаят беше такъв, то тя не би могла напълно да го вини. Бившият ѝ съпруг най-много се страхуваше от поемането на отговорност, което не важеше за бизнеса. Само че това бе различно. Блейк искаше да е всезнайкото или златното момче цял живот, само че вече бе мъж на средна възраст. Максин осъзнаваше, че именно това го плаши повече от всичко друго — невъзможността да бяга достатъчно бързо, за да избяга от самия себе

си. По някакъв начин това беше тъжно, а и той пропускаше твърде много неща. Докато препускаше из живота със свръхзвукова скорост, децата му растяха и той ги губеше. Явно цената да бъдеш Питър Пан бе прекалено висока.

— Ей, не говори за себе си сякаш си се отписала — прекъсна размислите ѝ баща ѝ. — Още си млада и много мъже биха били щастливи да те имат до себе си. На четирийсет и две си, а все още изглеждаш като момиче. Не се затваряй в себе си, ами започни да се забавляваш.

Добре знаеха, че не излиза много. Баща ѝ понякога се страхуваше, че тя още обича Блейк и копнее за него, но майка ѝ настояваше, че случаят не е такъв и Максин просто не била срещнала подходящия мъж. И двамата искаха този път да попадне на правилния човек. В началото баща ѝ се бе опитвал да я запознае с няколко лекари, но не се бе получило. Максин бе заявила, че предпочита сама да си урежда срещи.

Помогна на майка си да раздигнат масата и искаше да подредят и кухнята, но Маргарет каза, че чистачката ще се върне утре, така че двете се присъединиха към останалите в дневната и се загледаха в мача по телевизията. В пет часа Максин с неохота убеди децата да си тръгват. Мразеше този момент, но не искаше да закъснеят за срещата с Блейк. Всеки миг, прекаран с него, беше ценен. Родителите ѝ се натъжиха, че си отиват. След прегръдки и целувки тя и децата благодариха за прекрасния обяд. Денят на благодарността бе точно такъв, какъвто трябваше да бъде, и Максин беше благодарна, че има толкова мило семейство. Добре знаеше каква късметлика е.

С децата повървяха бавно към къщи по Парк Авеню. Вече бе пет и половина.

Дафни, Джак и Сам вече бяха сменили официалните си дрехи, когато с необичайна за него точност Блейк им се обади в шест. Тъкмо беше пристигнал. Пътуваше от летището и им каза, че ги чака в апартамента му в седем. Беше поръчал вечеря от ресторант и тъй като знаеше, че са яли пуйка при баба си и дядо си, им каза, че им е подготвил нещо различно. Вечерята щеше да бъде сервирана в девет, а дотогава можеха да се забавляват. Щом чуха това, децата се разтрепериха от вълнение.

— Още ли си сигурен, че искаш да дойда? — внимателно запитва Максин.

Не обичаше да се натрапва, но знаеше, че Сам ще се чувства по-добре, ако тя е наблизо. Детето трябваше да свикне с Блейк, който не прекарваше достатъчно време с него, за да преодолеят бариерата помежду им. На Блейк обаче му беше все едно. Обичаше Максин да е наоколо и винаги я караше да се чувства добре дошла. От развода им бяха минали пет години, но те все още се радваха на компанията си като приятели.

— Ще ми е приятно — каза Блейк в отговор на въпроса ѝ. — Можем да си поприказваме, докато децата тичат наоколо.

Децата винаги се забавляваха в апартамента му, като играеха на видеоигри или гледаха филми. Бяха влюбени в залата му за прожекции и огромните удобни кресла. Блейк се беше обзавел с всяка възможна високотехнологична джаджа, която се бе появила, откакто самият той беше дете. Постоянно напомняше на Максин за Том Ханкс във филма „Големият“, където едно омагьосано момче бе принудено да се прави на мъж.

— Ще се видим в седем — обеща Блейк.

Максин затвори телефона и предаде разговора на децата. Имаха час да си починат и да приготвят багажа си, за да останат при баща си. Единствено Сам не изглеждаше особено въодушевен, но тя го успокои, че всичко ще е наред.

— Можеш да спиш при Дафи, ако те е страх — напомни му тя и той се успокои.

Няколко минути по-късно каза на Дафни да се грижи за братчето си и да му позволи да спи при нея. Дъщеря ѝ нямаше нищо против.

След час и четиримата бяха в таксито на път към апартамента на Блейк. Още щом се качиха в асансьора, се почувстваха като в космически кораб. Трябваше им специален код, за да стигнат до луксозния мезонет. В мига, в който им отвори вратата, те видяха Блейк от плът и кръв, макар и в магическия свят, който обитаваше. От невероятната уредба ехтеше музика, отвсякъде се лееше светлина, гледката бе повече от зашеметяваща със стъклените си вътрешни стени, цветните витражи и гигантските прозорци. Отвътре стените бяха огледални, а таванът бе почти девет метра висок. Блейк беше купил два етажа и ги бе превърнал в мезонет с вита стълба по средата.

Беше затънал във всевъзможни игри, игрички, стереоуредби, телевизори и какви ли още не дреболии. Върху екран, който покриваше цяла стена, се прожектираше 3D филм. Веднага даде на Джак очила, за да го гледа. Целуна и прегърна всички, подари на Дафни нов мобилен телефон с розов емайл, върху който бяха гравирани инициалите ѝ, и показа на Сам как да си служи с новата видеоигра със специалния стол и ръчките, които беше инсталирал. Децата се втурнаха да играят и да погледнат стаите си и Блейк най-сетне намери време да се усмихне на бившата си съпруга и приятелски да я прегърне през рамо.

— Здравсти, Макс — топло я поздрави той. — Как си? Съжалявам за хаоса.

Беше разхвърлян както винаги. С доста тъмния тен електриковосините му очи изглеждаха още по-блестящи. Носеше джинси, черно поло и черни ботуши от кожа на алигатор, изработени в Милано специално за него. Максин за пореден път изпита поразителния му чар. Само за десетина минути всичко около него ставаше очарователно и извънредно възхитително. Само че твърде скоро човек разбираше, че не може да задържи вниманието му задълго и че колкото и да е привлекателен, той никога няма да порасне. Блейк беше най-добре изглеждащият, умен и възхитителен Питър Пан на света. Това би било прекрасно за жена, приемаща ролята на Уенди, но за всички останали той просто не бе правилният мъж. Понякога ѝ се налагаше да си го напомня. Да е в обсега на аурата му, винаги си беше преживяване. Само че по-добре от всеки друг Максин знаеше що за човек е той. Понякога си мислеше за него като за свое четвърто дете.

— Те обичат хаоса — увери го тя. При баща си децата се чувстваха като на цирк, а кой не би харесвал нещо подобно на тяхната възраст? — Изглеждаш чудесно, Блейк. Как беше в Мароко, Париж или където там си бил?

— Къщата в Маракеш ще стане чудесна. Цяла седмица бях там, а в Париж се отбих вчера.

Максин се засмя на контраста в начина им на живот. Вчера тя беше ходила в Лонг Айланд, за да види Джейсън в „Силвър Пайнс“. Твърде далеч беше от бляскавия живот, който бившият ѝ съпруг водеше, само че за нищо на света не би сменила мястото си с неговото. Не би могла изобщо да живее по този начин.

— И ти изглеждаш великолепно, Макс. Все така заета ли си? Приемаш ли още милион пациенти? Идея нямам как успяваш да се справиш.

Отчасти бе наясно с тежките ѝ задачи. Уважаваше я заради работата ѝ и заради това, че е чудесна майка. Също така преди развода беше му била и чудесна съпруга. Той все го повтаряше.

— Така ми харесва — с усмивка отвърна тя. — Някой трябва да го прави и се радвам, че съм аз. Обичам да работя с деца.

Той кимна, знаейки, че е истина.

— Как мина Денят на благодарността с родителите ти?

Той се чувстваше потиснат край тях, но по свой начин ги уважаваше. Не бяха много двойките като тях. От пет години не бе прекарвал празник заедно със семейство Конърс.

— Чудесно беше. Обожават децата и са толкова мили. В удивително добра форма са за възрастта си. Баща ми все още оперира, макар и не постоянно, преподава и практикува през цялото време, а е на седемдесет и девет.

— И ти ще си същата — отбеляза Блейк.

Разля шампанско в две чаши и ѝ подаде едната. Винаги използваше кристал. Тя я пое и отпи, любувайки се на апартамента му. Сякаш летеше над града. Всичко, което Блейк притежаваше или докосваше, придобиваше магическа сила. Той бе това, което хората искаха да бъдат, когато забогатееят, само че малцина притежаваха стила му и способността му да бъде на върха.

Максин изрази изненада, че този път с него няма жена, но той ѝ обясни с печална усмивка, че просто са му вързали тенекия.

Двайсет и четири годишната супер моделка забягнала с известна рок звезда с по-голям самолет от този на Блейк. Максин не можа да се въздържа да не се разсмее на начина, по който ѝ го разказваше. Не изглеждаше ядосан и тя знаеше, че наистина не е. Момичетата, с които излизаше, бяха просто играчки за него. Нямаше никакво желание за уседнал живот и не искаше повече деца, така че младите жени, с които се забавляваше, трябваше да си търсят някъде другаде мъж. За него бракът изобщо не стоеше като въпрос и беше последното нещо, за което би си помислил.

Щом седнаха в дневната да си поговорят, се появи Сам и се настани в скута на майка си. Гледаше Блейк с интерес, все едно бе

приятел на семейството, а не негов баща. Накрая се реши да го попита за приятелката му от предишното лято. Блейк го погледна и се усмихна.

— Изтърваваш цели две след нея, шампионе. Тъкмо разправях на майка ти. Миналата седмица ми вързаха тенекия, така че този път съм сам.

Сам кимна на обяснението и погледна майка си.

— И мама си няма гадже. Никога не излиза. Но тя е с нас.

— А трябва да излиза — отбеляза Блейк и се усмихна и на двамата. — Тя е много красива жена, един ден вие ще пораснете и...

Точно каквото беше казал баща ѝ по време на обяда. Разполагаше обаче с дванайсет години, докато Сам отиде в колеж. Нямахше защо да бърза, въпреки притесненията на всички останали.

Блейк разпита Сам за училището, защото не знаеше за какво друго да говори и той му се похвали, че е играл ролята на пуяк в училищната пиеса. Максин му беше изпратила по имейла снимки, както правеше винаги, щом се случеше нещо важно. Беше получил купища снимки и от футболните мачове на Джак.

Децата влизаха и излизаха, казваха нещо превъзбудено, щастливи, че са с Блейк. Дафни го гледаше с открито обожание, но когато излезе от стаята, Максин му разказа за инцидента с бирата, за да е наясно и да не позволи това да се повтори, докато дъщеря им е при него.

— Хайде де, Макс — смърри я нежно той. — Недей да се нервираш толкова. Тя е още дете. Не мислиш ли, че е малко прекалено, дето си я наказала за цял месец? Няма да се пропие от две бири.

Точно реакцията, която очакваше от него и която никак не ѝ харесваше. Не че беше изненадана. Това просто бе една от многото им разлики. Блейк не държеше на правилата, особено що се отнася до него.

— Не, няма — спокойно отговори тя. — Само че ако я оставя да си прави бирени партита отсега, когато е само на тринайсет, какво да очаквам като стане на шестнайсет или седемнайсет? Купони с дрога, когато съм отишла при пациент, хероин може би? Трябва да знае къде са границите и да уважава правилата или след две-три години ще сме затънали здравата. По-добре отсега да я огранича.

— Ох, знам — въздъхна той и сините му очи просветнаха, когато ѝ хвърли изпълнен с притеснение поглед.

Приличаше на момче, на което майка му или учителката му токущо се е скарала. Максин никак не харесваше тази си роля, но ѝ се налагаше да я играе от години, точно както го правеше сега.

— Сигурно си права — додаде бившият ѝ съпруг. — Просто на мен не ми се вижда да е чак толкова сериозна работата. Доста по-лоши неща съм вършил на нейните години. На дванайсет крадах уиски от бара на баща ми и после го продавах в училище — засмя се той и Максин се присъедини към смеха му.

— Това е различно. Твоето е било бизнес. На тези години си бил предприемач, не пияница. Да се обзаложим, че не си пиел.

По принцип Блейк не беше заклет пияч и никога не бе употребявал наркотици. Беше неуправляем, но по друга линия. Просто беше алергичен към всякакви правила.

— Права си — отсъди той и се разсмя още по-силно при спомена за уискито. — Не бях пил чак докато навърших четиринайсет. Много повече сметка имах да оставам трезвен и да напивам момичетата, с които излизах. Този план ми изглеждаше доста по-добър.

Максин поклати глава.

— Защо ли си мисля, че нещата не са се променили особено? — засмя се тя.

— Ами повече не ми се налага да ги напивам — призна той с безсрамна усмивка.

Връзката им беше странна — държаха се като близки приятели много повече, отколкото като хора, които десет години са били женени и имат три деца. Блейк ѝ приличаше на забавен приятел, когото вижда два или три пъти в годината. Дватама бяха като деня и нощта.

Вечерята пристигна точно в девет, а дотогава всички бяха огладнели. Блейк беше поръчал храна от най-добрия японски ресторант в града. Пригответе я пред тях, като демонстрираха всевъзможни екзотични похвати. Майсторът готвач запали всичко, насече скаридите, метна ги във въздуха и ги улови в тигана си. Децата бяха възхитени. Всичко, което Блейк направеше или организираше, беше зрелищно и различно. Дори Сам изглеждаше спокоен и щастлив, когато тя си тръгна. Беше почти полунощ и децата гледаха филм в стаята за домашно кино. Знаеше, че ще останат будни до два или три.

Нищо нямаше да им стане. Нали бяха с баща си. Можеха да спят и като се приберат у дома.

— Кога заминаваш? — запита го тя, докато обличаше палтото си.

Страхуваше се, че може да ѝ отговори „утре“, което щеше да разстрои децата. Искаха да бъдат с него поне няколко дни, още повече, че не знаеха кога ще го видят пак, макар да приближаваше Коледа.

— Не преди неделя — отвърна ѝ Блейк и забеляза облекчението, което се изписа на лицето ѝ.

— Това е добре — меко отвърна Максин. — Разстройват се, когато си тръгваш.

— Аз също — непресторено отговори той. — Ако нямаш нищо против, бих искал да ги заведа в Аспен след Коледа. Все още нямам ясни планове, но около Нова година там е много хубаво.

— Ще им хареса.

Тя му се усмихна. Децата винаги ѝ липсваха, когато бяха при него, но искаше да усещат, че имат баща. Само дете беше трудно човек да се съобразява с Блейк. Трябваше да бъде хванат в подходящ момент и едва тогава можеха да се правят някакви планове.

— Искаш ли и утре да вечеряш с нас? — предложи той, докато я изпращаше до асансьора.

Все още му бе приятно да прекарва времето си с нея. Би могъл да си остане женен за Максин вечно. Тя бе тази, която поиска развод и той не я винеше. Оттогава си беше прекарвал чудесно, но все още му харесваше присъствието ѝ в живота му и беше доволен, че не го бе отрязала напълно. Зачуди се дали нещата ще се променят, ако тя си намери сериозен мъж — нещо, в което никога не се бе съмнявал, че ще се случи. Беше учуден единствено, че ѝ бе отнело толкова време.

— Може — отговори тя. Изглеждаше успокоена. — Да видим как ще ти потръгне с децата. Не искам да се натрапвам.

Децата имаха нужда да бъдат насаме с баща си и тя не искаше да ги разсейва.

— Харесва ни да си тук — увери я Блейк, след което се прегърнаха за довиждане.

— Благодаря за вечерята — извика тя, щом се качи в асансьора и му помахна, докато вратите се затваряха.

Асансьорът се спусна петдесет етажа и ушите ѝ заглъхнаха, но не спря да си мисли за него. Странно. Нищо не се беше променило.

Все още го обичаше. Винаги го беше обичала. Никога не беше спирала да го обича. Просто не искаше повече да бъде с него. Дори не се интересуваше, че излиза с двайсетгодишни момичета. Трудно ѝ беше да окачестви връзката помежду им. Но каквато и да беше, колкото и странна да изглеждаше, явно ги устройваше.

Щом излезе от сградата, портиерът ѝ извика такси. Потегли към къщи, замислена за изминалия чудесен ден.

Странно беше колко тих и мрачен ѝ се стори апартаментът на влизане. Запали лампите и отиде в спалнята си, като продължаваше да мисли за Блейк и децата в разточително луксозния му апартамент. В този момент нейният собствен дом ѝ се стори по-уютен от всякога. Нямахше нещо, което би пожелала още. Не изпитваше нужда от такова неистово пресищане. Радваше се за него, но самата тя имаше всичко, от което някога бе имала нужда.

За хиляден път, откакто го бе напуснала, Максин си даде сметка, че е направила верния избор. Блейк Уилямс беше мечта за всяка жена, но не и за нея. Отдавна вече не.

5.

Максин спеше, когато в четири след полунощ телефонът иззвъня. Отне ѝ по-дълго време от обичайното да се събуди. Обикновено спеше дълбоко, когато децата ги нямаше. Погледна часовника и се помоли да не се е случило нещо в апартамента на Блейк. Зачуди се дали Сам не бе сънувал кошмар и сега иска да се прибере вкъщи. Вдигна телефона автоматично, преди да се е разбудила напълно.

— Доктор Уилямс — бързо изрече в слушалката, за да прикрие сънливия си глас, макар че кой би очаквал от нея да звучи другояче в четири часа сутринта?

— Максин, съжалявам, че ти звъня по това време. — Беше Телма Уошингтън, лекарката на повикване, която я заместваше за Деня благодарността и през уикенда. — В болница „Ню Йорк“ съм заедно със семейство Андерсън. Реших, че би искала да те уведомя. Тази нощ Хилари е взела свръхдоза. Намерили са я в два часа.

Хилари беше петнайсетгодишно момиче с циклострения, на всичкото отгоре пристрастена към хероина. За последните две години беше опитвала да се самоубие четири пъти. Максин веднага се разсъни.

— Докарахме я колкото се може по-бързо — продължи Телма. — Парамедиците ѝ сложиха налоксон, но нещата не вървят на добре.

— По дяволите! Веднага идвам!

Максин вече беше станала.

— Още не е дошла в съзнание и лекарите не мислят, че ще дойде. Трудно е да се каже.

— Предния път се възстанови като по чудо. Тя е силно момиче — промълви Максин.

— Дано. Явно е погълнала някакъв адски коктейл. Хероин, кокаин, амфетамини, а кръвните проби показват и отрова за плъхове. Тези дни е била разбита улична банда за продажба на хероин, примесен с някои доста гадни неща. Две деца са умрели от това

предната седмица, Максин... Не искам да звуча като лош пророк, но ако оживее, не съм сигурна в какво състояние ще е.

— Да, знам. Благодаря, че се обади. Веднага се обличам и идвам. Къде е?

— В интензивното. Ще те чакам там. Родителите ѝ са откачили.

— Сигурна съм.

Горките хора четири пъти бяха преминали през този ад с детето си, което беше проблемно от малко. Хилари беше хубаво момиче, но от дванайсетгодишна бясно се носеше към нещастieto, люшкана от циклофренията към злоупотребата с хероин. Максин я лекуваше от две години. Беше единственото дете на изключително отдадени обичащи я родители, които бяха сторили всичко, което е по силите им. Имаше деца, на които колкото и настойчиво да се опитваше да помогне човек, просто не се получаваше.

През последните две години Максин четири пъти я беше пращала в болница, но ефектът беше минимален. Още щом я изпишеха, тя бързаше да се срещне със старите си приятели. На няколко пъти беше споделяла с Максин, че не може да си помогне. Просто ѝ беше невъзможно да остане чиста и се оплакваше, че лекарствата, които ѝ изписва, не ѝ предлагали същото успокоение като смесите, които си купуваше от улицата. През цялото време Максин като психиатър се бе опасявала точно от подобен развой на нещата.

След по-малко от пет минути вече бе нахлузила маратонки, дебел пуловер и джинси. Измъкна от гардероба топло палто, взе си чантата и натисна копчето на асансьора. Успя веднага да хване такси и стигна до болницата петнайсет минути след като Телма Уошингтън ѝ се бе обадила. Двете с Телма бяха следвали заедно в Харвард. Тя беше афроамериканка, един от най-добрите психиатри, които познаваше. След като завършиха, с течение на годините многократно се бяха замествали и накрая станаха приятелки. Максин знаеше, че може да разчита на нея без значение дали става въпрос за професионален или за личен проблем. Приличаха си в много отношения, бяха еднакво отдадени на работата си и тя се чувстваше напълно спокойна, оставяйки пациентите си в нейни ръце. Видя заместничката си, преди да се срещне със семейство Андерсън, и тя веднага ѝ обясни ситуацията. Хилари беше в дълбока кома и досега нищо от направеното не бе успяло да я върне в съзнание. Беше го направила

вкъщи сама, докато родителите ѝ ги нямало. Не била оставила писмо, но Максин знаеше, че е нямало нужда да го прави. Често ѝ бе споделяла, че ѝ е все едно дали ще живее, или ще умре. За нея и за мнозина други циклофренията беше прекалено тежко бреме, за да може да го понесе.

Щом се запозна с резултатите от изследванията ѝ, Максин се отчая. Телма стоеше до нея.

— Боже мой, какво само е погълнала — мрачно въздъхна тя и заместничката ѝ кимна.

— Майка ѝ каза, че снощи, на Деня на благодарността, гаджето ѝ я зарязало. Сигурна съм, че това ѝ е помогнало.

Максин поклати глава и затвори епикризата. Беше ѝ направено всичко, което трябва. Сега единствено можеха да седят и да чакат, за да видят какво ще стане. Не беше тайна нито за тях, нито за родителите на Хилари, че не дойде ли скоро в съзнание, имаше опасност да получи трайно мозъчно увреждане, ако изобщо оживее. Максин се учудваше, че е още жива след всичко, което бе погълнала.

— Знае ли се кога го е направила? — запита тя.

Двете заедно тръгнаха обратно към залата. Телма изглеждаше уморена и притеснена. Мразеше такива случаи. Собствената ѝ практика не бе така натоварена като тази на Максин, но ѝ бе интересно да я замества. Работата с нейните пациенти винаги си беше предизвикателство.

— Вероятно няколко часа преди да я открият, в което е и проблемът. Отровите са имали достатъчно време да проникнат в организма ѝ. Затова и според парамедиците, които са я докарали, налоксонът не ѝ е помогнал.

Налоксонът беше медикамент, който блокираше действието на силните наркотици, ако бъде приложен навреме. Изтръгваше пострадалите от ноктите на смъртта при свръхдоза и четири пъти досега бе спасявал живота на Хилари. Само че този път тя нямаше подобрение, което беше лош знак.

Максин отиде да види Хилари, преди да се срещне с родителите ѝ. Момичето лежеше в интензивното отделение. Беше включена към апарат за изкуствено дишане и екипът още се опитваше да я върне към живота. Машината дишаше вместо нея, тя лежеше неподвижно, а лицето ѝ бе сиво. Максин я наблюдава известно време, говори с екипа,

който беше около нея, откакто я бяха приели, и размени няколко думи с ръководителя му. Сърцето ѝ се държеше, макар мониторът на няколко пъти да бе показвал аритмия. Петнайсетгодишното момиче не показваше признаци на живот. Легнала, приличаше на дете. Косата ѝ беше боядисана в черно и по целите си ръце имаше татуировки. Хилари бе тръгнала по свой собствен път въпреки усилията на родителите ѝ да я разубедят.

След това Максин направи знак на Телма и двете отидоха да се срещнат с майката и бащата на момичето, които седяха в чакалнята. Бяха стояли до дъщеря си, докато от лекарския екип не ги бяха помолили да излязат. Прекалено тежко им бе да гледат случващото се, но на медиците им беше необходимо пространство.

Анджела Андерсън плачеше, когато Максин отиде при нея. Фил, съпругът ѝ, я беше прегърнал и също плачеше. И преди бяха преминавали през същото, но с времето не ставаше по-лесно. Напротив. Бяха наясно, че този път Хилари бе стигнала прекалено далеч.

— Как е тя? — попитаха едновременно.

Максин седна при тях, а Телма излезе от стаята.

— Без промяна, откакто е постъпила. Току-що я видях. Бори се. Както винаги. — Усмихна им се тъжно и сърцето я заболя от агонията, която виждаше в очите им. Самата тя също бе покрусена. Хилари беше мило дете. Ранимо, но сладко. — Сред наркотиците, които е взела, е имало и някои отрови. Така е на улицата. Мисля, че проблемът идва от това, че субстанциите са имали достатъчно време да проникнат в организма ѝ, преди да я намерите. А те са повече, отколкото би могла да понесе. Взела е много силна доза от някои доста сериозни наркотици.

Това не беше новина за тях, но тя трябваше да ги предупреди, че изходът можеше и да не бъде щастлив. Нямаше какво повече да стори. Спешният екип правеше всичко по силите си.

Няколко минути по-късно Телма им донесе кафе, а след това Максин отново отиде да види Хилари. Приятелката ѝ я последва, но тя ѝ нареди да си отиде вкъщи. Благодарни на Телма, преди да си тръгне, и отново отиде да види как се справя Хилари. Сърдечната ѝ дейност ставаше все по-нередовна, а наблюдаващият лекар ѝ обясни, че кръвното ѝ налягане пада. Все лоши признаци.

През следващите четири часа Максин сновеше между семейство Андерсън и дъщеря им, а в осем и половина им разреши да влязат в отделението. Вече беше наясно, че може би това е последният път, в който щяха да видят дъщеря си жива. Майката на Хилари изхлипа, щом я докосна. Целуна я, а съпругът и застана до нея. Беше почти неспособен да погледне детето си. Респираторът продължаваше да диша вместо нея, но едва поддържаше живота ѝ.

Скоро след като отново седнаха в чакалнята, лекарят дойде и кимна на Максин, която го последва обратно в залата.

— Нещата не вървят на добре — каза ѝ той.

— Да — отвърна тя. — Виждам.

Последва го в интензивното отделение при Хилари и почти в същия миг, в който влязоха, зазвуча аларма. Сърцето на момичето окончателно беше спряло. Родителите ѝ искаха да се направи всичко възможно, за да бъде спасена, и кардиолозите се постараха да накара сърцето ѝ отново да забие. Максин мрачно гледаше как ѝ правят електрошок. Направиха ѝ и сърдечен масаж, но безполезно. Около половин час правиха опити да върнат Хилари към живота, когато накрая шефът на екипа освободи хората си. Всичко беше свършило. Хилари си беше отишла. За един дълъг болезнен миг всички стояха и гледаха, след което ръководителят на екипа се обърна към Максин, докато изключваха респиратора и го вадеха от устата на момичето.

— Съжалявам — меко каза той и излезе.

— Аз също — промълви тя и отиде при семейство Андерсън.

Още щом я видяха, разбраха. Майката на Хилари изпищя. Максин постоя с тях известно време, успокоявайки разплаканата жена и съпруга ѝ. Поискаха отново да видят дъщеря си и тя ги въведе в отделението. Пожелаха да я преместят в отделна стая, преди да бъде отнесена в моргата. Накрая тръгнаха към дома си, изтощени, с разбити сърца.

Максин подписа смъртния акт и всички останали документи. Минаваше десет сутринта, когато най-сетне си тръгна. Слезе надолу по стълбите. Точно излизаше от асансьора, когато една сестра я извика по име. Тя се обърна и я погледна.

— Съжалявам... Току-що разбрах... — учтиво изрече сестрата.

Беше дежурила при предишното постъпване на Хилари и тогава помогна да спасят живота на момичето. И този път екипът бе бил на

ниво, но шансът пострадалата да оживее се бе оказал незначителен. Докато говореха, Максин видя висок мъж с бяла лекарска престилка, който стоеше наблизко и ги наблюдаваше. Нямаше представа кой може да е.

Мъжът изчака, докато Максин привърши разговора си със сестрата, която се качи по стълбите към интензивното отделение, и се приближи.

— Доктор Уилямс? — внимателно попита той.

Виждаше, че е изтощена до крайност.

— Да?

— Аз съм Чарлс Уест. Идиотът, който ви вдигна кръвното преди няколко седмици заради Джейсън Уекслър. Искрах само да ви поздравя.

Максин нямаше настроение за разговори с когото и да било, но не искаше да е груба. Беше ѝ се обадил и ѝ се бе извинил, така че направи усилие.

— Съжалявам, нощта беше дълга. Току-що загубих пациент в интензивното. Петнайсетгодишно момиче със свръхдоза. Човек никога не свиква с тези неща. Всеки път ти се къса сърцето.

Това напомни и на двамата какво би могло да се случи с Джейсън, ако го бе послушала. Максин знаеше по-добре какво трябва да се прави в такива случаи и бе устояла.

— Съжалявам. Не е честно, нали? Тук съм заради деветдесет и две годишна пациентка със счупено ребро и пневмония. Ще се оправи. А вие сте загубили петнайсетгодишно дете. Да ви черпя едно кафе?

Максин изобщо не се поколеба в отговора си.

— Може би някой друг път.

Мъжът кимна, тя отново му благодари и си тръгна. Той я погледа, докато излизаше от болницата. Твърде изненадан бе от вида ѝ. По някаква причина си бе внушил, че е по-възрастна, отколкото се бе оказала в действителност. Очакваше и да е някак по-войнствена. Чел беше за нея в интернет, но там нямаше нейна снимка. Явно не го намираше за нужно. Препоръките и професионалната ѝ биография бяха достатъчни.

Чарлс Уест се качи в асансьора. Мислеше за нея и за нощта, която беше изкарала. Погледът в очите ѝ казваше всичко. Беше се сепнал, когато чу сестрата да я вика по име и нещо го накара да спре и

да я заговори. Сега единственото, на което можеше да се надява, бе по някакъв начин съдбата отново ще пресече пътищата им.

Максин хвана такси и се прибра у дома. Чарлс Уест беше последният, за когото би се сетила да мисли в момента. Умът ѝ беше зает с Хилари и семейство Андерсън, и ужасната загуба, която бяха преживели, за немислимата агония, предизвикана от загубата на дете. Ненавиждаше тези мигове, но подобни трагедии не бяха рядкост и я правеха още по-решена да спасява другите от самите тях.

6.

Максин нямаше настроение да излиза с Блейк и децата в петъчната вечер. Той ѝ се обади следобеда и тя му обясни какво се бе случило предишната нощ. Блейк изрази съчувствие и я похвали за усърдието ѝ. В този момент обаче тя не смяташе, че заслужава похвали. Бившият ѝ съпруг я уведоми, че смята да изведе децата на пазар следобед и я покани да се присъедини към тях. Обеща ѝ да се забавляват, но тя отказа и той разбра, че е сломена. Всъщност бе възнамерявал да заведе децата да купят коледни подаръци за майка си, като „Тифани“ и „Картие“ бяха в списъка му, но не го спомена. Вместо това я покани да се присъедини към тях на вечеря, но тя и това отказа. Блейк се натъжи, като разбра колко зле се чувства Максин заради загубата на пациентката си и каза на децата да бъдат много мили с майка си, когато им даде телефона да си поговорят.

Първо поговори със Сам. Детето беше щастливо и си прекарваше добре. Когато малкият я помоли да отиде при тях, тя му обясни колко е уморена. Иначе с Блейк им било забавно. Баща им ги завел в любимия им „Клуб 21“, за да хапнат, а по-късно ги разходил с хеликоптер, което децата много обичаха. Максин обеща да мине да ги види на следващия ден и когато затвори, се почувства много по-добре.

След това звънна на Телма Уошингтън и ѝ разказа как са се развили събитията. Приятелката ѝ не беше изненадана. Максин ѝ благодари за помощта, след което се обади на семейство Андерсън. Съвсем разбираемо, те се чувстваха ужасно и все още бяха в шок. Предстоеше им да организират погребението, да звънят на приятели, на близките си и да свършат всички други кошмарни неща, съпровождащи едно погребение. Максин отново им каза колко съжالياва, а те ѝ благодариха за помощта. Но макар да знаеше, че е направила всичко възможно, изпитваше чувство на поражение и невъзвратима загуба.

Докато се обличаше, за да излезе на разходка, Блейк ѝ се обади отново. Проверяваше я, за да е сигурен, че е добре. Скри от нея, че с

децата ѝ бяха купили прекрасна гривна със сапфири.

Максин го увери, че е добре. Обаждането му я трогна. Макар и несериозен, той винаги беше състрадателен и тактичен.

— Да ти призная, не знам как го правиш. Ако се занимавам с това, ще трябва накрая да ме пратят в лудница.

Знаеше, че Максин винаги приема много тежко смъртта на своите пациенти, но поради естеството на работата ѝ, това бе неизбежно.

— Тежко ми е — призна тя, — но понякога се случва. Много ми е мъчно за родителите. Тя им беше единствено дете. Ако нещо подобно се случи с някое от нашите деца, ще умра!

Твърде често се беше сблъсквала с мъката, предизвикана от загубата на дете. Това беше нейният най-голям страх, единственото, за което се молеше никога да не се случва.

— Да, ужасно е.

Блейк се притесняваше за нея. Без значение колко добре се справяше бившата му съпруга, той беше наясно, че животът, който води, никак не е лек, и то отчасти благодарение на него. Искаше му се да направи за нея каквото му бе по силите. Само че нямаше много за правене, още повече че ставаше въпрос за нейна пациентка, а не за някое от децата им.

— Мисля, че имам нужда от почивен ден — с въздишка отговори тя. — Утре ще мина да ви видя. — Тази вечер той се канеше да заведе децата на премиерата на някаква пиеса, а за следващата бе предвидил да отидат на вечеря. — Освен ако не предпочиташ да си сам с тях.

— Обичам да си с нас — каза той с усмивка, въпреки че и на него му беше приятно да е насаме с децата.

Винаги успяваше да им измисли нещо забавно. За утрешния ден бе намислил да ги води на кънки.

Днес, когато децата бяха заети и бяха с баща си, тя предпочиташе да остане сама. Блейк ѝ предложи да му се обади, ако промени решението си и тя обеща. Хубаво беше, когато той беше в града. Позволяваше ѝ да си отдъхне и да се разтовари.

Максин излезе да се поразходи в парка, след което се прибра вкъщи, където прекара целия следобед, а за вечеря си приготви супа.

Сам ѝ се обади, преди да тръгнат за представлението.

— Забавлявайте се тази вечер, а утре ще дойда, за да покараме кънки заедно — обеща му тя.

С нетърпение очакваше утрешния ден и вече се чувстваше по-добре, макар да ѝ се свиваше сърцето всеки път щом се сетеше за семейство Андерсън и огромната им загуба. Ядеше супата си в кухнята и си мислеше за горките хора, когато Зелда се върна.

— Всичко наред ли е? — изгледа я тя разтревожено.

— Да, добре съм. Благодаря, Зели.

— Изглеждаш сякаш някой е умрял.

— Всъщност един от пациентите ми почина. Беше на петнайсет години. Голяма трагедия.

— Мразя работата ти — процеди Зелда. — Депресираща ме. Изобщо не знам как успяваш да се справиш. Не можа ли да си избереш нещо по-весело, например да израждаш деца?

При тези думи Максин се усмихна.

— Харесва ми работата ми и всъщност повечето пъти успявам да им спася живота.

— Е, все пак има нещо хубаво — призна бавачката и седна до нея на кухненската маса. Максин изглеждаше като човек, който има нужда от компания. Все пак Зелда я познаваше добре и знаеше кога да ѝ говори ѝ кога не. — Как се справят децата при баща си?

— Добре са. Завел ги е на разходка с хеликоптер, на пазар, на обяд и на вечеря, а сега са на премиерата на някаква пиеса.

— Прилича повече на Дядо Коледа, отколкото на баща — отбеляза бавачката и Максин, която точно привършваше супата си, кимна в съгласие.

— Така и трябва, за да навакса времето, през което не е с тях.

— Не може да компенсира пропуските си с едно возене с хеликоптер — не отстъпваше Зелда.

— Това е най-доброто, което би могъл да стори. Не му е дадено да седи на едно място, независимо за кого го прави. Беше си такъв и преди да натрупа парите. Само че се самозабрави, откакто се сдоби със сродства да задоволява капризите си. Винаги е имало мъже като него. Едно време са ставали морски капитани, авантюристи, изследователи. Сигурно и Христофор Колумб е оставил у дома си една сюррия деца. Просто някои мъже не са създадени да си стоят у дома и да бъдат нормални съпрузи и бащи.

— И баща ми беше донякъде такъв — призна бавачката. — Напусна мама, когато бях на три. Постъпи в търговския флот и изчезна. След години мама разбра, че си е намерил друга съпруга и има четири деца в Сан Франциско. Изобщо не му беше минало през ума да поиска развод или поне да ѝ пише. Просто един ден си взе шапката и напусна нея, брат ми и мен.

— Видя ли го изобщо след това някой ден? — заинтригува се Максин.

Досега Зелда не беше споделяла нищо за тази част от миналото си. Беше доста потайна по отношение на личния си живот и никога не ровеше в тайните на другите.

— Не, почина, преди да успея. Имам предвид да напусна Калифорния и да го потърся. Брат ми обаче успя. Не беше особено впечатлен. Майка ни умря с разбито сърце. Пиеше до смърт. Бях само на петнайсет. Отидох да живея при леля, но когато станах на осемнайсет, почина и тя. Оттогава работя като бавачка.

Това обясняваше защо беше намерила призванието си, работейки в семейна среда. Там намираше стабилността и любовта, от които бе лишена, докато расте. Максин знаеше, че брат ѝ бе загинал в катастрофа с мотор преди няколко години. Зелда беше съвсем сама на този свят. Имаше само семейството, за което работеше, и няколко бавачки, с които беше приятелка от години.

— А срещнала ли си се някога с доведените си братя и сестри? — внимателно попита Максин.

— Не. Донякъде си мисля, че майка ми умря заради тях. Никога не съм искала да ги видя.

Максин знаеше, че преди тях Зелда бе работила в друго семейство цели девет години, докато децата не ги бяха приели в колеж. Понякога се чудеше дали съжалява, че няма собствени деца, но не се осмеляваше да я попита.

Седяха на кухненската маса и си говориха, докато Максин приключи с вечерята си, след което се прибраха по стаите си. Зелда твърде рядко излизаше вечер, дори през почивните дни. Максин също беше домошарка. Легна си рано. Все още не можеше да забрави пациентката, която бе загубила сутринта, и съсипаните ѝ родители. Испита облекчение, когато успя да изтласка кошмарните мисли от ума си и заспа.

Когато се събуди на следващата сутрин, се чувстваше по-добре, макар все още да бе малко потисната. Срећна се с Блейк и с децата в „Рокфелер Център“ и заедно отидоха да карат кьнки. След това пиха горещ шоколад в ресторанта край пьрзалката и се върнаха в апартамента на бившия й съпруг. Децата се отправиха директно към стаята за домашно кино, за да гледат някакъв филм преди вечеря. Дьржаха се така, сякаш си бяха у дома. Винаги успяваха да се приспособят бьрзо, щом баща им се появеше. Дафни се беше обадила на две свои приятелки да й дойдат на гости. Обичаше да се хвали с великолепия апартамент на красивия си баща.

Максин и Блейк си побьбриха непринудено няколко минути, след което отидоха при децата. Филмът, който се въртеше, още не бе излязъл по големите екрани. Блейк имаше познати навсякъде, радваше се ни привилегии, с каквито малцина други разполагаха, и приемаше това за напълно нормално. Сподели с Максин, че от Ню Йорк смята да замине за Лондон. Щял да ходи с приятели на рок концерт. Познавал се със звездите, които щели да пеят. Понякога Максин се чудеше дали е останала някоя известна личност по света, която бившият й съпруг да не познава лично. На няколко пъти беше запознавал децата с актьори и рок звезди, а навсякъде, където отидеше, можеше да разчита, че ще го поканят зад кулисите.

Щом филмът свърши, Блейк ги заведе на вечеря. Беше направил резервация в някакъв суши ресторант, отворен преди няколко седмици, и в момента беше най-хитовото и модерно място в града. Максин не беше го чувала, но Дафни знаеше всичко за него. Щом пристигнаха, получиха VIP обслужване. Преведоха ги през целия ресторант и ги настаниха в закътано сепаре. Вечерята беше страхотна и всички прекараха великолепно. След това оставиха Максин, а Блейк и децата се прибраха в апартамента му. На следващия ден той щеше да ги върне на майка им в пет следобед, точно преди да отпътува.

Както винаги когато беше сама, Максин прекарваше деня в работа. Още пишеше статия на компютьра си, когато те се прибраха у дома. Блейк не се качи, защото бьрзаше за летището, но децата място не можеха да си намерят заради натрупаните впечатления. Сам нямаше търпение да сподели с нея какво се бе случвало.

— Ще ни води в Аспен за Нова година! — възторжено обяви той.
— Каза, че всеки може да си вземе приятел. Може ли вместо това да

взема теб, мамо?

Максин се усмихна на предложението.

— Не мисля, скъпи. Татко може да иска да си доведе приятелка и ще се получи неудобно.

— Ама той казва, че в момента си няма гадже — възрази Сам, изпълнен с разочарование от отказа на майка си.

— Но дотогава може да си намери.

На Блейк никога не му отнемаше особено дълго време, за да си хване ново гадже. Жените падаха в ръцете му като зрели плодове.

— Но ако не си намери? — настоя Сам.

— Тогава вече ще говорим.

Харесваше ѝ да вечеря с Блейк, когато идваше в града, и обичаше да ходи на ски с него и с децата. Само че ваканциите с бившия ѝ съпруг ѝ идваха малко в повече, отколкото ѝ се искаше, а явно и за него беше така. Всяка година когато ѝ заемаше яхтата за лятото, него го нямаше.

Децата ѝ разказаха въодушевено за всички неща, които бяха видели и направили през изминалите три дни. Не бяха тъжни, както обикновено, когато баща им напускаше града, защото този път знаеха, че само след месец ще се видят в Аспен. Максин се радваше, че е съставил план и се надяваше, че няма да ги разочарова, ако му изникне нещо по-добро или се разсее и забрави обещанието си. На децата им харесваше да бъдат с него в Аспен или където и да било другаде. Блейк правеше всичко възможно, за да им осигурява забави и приключения.

По време на вечерята Дафни обяви, че баща ѝ бил разрешил да използва апартамента му винаги, когато не е в града, и Максин се изненада от предложението. Никога преди не беше казал подобно нещо и тя се зачуди дали дъщеря им не го бе разбрала погрешно.

— Каза ми, че мога да си каня приятели и да гледаме филми в стаята за домашно кино — заяви тя гордо.

— Може би за рожден ден или при друг специален повод — предпазливо подхвърли майка ѝ. — Не мисля, че трябва да ходиш често там.

Никак не ѝ хареса идеята група тринайсетгодишни да се размотават из апартамента на Блейк. На нея самата ѝ беше неудобно да ходи там, когато той не бе в града. Такъв проблем никога не беше възниквал досега. Дафни видимо се подразни от отговора ѝ.

— Той е мой баща и ми каза, че мога да ходя там. Нали апартаментът е негов! — сопна се тя и гневно изгледа майка си.

— Така е. Но не мисля, че трябва да ходиш там, докато него го няма.

Какво ли не би могло да се случи там, когато децата са без надзор! Испита тревога, задето Блейк бе проявил такова лекомислие. Хрумването му внезапно я накара да осъзнае, че да се грижиш за тийнейджъри с баща като него, би могло да се превърне в истински проблем. До момента не беше се замисляла по този въпрос. Засега проблеми още нямаше, но биха могли да възникнат. Колкото до Дафни, тя изглеждаше готова да се бори за предложената ѝ привилегия.

— Ще поговоря с него — заяви Максин и Дафни нацупено се отправиха към стаята си.

Максин наистина смяташе да поговори с Блейк, за да го предупреди да не се оставя да бъде манипулиран от децата и да не предизвиква проблеми, предоставяйки им повече свобода, отколкото бе здравословно за тийнейджъри. Надяваше се да прояви желание да ѝ сътрудничи. Ако ли не, то следващите няколко години щяха да бъдат истински кошмар. Само мисълта за нещата, които биха могли да се случат, я караше да потръпва. Определено смяташе да проведе разговор с него и със сигурност на Дафни нямаше да ѝ се хареса. Както винаги Максин беше тази, която трябваше да прояви твърдост.

Същата вечер довърши статията си. Децата бяха по стайте си и гледаха телевизия. Бяха уморени от непрекъснатата тридневна възбуда, която бяха преживели с баща си. Да бъдат с него, беше все едно да са с „Летящите Валенда“^[1], всички едновременно възкачени на най-високото въже. Винаги отнемаше време да се успокоят.

На другата сутрин по време на закуската цареше хаос. Всички се събудиха късно. Джак разсипа зърнената си закуска по цялата маса, Дафни не можа да открие телефона си и отказа да тръгне за училище, а Сам избухна в сълзи, когато установи, че е забравил любимите си обувки в апартамента на баща си. За капак на всичко Зелда я болеше зъб. В последния миг Дафни най-сетне откри телефона си, а Максин обеща на Сам, че в обедната си почивка ще му купи точно същите обувки и се помоли наум дано да намери такива. Накрая тръгна към кабинета си, защото имаше записани пациенти, докато Зелда звънеше на зъболекаря си. Беше един от онези дни, в които на човек му се

искаше да си заскубе косите от яд и безпомощност. На път за зъболекаря Зелда заведе Сам на училище. Максин вече беше тръгнала, когато заваля. Пристигна прогизнала, а първият ѝ пациент вече я очакваше — нещо, което много рядко ѝ се случваше.

Успя да организира времето си така, че да приеме всичките си пациенти, записани за сутринта, и да намери обувки за Сам в „Найктаун“, заради което пропусна обяда си. Зелда ѝ се обади да ѝ каже, че ще ходи на зъболекар и точно когато Максин се канеше да си откъдне, секретарката ѝ съобщи, че на телефона я очаква доктор Чарлс Уест. Защо ли я търсеше пък той? Може би искаше да се допита за някой пациент. Прие обаждането малко нервно. Подобни дни както тръгнаха, така и завършваха.

— Доктор Уилямс — рязко каза тя.

— Здравсти.

Не беше точно поздравът, който бе очаквала. Изобщо не беше в настроение да си бърби с някого по телефона. Последният ѝ пациент всеки момент щеше да дойде.

— Здравейте. Какво мога да направя за вас? — попита тя без предисловия, напълно съзнавайки, че по този начин звучи донякъде грубо.

— Исках само да ви кажа колко съжалявам за пациентката ви, която почина в петък, когато се видяхме с вас.

— Много мило от ваша страна. Тъжна история. Човек прави всичко възможно, за да предотврати нещо такова, но невинаги успява. Чувствам се ужасно заради родителите ѝ. А как е вашата деветдесет и две годишна пациентка със счупеното ребро?

Чарлс Уест беше впечатлен, че е запомнила това. Не беше сигурен, че на нейно място би го сторил.

— Утре се прибира вкъщи. Благодаря, че попитахте. Невероятна е! Има си деветдесет и три годишен приятел.

— Определено се справя по-добре от мен — разсмя се Максин.

— Да, и от мен също. Всяка година е с ново гадже. Окапват като мухи, но само след няколко седмици тя си хваща друг. Всеки би бил щастлив да остарее по този начин. Малко се притесних, когато хвана пневмония, но се оправи. Харесвам я. Иска ми се всичките ми пациенти да бяха жизнени като нея.

Максин се усмихна на описанието, което беше направил на старата дама, но все още се чудеше защо ѝ се бе обадил.

— Има ли нещо, което бих могла да направя за вас, докторе?

— Всъщност — неуверено започна той, — чудех се дали някой път няма да се съгласите да обядваме заедно. Все още имам чувството, че ви дължа допълнително извинение заради семейство Уекслър.

Не можеше да измисли друга причина, за да я накара да се видят.

— Вие се шегувате — отвърна тя и погледна часовника си. Точно днес ли бе намерил да ѝ звъни и да я кани на обяд! От сутринта ѝ се налагаше да се надпреварва с часовника. — Грешката беше невинна. Самоубийствата сред тийнейджърите не са по вашата специалност. Повярвайте ми, и аз нямаше да знам какво да правя с деветдесет и две годишна пациентка със счупено ребро, пневмония и гадже.

— Колко благородно от ваша страна. Какво ще кажете да обядваме все пак заедно? — не се предаваше той.

— Няма нужда да правите това.

— Знам, но бих искал. Какво ще правите утре?

При този въпрос умът ѝ даде заето. Какъв беше този мъж, дето толкова настойчиво я канеше на обяд? И защо? Почувства се глупаво. Никога не обядваше в работно време с когото и да било, камо ли с други лекари.

— Не знам... Може... Може да имам пациент — заекна тя, търсейки причина да отклони поканата.

— Тогава вдругиден? Все някога ще имате време да обядвате.

— Ами, да, обядвам..., когато ми остане време, което май не се случва често. — Почувства се глупаво, когато все пак каза, че в четвъртък е свободна. Погледна бележника си, докато го изричаше. — Но наистина не трябва да си правите труда!

— Ще го имам предвид — обеща той и се засмя.

Предложи ѝ ресторант, който беше близо до кабинета ѝ, за да ѝ е по-удобно. Мястото беше малко и приятно и тя на няколко пъти беше обядвала там с майка си. От години не беше ходила на обяд с приятелки. Предпочиташе да преглежда пациенти, а вечер да си е вкъщи с децата. Повечето от жените, които познаваше, бяха заети като нея самата. Май от години не бе имала социален живот.

Определиха си среща в четвъртък на обяд. Когато затвори телефона, Максин се почувства изплашена. Не беше сигурна дали това

е среща или е някаква форма на професионална любезност, но каквото и да беше, тя се чувстваше доста глупаво. Едва си го спомняше как изглежда. Прекалено разстроена беше заради Хилари Андерсън в петък сутринта, така че всичко, за което можеше да се сети, беше, че той е висок, а русата му коса е започнала да посивява. Всичко останало около външността му ѝ беше като в мъгла. Не че имаше някакво значение... Отбеляза си в бележника, отговори на още две обаждания толкова бързо, колкото можа, и прие последния си пациент.

Тази вечер ѝ се наложи да стотви за децата, тъй като Зелда беше на легло, натъпкана с болкоуспокояващи. Денят приключи така, както беше започнал — тревожен и объркан. Максин успя да изгори вечерята и в крайна сметка поръча пица.

Следващите два дни преминаха под същия стрес и когато дойде четвъртък сутринта, тя внезапно си спомни, че има уговорена среща за обяд с Чарлс Уест. Седна на бюрото си и се загледа мрачно в бележника. Изобщо не можеше да си представи какво я бе накарало да се съгласи. Че тя дори не го познаваше, нито пък искаше тепърва да го опознава. Последното, от което имаше нужда, бе обяд с непознат. Погледна часовника си и осъзна, че вече закъснява с пет минути, грабна палтото си и излетя от кабинета. Дори не ѝ остана време да си сложи червило или да си пооправи косата. Не, че я интересуваше, но...

Когато стигна до ресторанта, Чарлс Уест вече я очакваше на масата. Изправи се, щом я видя да се приближава, и тя го позна. Наистина беше висок, както го бе запомнила, освен това изглеждаше доста добре. Явно приближаваше петдесетте. Усмихна ѝ се и я изчака прав, докато вървеше към него.

— Съжалявам, че закъснях — леко разтревожено се извини Максин и той забеляза внимателния ѝ поглед.

Достатъчно знаеше за жените, за да може да го разчете. За разлика от деветдесет и две годишната му пациентка, тази жена тук не си търсеше гадже. Максин Уилямс изглеждаше дистанцирана и предпазлива.

— Имах кошмарна работна седмица — оправда се тя.

— И аз — любезно се присъедини той. — Мисля, че празниците карат хората да се побъркват. Почти всичките ми пациенти хващат пневмония между Деня на благодарността и Коледа и съм сигурен, че и вашите не са по-добре, дойдат ли тези дни.

Доктор Уест изглеждаше безгрижен и спокоен. Сервитьорът ги попита дали няма да си поръчат питиета. Тя отказа, но Чарлс си поръча чаша вино.

— Баща ми е хирург-ортопед и все казва, че хората постоянно си чупят по някой крак между Деня на благодарността и Коледа.

При тези думи Чарлс я изгледа заинтригувано и се зачуди кой ли е баща ѝ.

— Артър Конърс — добави Максин и събеседникът ѝ веднага се сети.

— Знам го. Страхотен е! Изпращал съм пациенти при него.

Всъщност Чарлс изглеждаше като човек, когото баща ѝ също би одобрил.

— Всички в Ню Йорк изпращат най-тежките си случаи при него. Сигурно е лекарят с най-натоварената практика в целия град — похвали Максин баща си.

— Ами вие защо избрахте психиатрията, вместо да практикувате заедно с баща си? — Чарлс я изгледа с любопитство и отпи от виното си.

— Бях омагьосана от психиатрията още като дете. Това, което татко прави, винаги ми е изглеждало като дърводелски занаят. Съжалявам, знам, че звучи ужасно. Просто обичам това, което умея да правя най-добре. Освен това ми харесва да работя с деца. Мисля, че вие по-добре можете да направите разликата. Докато малките пораснат, нещата вече са си дошли на мястото. Не мога да си се представя като обикновен психиатър от Парк Авеню. Не бих издържала да изслушвам купища отегчени невротизирани домакини или алкохолизирани борсови брокери, които мамят съпругите си. — Това беше сред нещата, които би могла да сподели единствено с друг лекар. — Съжалявам. — Когато доктор Уест се засмя, тя внезапно изпита смущение. — Знам, че звучи ужасно. Но децата са много по-искрени и много повече си заслужава да бъдат спасявани.

— Съгласен съм с вас. Но не мисля, че брокерите от борсата, които мамят съпругите си, ходят на психиатър.

— Може и така да е — призна тя, — но жените им ходят. Такъв вид практика ме депресира.

— О, а тийнейджърите самоубийци — не, така ли? — предизвика я той.

Преди да отговори, Максин се поколеба.

— Натъжават ме, но не ме депресират. През повечето време се чувствам необходима. Не мисля, че бих правила голяма разлика между нормалните възрастни, които просто искат някой да ги изслуша. Децата, с които работя, наистина имат нужда от помощ.

— Добър отговор.

След това той я разпита за работата ѝ с деца, преживели психична травма. Оказа се, че си е купил последната ѝ книга, което я впечатли. Докато очакваха обяда, той призна, че е разведен. Разказа ѝ, че е бил женен двайсет и две години, но преди две години съпругата му го изоставила заради друг мъж. Максин се изненада от безразличието, с което сподели този факт от живота си. Чарлс обясни, че случилото се не го било изненадало, тъй като съвместният им живот не вървял от години.

— Лоша работа — съчувствено произнесе Максин. — Имате ли деца?

Чарлс поклати глава и каза, че жена му не искала.

— Всъщност единствено за това съжалявам. Имала е трудно детство и заради това бе решила, че няма да има деца. За мен пък вече е малко късно.

Не изглеждаше сърцето му да е разбито, но личеше, че съжалява заради пропуснатото.

— Ами ти? Имаш ли деца? — запита той, когато им сервираха обяда.

— Три — отвърна тя с усмивка.

Не би могла да си представи живота без тях.

— Това трябва да ви държи постоянно заета. Попечителството им споделено ли е? — Доколкото знаеше, при повечето хора беше така.

Максин се засмя на въпроса.

— Не. Баща им пътува много. Вижда ги само няколко пъти в годината. С мен са през цялото време, което всъщност ме устройва напълно.

— Колко са големи? — попита той с интерес.

Забеляза как лицето ѝ се озари, щом заговори за децата си.

— На тринайсет, дванайсет и на шест. Дъщеря ми е най-голямата, другите две са момчета.

— Сигурно не ви е никак лесно — с уважение призна Чарлс. — Откога сте разведени?

— От пет години. В много добри отношения сме. Бившият ми съпруг е чудесен човек, но не е създаден да бъде съпруг и баща. Самият той е едно голямо дете. Уморих се да бъда единствената възрастна в семейството. За децата той е като буен и щур чичо. Така и не успя да порасне, а и не мисля, че някога ще го направи.

Каза го с усмивка и Чарлс я изгледа заинтригуван. Тя беше интелигентна и красива, а работата ѝ го впечатляваше. Книгата ѝ много му беше харесала.

— Къде живее?

— Къде ли не. Лондон, Ню Йорк, Аспен, Сейнт Барт. Наскоро си купи къща и в Маракеш. Живее в някаква собствена приказка.

Чарлс кимна, чудейки се за кого ли се е омъжила жената до него, но не попита. Интересуваше се от нея, а не от бившия ѝ съпруг.

Поговориха си, докато обядваха, след което тя се извини, че има пациент. Това всъщност се отнасяше и за него. Призна ѝ колко му е харесала компанията ѝ и каза, че би се радвал да се видят отново. Максин все още не можеше да реши дали това бе среща или проява на професионална любезност между двама лекари. Съмненията ѝ се разсеяха, когато той я покани на вечеря. Щом чу молбата му, Максин се сепна.

— Аз... ами... хм... — изчерви се тя. — Мислех, че това си е просто обяд. Заради семейство Уекслър, нали...

Той се усмихна. Изглеждаше толкова смутена, че той се зачуди дали няма връзка с някой друг и не бе предполагала, че той го знае или поне допуска.

— Излизате ли с някой? — попита я дискретно, което я смути още повече и тя още повече се изчерви.

— Имате предвид нещо като приятел?

— Ами да, нещо като приятел — засмя се той.

— Не.

От цяла година не бе излизала на среща с мъж, а от две години не беше спала с никой. Да мисли за това, беше достатъчно депресиращо, така че през повечето време избягваше да го прави. Просто не беше срещнала никой, който да ѝ хареса достатъчно, и понякога се чудеше дали не ѝ липсва желание за подобно обвързване. Беше излизала с

някои хора, след като с Блейк се разделиха, и ѝ бе омръзнало да я разочароват. Много по-лесно ѝ беше да забрави всичко това. Срещите с непознати, които приятелите ѝ устройваха, бяха особено неприятни, а другите случаи, при които бе излизала със случайни хора, не бяха кой знае колко по-сполучливи.

— Не се срещам с никой — предпазливо отговори тя. — Не и напоследък. Просто ми се струва безсмислено.

Познаваше много хора, с които се бе запознала по интернет. Самата тя не можеше да си представи да направи нещо подобно, така че бе спряла да опитва и се бе отказала да ходи по срещи. Не че го беше планирала специално, просто така се бе получило. Освен това беше много заета.

— Искате ли да излезем на вечеря? — любезно я попита още веднъж той.

Струваше му се трудно да повярва, че жена с нейната външност и на тази възраст не излиза с никого. Зачуди се дали не е травмирана от брака си или пък от някоя последваща връзка.

— Би било чудесно — отговори на предложението му тя и Чарлс я изглежда със смесица от задоволство и неверие.

— Максин, нека изясним нещата. Имам чувството, че си мислиш, че те каня на някаква служебна среща или нещо подобно. Мисля, че е чудесно, че и двамата сме лекари, но ако трябва да съм искрен, не би ме интересувало дори ако беше танцьорка в бар или фризьорка. Харесвам те. Мисля, че си красива жена. С теб е забавно да се говори, имаш прекрасно чувство за хумор и очевидно не мразиш мъжете, което в тези дни е рядкост. Професионалната ти биография би накарала мнозина да се срамуват, без значение дали са мъже или жени. Намирам те за привлекателна и секси. Поканих те на обяд, защото исках да те опозная като човек. Каня те на вечеря, защото искам да те опозная още по-добре. Това е среща. Ще вечеряме, ще си говорим и ще научим различни неща един за друг. Среща! Нещо ми подсказва, че това не се вписва в дневния ти ред. Не мога да си обясня защо, но ако за това има някаква сериозна причина, трябва да ми кажеш. Но ако такава няма, бих искал да те поканя на среща, тоест на вечеря. Съгласна ли си?

Докато ѝ се обясняваше, тя го гледаше усмихната и все още изчервена.

— Да. Добре. Но мисля, че малко съм позагубила тренинг.

— Изобщо не мога да си представя причината. Щях да имам обяснение само ако носеше бурка, но, слава богу, не сме в ислямския свят.

Намираше я за страхотна и повечето мъже биха се съгласили с него. Просто някак бе успяла да се научи да избягва срещите, беше се скрила от света.

— Значи, кога би искала да излезем на вечеря? — не се предаваше Чарлс.

— Не знам. По принцип съм свободна. Следващата сряда трябва да присъствам на вечеря на Националната психиатрична асоциация, но иначе нямам други планове.

— Какво ще кажеш за вторник? Да мина да те взема в седем и да отидем на някое хубаво място?

Той явно обичаше добрите ресторанти и хубавото вино. Максин от години не беше ходила на интимна вечеря, освен с Блейк и децата, което, разбира се, не беше същото. Сети се за отдавна женените си приятели. Те никога не ходеха по ресторанти и я канеха в домовете си на вечеря. Тя самата по-рядко канеше хора къщи. Беше занемарила социалния си живот поради липса както на време, така и на интерес. Без да е нарочно, Чарлс ѝ бе припомнил колко трудна е станала по отношение на излизането от къщи. Все още се чувстваше притеснена от поканата му, но прие за вторник. Не си записа срещата, защото знаеше, че няма да забрави. Благодарил му, след което станаха и тръгнаха.

— Между другото, къде живееш? — сети се да попита Чарлс.

Тя му даде адреса и му каза, че ще го запознае с децата, когато дойде да я вземе, а той отговори, че ще му е приятно. Изпрати я до кабинета ѝ и на нея ѝ хареса да вървят заедно. По време на обяда се беше оказал добра компания. Максин отново му благодари за обяда и побърза да се скрие в кабинета си. Чувстваше се замаяна. Имаше среща! Съвсем истинска среща за вечеря с един доста привлекателен петдесетинагодишен интернист. Докато обядваха, ѝ беше казал на колко години е. Максин не знаеше какво да прави, макар с усмивка да осъзна, че ако не друго, то поне баща ѝ ще е доволен. Трябваше да му разкаже какво е станало следващия път, когато се видеха. Или може би веднага след срещата.

А след това всяка мисъл за Чарлс Уест излезе от главата й. Джоузефин я очакваше в кабинета й. Максин съблече палтото си и побърза да започне сеанса.

[1] Известна циркова трупа въжеиграчи. — Б.пр. ↑

7.

Уикендът на Максин се оказа плътно зает. Джак имаше футболен мач и на нея се падна задължението да осигури закуските на целия отбор. Сам ходи на два рождени дни и тя го води с колата дотам, а Дафни покани десет приятелки на пица. За първи път канеше гости след фаталното бирено парти, така че Максин не ги изпускаше от поглед, но нищо неприятно не се случи. Зелда отново се вдигна на крака, но си взе почивка за уикенда. Смяташе да ходи на изложба и да се види с приятели.

Щом се видя свободна късно вечерта, Максин се захвана с новата си статия. Двама нейни пациенти бяха приети в болница през уикенда. Единият — заради свръхдоза, а другият — заради опит за самоубийство.

В понеделник трябваше да посети шест деца в две различни болници и същевременно да приема пациенти в кабинета си. Щом се прибра вкъщи, завари Зелда болна — бавачката беше настинала и я тресеше. Във вторник сутринта ѝ стана още по-зле. Максин ѝ каза да не се тревожи и да си остане в леглото. Дафни можеше да вземе Сам от училище, а Джак имаше тренировка и щяха да го докарат с кола. Децата можеха да се оправят и щяха да се оправят, освен ако боговете не бяха замислили някаква конспирация срещу нея.

През целия ден имаше пациенти. Вторник беше денят, в който поемаше нови случаи. Трябваше да изслушва историите на пациентите, а тъй като първите срещи с юноши бяха критични, ѝ се налагаше да бъде възможно най-концентрирана. По обяд ѝ се обадиха от училището на Сам. Бил повърнал два пъти за последния половин час, а Зелда не беше в състояние да отиде и да го прибере. Максин трябваше да се справи и с този проблем. Имаше двайсет минути, докато дойде следващият ѝ пациент, така че взе такси и прибра детето от училище. Изглеждаше зле и отново повърна в таксито. Шофьорът беше бесен, тя нямаше с какво да почисти и му даде двайсет долара отгоре. Качи Сам по стълбите, сложи го в леглото и помоли Зелда да го

наглежда въпреки треската ѝ. Оставяше ранения на сакатия, но просто нямаше друг избор. Взе си душ, преоблече се и хукна обратно към кабинета си. Закъсня с десет минути за следващия пациент, което не направи особено добро впечатление на майката на момичето. Максин обясни, че синът ѝ се е разболял и се извини многократно.

Два часа по-късно Зелда се обади, за да ѝ каже, че Сам е повърнал за пореден път и има четирийсет градуса температура. Максин ѝ каза да му даде парацетамол, напомни ѝ и тя да вземе, а в пет следобед започна да вали. Последната ѝ пациентка закъсня и призна, че този следобед е пушила трева, което се превърна в основна тема на дискусиата им през следващия час. Момичето посещаваше Анонимните пушачи на марихуана и стореното от нея бе огромна грешка, а освен това и много лоша идея, тъй като вземаше лекарства.

Пациентката тъкмо си тръгваше, когато Джак звънна паникьосан. Беше изпуснал хората, които щяха да го докарат до вкъщи и сега стоеше сам на ъгъла в една доста неприветлива част на Горен Уест Сайт. Прииска ѝ се да убие майката, която не беше го изчакала. Собствената ѝ кола беше на гараж и ѝ отне половин час, докато успее да хване такси. Минаваше шест, когато успя да вземе Джак, който бе подгизнал от дъжда, а когато успяха да се доберат до дома след тежкия уличен трафик, вече бе седем без петнайсет. И двамата бяха мокри до кости и премръзнали. Сам изглеждаше още по-зле и се разплака, когато Максин влезе в стаята му. Щом видя и Зелда, майка му се почувства като шеф на частна болница. Нареди на Джак да си вземе горещ душ. Момчето вече беше се разкихало.

— Как си? Не си болна, надявам се — запита тя Дафни на излизане от стаята на Сам.

— Добре съм, но имам да пиша домашно за утре. Можеш ли да ми помогнеш? — Максин разпозна във въпроса молба да го направи вместо нея.

— Защо не го направихме през уикенда? — тросна се тя на дъщеря си.

— Ами, забравих.

— Все същата история — измърмори Максин.

В това време звънна домофонът. Оказа се портиерът, който ѝ съобщи, че доктор Чарлс Уест е долу и я чака. Максин се паникьоса. Чарлс! Съвсем беше забравила. Беше вторник. Имаха среща за вечеря

и той трябваше да дойде в седем. Беше се появил точно навреме, но половината й семейство беше на легло, Дафни имаше да пише домашно и се очакваше Максин да й помогне. Помисли дали да му откаже, но би било прекалено грубо да го направи в последната минута. Обаче не можеше да си представи как ще излезе, а и носеше същите дрехи, с които бе облечена в кабинета си. Зелда беше прекалено болна, за да й остави децата. Положението беше наистина катастрофално. Когато отвори вратата на Чарлс три минути по-късно, изглеждаше съсипана. Той се стъписа, когато я видя с работния й панталон и пуловера, с разрошена коса и без грим.

— Съжалявам — заговори тя веднага. — Имах кошмарен ден. Едното ми дете е болно, другото изпусна превоза си до къщи от футболната тренировка, дъщеря ми има да пише домашно за утре, а бавачката е с температура. Ще се побъркам! Моля те, влез.

Той пристъпи през вратата точно когато се появи и Сам. Изглеждаше направо зелен.

— Това е синът ми Сам — обясни Максин.

В този момент детето повърна отново и Чарлс съвсем се обърка.

— Господи... — промълви той и погледна разтревожено Максин.

— Съжалявам. Защо не отидеш да седнеш в дневната? Ще дойда след минута.

Заведе Сам в банята, за да се измие и тичешком се върна в антрето с мокър парцал в ръка да почисти. Заведе обратно Сам в леглото, но в стаята се появи Дафни.

— Кога ще пишем домашното ми? — попита тя хладно.

— Боже мой! — изстена Максин, готова да избухне в плач. — Остави го сега това домашно. В дневната има гост. Иди да си говориш с него. Казва се доктор Уест.

— Кой е пък този? — изненада се Дафни.

Майка й изглеждаше като побъркана. Миеше ръцете си и в същото време се опитваше да направи нещо с косата си. Не се получаваше.

— Приятел. Не, просто познат. Далечен. Имам уговорена вечеря с него.

— Сега? — ужаси се Дафни. — Ами домашното ми? По него ще ми формират крайната оценка за срока.

— Значи трябва да започнеш да го пишеш веднага. Не мога да ти го направя. Имам среща, брат ти повръща, Зелда е на смъртен одър, а Джак най-вероятно ще хване пневмония, тъй като е стоял цял час под дъжда.

— Имаш среща?! — втренчи се Дафни в нея. — Кога стана това?

— Нищо не е ставало. И най-вероятно никога няма да стане при това положение. Сега би ли отишла да поговориш с него?

В този момент Сам обяви, че отново му е лошо и тя тичешком го отведе в банята. Дафни примирено тръгна към дневната, като подхвърли през рамо, че ако се провали, няма да е по нейна вина.

— А аз какво съм виновна? — процеди сподавено Максин от банята.

— По-добре съм — обяви Сам, но изобщо не изглеждаше така.

Майка му отново го върна в леглото, постла около него кърпи, отново си изми ръцете и трескаво приглади коса. Точно беше решила да излезе от стаята и да отиде при Чарлс, когато Сам я изгледа тъжно от кревата си.

— Как така имаш среща?

— Ами ей така. Чарлс ме покани на вечеря.

— Добър ли е? — разтревожено попита детето.

Дори не помнеше последния път, когато майка му бе излизала на вечеря. Тя също не можеше да си спомни.

— Още не знам — призна тя. — Не е нещо специално, Сам. Просто вечеря.

Детето кимна.

— Връщам се след минута — увери го тя.

Нямаше начин да излезе на вечеря.

Когато се появи в дневната, чу как Дафни разказва на Чарлс за яхтата на баща си, за самолета му, за мезонета му в Ню Йорк и за къщата му в Аспен. Не беше точно разговорът, който Максин би искала тя да води при запознанството им, но поне бе благодарна, че Дафни е пропуснала Лондон, Сейнт Барт, Мароко и Венеция. Хвърли на дъщеря си смразяващ поглед и ѝ благодари, че е забавлявала госта. След това се обърна към него и се впусна в извинения заради Сам. Но това, заради което наистина искаше да се извини, бяха хвалбите на Дафни за баща ѝ. Дъщеря ѝ изобщо не даваше признаци, че възнамерява да ги остави, и Максин се видя принудена да ѝ напомни, че все пак има да

пише домашно. Момичето не гореше от желание да се махне, но накрая все пак тръгна към стаята си. Максин имаше чувството, че ще получи истеричен припадък.

— Много съжалявам. Домът ми обикновено не прилича на лудница. Не знам какво става днес. Всичко е с краката нагоре. Извинявам се за израза... и заради Дафни.

— За какво се извиняваш? Точно ми разказваше за баща си. Много се гордее с него.

Максин подозираше, че Дафни съвсем преднамерено се е опитвала да накара Чарлс да се почувства неудобно, но не пожела да го коментира. Беше типично за нея, много добре я познаваше.

— Нямах представа, че си била омъжена за Блейк Уилямс — призна той леко притеснен.

— Аха — измънка Максин и си пожела вечерта да започне отначало и по възможност без сцената от „Екзорсистът“, с която го бяха посрещнали. Разбира се, щеше да помогне и ако изобщо се беше сетила, че има уговорена среща. Не беше си я записала и й беше излязла от главата. — Ето за кого бях омъжена. Искаш ли питие?

Още щом предложи, осъзна, че въкъщи няма нищо друго, освен евтиното бяло вино, което Зелда използваше за готвене. През уикенда си беше мислила да купи някакво по-добро вино, но и това беше забравила.

— Ще ходим ли все пак на вечеря? — запита Чарлс.

Не му изглеждаше никак вероятно, особено с болно дете и друго, което имаше да пише домашно. Максин изглеждаше на ръба на изтощението.

— Ще ме сметнеш ли за прекалено невъзпитана, ако откажа? — попита тя направо. — Не знам как се случи, но бях забравила. Имах ужасен ден, а и по неznайна причина не си бях записала за срещата.

Изглеждаше сякаш всеки момент ще се разплаче. Дожаля му за нея. В друг случай щеше да се ядоса, но сега беше невъзможно. Клетата жена изглеждаше съсипана.

— Сигурно заради това не си определям срещи. Изобщо не съм добра по тази част. — Е, каза го.

— Може би просто не искаш да излизаш на срещи — предположи той.

И на нея ѝ беше хрумвало. Вероятно бе прав. Струваше ѝ се, че това създава прекалено много проблеми и трудности, с които да се справя. Животът ѝ беше ангажиран с децата и с работата ѝ. Нямаше място за никой друг и в момента това само би ѝ коствало загуба на време и усилия.

— Съжалявам, Чарлс. Обикновено не съм такава. Просто в момента с много неща се наложи да се справям.

— Нямах вина, че синът ти и бавачката са се разболели. Искаш ли да променим деня? Какво ще кажеш за петък вечер?

Максин се поколеба. Не ѝ се искаше да му казва, че тогава Зелда ще ползва почивен ден. Ако приемеше, щеше да ѝ се наложи да помоли бавачката да остане да наглежда децата, което нямаше да е много честно предвид зъбобола ѝ от предната седмица и състоянието ѝ тази вечер.

— Би било чудесно. Искаш ли да останеш? И без това трябва да приготвя вечеря за децата.

Чарлс беше направил резервация в „Ла Грьонуй“, но не искаше да я кара да се чувства зле и не го спомена. Беше разочарован, но си каза, че в края на краищата е възрастен човек и ако се налага, би могъл да преглътне една провалена среща.

— Ще поостана малко. Виждам, че си затрупана. Няма да ми приготвяш специална вечеря. Искаш ли да погледна детето и бавачката? — учтиво ѝ предложи той.

Максин му се усмихна с благодарност.

— Би било чудесно! Просто е грип, но е повече в твоята област, отколкото в моята. Но ако им хрумне да се самоубиват, ще се намеся.

Той се засмя. И на него му се бе доцяло да се самоубие, като видя хаоса в дома ѝ. Не беше свикнал с деца и с бъркотията, която предизвикваха. Животът му беше спокоен и подреден и на него му харесваше.

Максин придружи Чарлс през дневната към спалнята си, където Сам се беше мушнал в леглото ѝ и гледаше телевизия. Изглеждаше малко по-добре в сравнение със състоянието, в което беше през целия следобед. Вдигна глава и изглежда майка си. Изненада се, че му води този непознат мъж.

— Сам, това е Чарлс. Той е лекар. Ще те прегледа.

Усмихна се на сина си и Чарлс разбра колко много е привързана към децата си.

— С него ли имаше среща? — подозрително запита Сам.

— Да, с него — отговори смутено тя. — Казва се доктор Уест.

— Чарлс — поправи я гостът с непринудена усмивка и се приближи до леглото. — Здравсти, Сам. Изглежда, че се чувстваш малко неразположен. Цял ден ли повръща?

— Шест пъти! — гордо отвърна той. — Повърнах и в таксито, като се прибирахме към къщи.

Чарлс хвърли на Максин изпълнен със съжаление поглед. Можеше да си представи сцената.

— Не изглежда много забавно. Мога ли да ти пипна коремчето? — Сам кимна и вдигна горницето на пижамата си. В това време в стаята влезе брат му.

— Наложил се да извикате лекар ли? — разтревожи се Джак.

— Мама имаше среща с него — обясни Сам и брат му съвсем се обърка.

— С кого е имала среща?

— С доктора — обясни Сам.

Наложил се Максин да запознае големия си син с Чарлс.

— Ти сигурно си футболистът — предположи усмихнато гостът.

Джак кимна, зачуден откъде ли се е появил мистериозният лекар, с когото майка му е имала среща и защо не беше чувал за него досега.

— На какъв пост играеш? И аз играех европейски футбол в колежа, но повече ми вървеше баскетболът, макар че футболът ми беше по-забавен.

— И при мен е така. Но догодина искам да играя лакрос^[1] — оповести намеренията си Джак.

Максин ги погледна.

— Лакросът е сериозен спорт. При него човек получава много повече контузии, отколкото при футбола — отбеляза Чарлс, без да спира да преглежда Сам. — Мисля, че вече се оправяш, Сам. Обзалагам се, че утре ще бъдеш по-добре.

— Отново ли ще повръщам? — момчето изглеждаше разтревожено.

— Надявам се, че не. Гледай да се пазиш тази вечер.

Сам кимна и огледа преценяващо лекаря. Максин осъзна колко необичайно им се струва присъствието на мъж в къщата, но ѝ стана приятно. А и той имаше добър подход към децата. Видя, че Джак също го изучава. След около минута към тях се присъедини и Дафни. Спалнята ѝ сякаш се бе смалила, пренаселена с толкова хора.

— А къде си скрила болната бавачка? — запита Чарлс.

— Последвай ме — отговори Максин и тръгна към вратата.

Сам се разкикоти и започна да разказва нещо, но Джак сложи прът на устните си и го накара да замълчи. Двамата възрастни ги чуваха как се кикотят и си шепнат, докато се отдалечаваха. Максин погледна госта си с извинителна усмивка.

— За тях това е нещо различно.

— Така и предполагам. Хубави деца са — отвърна той.

Влязоха в кухнята и трапезарията, а оттам в коридора към стаята на Зелда. Максин почука на вратата, отвори я внимателно и прикани Чарлс да влезе и да прегледа жената. Представи ги един на друг още на прага. Зелда се притесни. Никаква представа нямаше кой е доктор Уест, нито пък защо е тук.

— Не съм сериозно болна — отбранително заяви тя, мислейки, че Максин го е повикала специално заради нея. — Най-обикновен грип.

— И без това беше тук. Току-що прегледа Сам.

Зелда се зачуди дали не е новият педиатър и защо не знае за него. Изобщо не ѝ мина през ума, че Максин може да има уговорена среща с него. Той повтори същото, което каза и на Сам.

Няколко минути по-късно Максин и Чарлс седяха в трапезарията и тя го черпеше с кока-кола, чипс и гуакамоле с приятен вкус на авокадо, лайм и подправки, което откри в хладилника. Той обяви, че смята скоро да си тръгва и да я остави да се погрижи за децата. Поседяха така облегнати на кухненската маса и поприказваха още няколко минути. Максин се пошегува, че току-що е преминал успешно бойното си кръщение. Посрещането с повръщането на Сам се оказа доста специален начин, по който Чарлс се запозна с децата. Що се отнасяше до нея, той бе преминал изпитанието си с отличен. Максин беше наясно как се чувства Чарлс, но той очевидно бе запазил доброто си настроение. Това определено не бе стандартната първа среща. Всъщност случката ги отдалечаваше на мили от нея.

— Съжалявам за бъркотията тази вечер — извини се отново Максин.

— Случва се — с безгрижен тон я успокои Чарлс и си спомни за несъстоялата се вечеря в „Ла Грьонуй“. — В петък ще си прекараме още по-страхотно обаче. Предполагам, че на човек му се налага да проявява гъвкавост, когато има деца.

— Обикновено не чак толкова. През повечето време съм изключително организирана. Просто днес нещата излязоха от контрол, и то най-вече защото Зели също се разболя. Много разчитам на нея.

Чарлс кимна с разбиране. Беше повече от очевидно, че има нужда от някой, на когото да разчита, а бившият ѝ съпруг не беше на разположение. Вече бе наясно за причините, след като Дафни му обясни кой е той. Доста беше чел в пресата за Блейк Уилямс през годините и знаеше, че е голяма клечка сред елита и изобщо не се вписваше в определението за човек със семейство. Максин затвърди това впечатление по време на обяда.

Преди да си тръгне, Чарлс отиде да си вземе довиждане с децата и пожела на Сам да се оправи колкото се може по-бързо.

— Благодаря — каза той и му махна за довиждане.

След това Максин го изпрати до вратата.

— Ще те взема в седем часа в петък — обеща Чарлс. — Не се притеснявай. В края на краищата така се запознах с децата ти.

Помаха ѝ, когато влезе в асансьора, а миг по-късно Максин вече се беше тръшнала с въздишка в леглото до Сам. Джак и Дафни се присъединиха към тях.

— И кога смяташе да споделиш с нас, че си канена на среща? — обвинително започна Джак.

— Забравих.

— И кой изобщо е той? — попита подозрително Дафни.

— Просто един лекар, с когото се запознах — изтощено отговори Максин. Не ѝ се искаше да се оправдава заради него пред тях. Вечерта беше минала достатъчно зле. — Освен това — обърна се тя към дъщеря си, — не трябваше така да се хвалиш с баща си. Не е хубаво.

— И защо?

— Защото не е никак възпитано да говориш така за яхтата и самолета му. На човек може да му стане неудобно. — Което, разбира се, беше целта ѝ.

Дафни сви рамене и излезе.

— Готин е — обяви Сам.

— Да, може би... — измърмори резервирано Джак.

Не можеше да разбере защо майка му би имала нужда от мъж. И така си бяха добре. Не се шокираха от това, че баща им излиза с жени. Всъщност с много жени. Но не бяха свикнали да виждат мъже около майка си и идеята не им допадна. Харесваше им да я имат само за себе си и от тяхна гледна точка нямаше причина положението да се променя. Максин ясно и точно схвана посланието.

Вече беше осем, а никой още не беше вечерял, и тя отиде в кухнята, за да види какво би могла да сътвори. Докато вадеше салатата и разни студени меса и яйца от хладилника, се появи Зелда, загърната в халата си за баня и я погледна объркано.

— Кой беше този маскиран човек? — запита тя и Максин се засмя.

— Мисля, че правилният отговор е Самотният рейнджър^[2]. Всъщност той е лекар. Имах уговорена среща с него, но напълно бях изключила. А когато влезе вкъщи, Сам оповръща цялото антре. Сцената беше неповторима.

— Мислиш ли, че ще го видиш пак? — заинтригува се бавачката. Беше ѝ се видял симпатичен и с приятна външност.

Знаеше, че Максин от дълго време не беше си уреждала срещи, а този мъж ѝ се видя обещаващ. Даваше вид на правилния човек, а освен това според нея фактът, че и двамата бяха лекари, бе добро начало за установяване на отношения.

— Покани ме отново на вечеря в петък — отговори Максин. — Ако се възстанови от тазвечерния психотрилър де.

— Интересно — изкоментира Зелда, сипа си чаша сода и се върна обратно в леглото.

Максин свари макарони, нарязва месо и направи бъркани яйца, а за десерт извади шоколадови ореховки. След това почисти кухнята и отиде да помогне на Дафни за домашното. До полунощ още не бяха привършили. Денят беше кошмарен, а нощта се очертаваше дълга. Когато накрая се добра до леглото при Сам, ѝ остана малко време, за да помисли за Чарлс. Нямаше никаква представа дали от това ще се получи нещо и дали ще го види отново след петък вечерта, но по някакъв особен начин ѝ се струваше, че вечерта не бе преминала чак

толкова зле. Все пак не бе избягал, което си беше плюс. Засега това стигаше.

[1] Отборна игра на топка, разпространена в Северна Америка, за чийто родоначалник се смята племето ирокези. — Б.пр. ↑

[2] Популярен уестърн герой. — Б.пр. ↑

8.

Когато Чарлс се появи, за да я вземе в петък вечерта, всичко се движеше като по швейцарски часовник. Къщата беше пуста. Зелда я нямаше. Дафни беше на гости при приятелки, също и Сам, който се беше възстановил от грипа, а Джек празнуваше при приятел неговия бар мицва, който щеше да се състои следващата вечер. Според юдаизма момчетата встъпваха в зрелостта на специална церемония. Максин беше купила водка, уиски, джин, шампанско и бутилка „Пуйи-Фюисе“^[1]. Беше подготвена. Носеше къса черна рокля, косата ѝ бе навита в изящен кок, на ушите ѝ блестяха диамантени обици, на шията ѝ меко просветваха наниз перли, а домът беше тих и спокоен.

Чарлс се появи точно в седем и пристъпи в апартамента с вида на човек, който се разхожда из минно поле. Огледа се, послуша се и я изгледа озадачено.

— Какво си направила с децата? — нервно запитва той.

Тя му се усмихна.

— Дадох ги за осиновяване и уволних бавачката. Да ти призная, мъка ми беше да се разделя с тях, но човек трябва да има приоритети в живота. Не ми се искаше да проваля още една вечеря.

Чарлс се засмя и я последва в трапезарията, където в отговор на молбата му Максин му наля уиски със сода, взе сребърна купа с ядки и се отправиха към дневната. Тишината беше оглушителна.

— Наистина се извинявам за вторник, Чарлс. Сцената беше като от филм на ужасите. Или пък от живота, не знам. Във всеки случай беше прекалено.

— Приличаше на някое от изпитанията в колежа.

— Да те напъхат в багажника на колата, докато си с алкохолно натравяне може би е по-лесно и по-забавно.

У Максин имаше много неща, които му харесваха. Тя беше сериозна и интелигентна жена със завидна кариера на медицинското поприще, дълбоко уважавана, и освен това — красива. Комбинация, на която беше трудно да се устои. Единственото нещо, което донякъде го

притесняваше, бяха децата. Не беше свикнал с деца, а и досега не беше чувствал нужда да има такива. Само че те вървяха в комплект с нея. За щастие поне този път беше уредила нещата така, че да не са наоколо и двамата щяха да се насладят на нормална вечер като зрели хора — точно както би искал.

От „Ла Грьонуй“ бяха много любезни да му направят нова резервация, въпреки отказа му в последната минути във вторник вечерта. Все пак често ходеше там и им беше клиент. Двамата с Максин тръгнаха от апартаментата в осем без четвърт и пристигнаха в ресторанта точно навреме. Настаниха ги на великолепна маса. Дотук вечерта вървеше добре, установи Чарлс, но развоят тепърва предстоеше. В момента обаче нищо не можеше да го извади от равновесие, не и след като бе видял как бе преди три дни. Тогава за малко не избяга, но сега се радваше, че бе устоял. Харесваше Максин и му беше приятно да разговаря с нея.

През първата част от вечерята, докато хапваха миди и омари, последвани от фазан и шатобриан, си говореха за работа и за някои медицински проблеми, които засягаха и двамата. На Чарлс му допаднаха вижданията ѝ и беше впечатлен от постиженията ѝ. Точно започваха суфлето, когато той спомена Блейк.

— Учудвам се, че децата ти не са по-критични към него, след като казваш, че е трудно откриваем и все го няма.

Осъзнаваше, че това ясно описва какъв човек е събеседничката му, при положение че лесно би могла да настрои децата срещу баща им. Във всеки случай така биха постъпили повечето жени, особено след като не получават на практика никаква помощ от съпрузите си.

— Всъщност той е добър човек — отговори Максин. — Дори е чудесен и те го виждат. Просто е малко разсеян.

— На мен ми изглежда прекалено себелюбив, като човек, който мисли единствено за собствените си удоволствия — отбеляза Чарлс и Максин трябваше да признае правотата му.

— Би било трудно да не е такъв, ако се вземе предвид успехът му — тихо отговори тя. — Малко са хората, които биха устояли, без да се главозамаят. Блейк си има много играчки и обича да се забавлява. През цялото време всъщност. Не прави нищо, което да не е забавно или рисковано. Просто такъв му е стилът на живот. Винаги е било така. Можеше да избере и друг път — да използва парите си за

благотворителност. А истината е, че натрупа много пари. В основни линии веруято му е, че животът е кратък, той е късметлията и иска да си прекара добре. Бил е осиновен и понякога си мисля, че макар осиновителите му да са били чудесни хора, които са го обичали, той винаги е чувствал някаква несигурност по отношение на живота и на самия себе си. Исква да вземе всичко, което успее, преди някой друг да му го е измъкнал под носа. Трудно е да се бориш с такава патология — постоянния страх от изоставянето и загубата. Ето защо Блейк граби от всичко с пълни шепи, а в края така или иначе губи. Нещо като самосбъдващо се пророчество.

— Сигурно много съжалева, че те е изгубил — внимателно попита Чарлс.

— Не особено. Останахме си добри приятели. Виждаме го с децата всеки път когато е в града. Все още съм част от живота му по някакъв начин — като приятел и като майка на децата му. Знае, че може да разчита на мен. Винаги е можел. Освен това си има купища приятелки, които са много по-млади от него и много по-забавни, отколкото аз самата някога съм била. Прекалено сериозна съм за него.

Чарлс поклати глава. Точно това харесваше у нея. Намираще връзката ѝ с бившия ѝ съпруг за странна. Самият той почти никога не говореше с бившата си съпруга. Без деца, които да ги свързват, след развода им не беше останало нищо, освен неприязън. Всъщност между тях нямаше нищо. Все едно никога не бяха се женили.

— Когато имаш деца — продължи Максин, — ти си свързан с другия завинаги. Всъщност трябва да призная, че ако няхаме деца, щяха много да ми липсват. Връзката ни е важна за всички, особено за децата. Щеше да им е тъжно, ако двамата с баща им се мразехме.

Вероятно, каза си Чарлс, докато я слушаше, но пък това би улеснило другите мъже и жени в живота на бившите съпрузи. Блейк беше висока летва за всекиго, а това се отнасяше и за нея, въпреки присъщата ѝ скромност.

Нямаше никаква арогантност или помпозност у Максин въпреки изключително успешната ѝ кариера като психиатър и книгите, които беше написала. Беше много сдържана жена и именно с това го привличаше толкова. Той самият не беше особено скромен и го осъзнаваше. Чарлс Уест имаше доста добро мнение за себе си и също беше доволен от постиженията си. Не беше се поколебал да се опита

да я постави на мястото ѝ, когато Максин се мъчеше да се справи с момчето на Уекслър, но когато по-късно откри коя е и какъв експерт е в областта си, отстъпи. Тогава бе признал, че тя знае по-добре, особено след третия опит за самоубийство на Джейсън, което го бе изнервило и го беше накарало да се почувства като глупак. Обикновено мразеше да си признава грешките, но в този случай нямаше избор. Максин излъчваше сила, но същевременно беше женствена и мила. Не ѝ се налагаше да доминира, освен когато имаше опасност за живота на някой неин пациент, но никога не подхранваше егото си. За Чарлс тя изглеждаше идеалната жена, каквато никога досега не бе срещал.

— Как приеха децата ти нашата среща? — запита я той, когато привършиха с вечерята.

Не беше се осмелил да я попита какво са казали за него, макар че му беше любопитно. През онази злополучна вечер във вторник беше станало пределно ясно, че са изненадани да го видят, а тя очевидно не ги беше подготвила, защото напълно бе забравила за уговорката им. Внезапната му поява на сцената бе изненадала всеки, включително и Максин. В добавка след всичко случило се през онази вечер той също успя да изненада всички. Тогава на следващия ден разказа на приятел за случилото се, който умря от смях при описанието на хаотичната сцена и недвусмислено му беше заявил, че ще му се отрази добре и ще го накара да се отпусне. По правило Чарлс предпочиташе да не излиза с жени, които имат деца. Намираще за трудно да прекарва времето си с дами, чийто живот е неразривно свързан с децата им. Обикновено търсеше такива с бивши съпрузи, които поемаха тежестта върху себе си през половината време. Максин си нямаше никого, който би могъл да ѝ помогне, освен бавачката, която обаче си имаше собствени проблеми. Много грижи лежах на раменете ѝ и връзката му с нея щеше да е предизвикателство дори само заради това.

— Много се изненадаха — призна Максин. — От много време не бях излизала. Свикнали са с жените в живота на баща си, но не мисля, че изобщо им е хрумвало, че и в моят живот може да се появи някой.

Всъщност тя самата още не беше свикнала с тази мисъл. Мъжете, с които беше излизала за кратко, бяха представлявали толкова малък интерес за нея, че напълно се отказа от идеята да се събира с някого.

Лекарите, с които се бе срещала, винаги ѝ се бяха стрували надути или пък се оказваше, че няма нищо общо с тях, защото намираха живота ѝ и на работа, и вкъщи за прекалено труден, за да се съобразяват с него. Повечето мъже не искаха жена или съпруга, която да търчи до болницата заради някой спешен случай в четири сутринта. И на Блейк не му беше харесвало това, но тя държеше на медицинската си практика, освен на децата. Чашата вече бе преляла и случилото се във вторник го доказваше. Нямаше възможност да се занимава с някой друг, а Чарлс подозираше, че това напълно устройва децата ѝ. Когато ги видя, на лицата им ясно бе изписано, че искат майка си само за себе си и че той не е добре дошъл сред тях. Нямаха нужда от него и той предполагаше, че същото се отнася и за нея. Нямаше я отчаяната решимост на повечето жени на нейната възраст, които повече от всичко искаха да си намерят мъж. Вместо това тя показваше, че е щастлива, че животът ѝ е запълнен и че се справя добре и сама. Това също му харесваше. Не изпитваше желание да бъде нечий спасител, макар че би му харесало да се превърне в център на живота ѝ. С Максин обаче това никога нямаше да стане. По този въпрос двамата нямаха илюзии.

— Мислиш ли, че биха приели да се обвържеш с някой? — внезапно попита той и Максин се замисли за минута, преди да отговори.

— Вероятно. Може би. Ще зависи от човека и колко добре ще се разбере с тях. Тези неща са двупосочни и изискват усилия и от двете страни.

Чарлс кимна. Беше получил разумен отговор.

— Ами ти самата? Би ли приела друг мъж в живота си? Изглежда, че си достатъчна сама на себе си.

— Така е — отвърна тя и отпи от деликатния ментов чай, който беше перфектният завършек на великолепната вечеря. Храната се бе оказала невероятна, а вината, които Чарлс беше избрал — изключителни. — Бих ти отговорила на въпроса, само че не знам как. Мисля, че мога да свикна с правилния мъж, но силно трябва да повярвам, че ще се получи. Не искам да правя нова грешка. Двамата с Блейк бяхме напълно различни. Докато човек е млад, това няма голямо значение, но от един момент нататък, тези неща се оказват важни. На определени години не можеш да се залъгваш, че това, което не може да се оправи, в един момент ще се подреди само. С времето става все по-

трудно да се изгледят различията, защото стават все повече и повече. А когато си млад, всичко е просто забавление. Това, което се случва покъсно, е друга история. И не е толкова лесно да откриеш правилния човек, кандидатите стават все по-малко и дори добрите ти носят някакъв допълнителен товар. Трябва да си заслужава усилието човек да се сближи с някого, а моите деца ми дават извинението да не опитвам. Те ме държат ангажирана и щастлива. Бедата е там, че ще пораснат и един ден аз ще се събудя сама. Не искам точно сега да мисля за това.

Беше права и той се съгласи с нея. Децата бяха преградата ѝ срещу самотата, а също и извинението да не бърза да търси мъж, когото да допусне в живота си. По някакъв начин той заподозря, че всъщност се страхува да опита отново. Имаше чувството, че Блейк е отнесъл голяма част от нея със себе си и дори и двамата да бяха твърде различни, както твърдеше тя, на него му се струваше, че е още влюбена в бившия си съпруг. Това също би могло да се окаже проблем. А и кой би могъл да се състезава с легендарния Блейк, човека, който бе станал милионер от раз и който преливаше от чар? Предизвикателството беше сурово, малцина биха го приели и поне до този момент явно такива липсваха.

След това преминаха на други теми. Говориха си за работа, за интереса ѝ към юношите с мания за самоубийство, за съчувствието ѝ към техните родители, за изследванията ѝ, свързани с психичните травми, получени вследствие на масови бедствия. В сравнение с нейната, неговата практика бе много по-безинтересна. Чарлс се бореше с обикновени настинки, с далеч по-земни болести и неразположения, макар че понякога се срещаше с отчаян пациент, болен от рак, когото веднага изпращаше при специалист и го изгубваше от поглед. Неговата практика не се въртеше около емоционални кризи и психически срывове, макар че понякога и той губеше пациент, но това се случваше рядко.

След това я изпрати до апартамента ѝ и се почерпи с чаша бренди от новозаредения ѝ бар. Максин се беше подготвила за госта си, дори след това никога повече да не го видеше. Ако това станеше, щеше да е заредена и за следващия, дори той да се появеше след пет или десет години. Зелда се бе пошегувала по този въпрос. Беше се сдобила със съвсем приличен бар като резултат от срещата си с Чарлс,

което малко я притесняваше заради децата. Трябваше да заключи питиетата, за да ги държи далеч от тях и от приятелите им. Не искаше да ги изкушава. Дафни ѝ беше показвала нагледно какво може да стане.

Максин благодари на Чарлс за великолепната вечеря и за приятната вечер. Трябваше да признае, че ѝ е харесало да излезе, да се облече официално и да прекара цяла вечер, говорейки си с интересен събеседник. Беше далеч по-вълнуващо от Кей Еф Си или „Бъргър Кинг“ с половин дузина деца наоколо, което ѝ се случваше далеч по-често. Щом я погледнеше в цялата ѝ непринудена елегантност, Чарлс си казваше, че Максин заслужава да ходи по-често в „Ла Грьонуй“ и се надяваше, че ще има възможността да я заведе там отново. Това му беше любимият ресторант, макар че харесваше и „Льо Сирк“. Испитваше силно влечение към великолепната френска кухня и към атмосферата, която лъхаше от нея. Обичаше разкоша и церемониалността много повече, отколкото тези неща допадаха на Максин, харесваха му и вечерите в приятна компания. Запита се дали не би било забавно, ако ѝ предложи някой път да излязат с децата. Може би щеше да се получи добре, но той не беше напълно убеден, въпреки че хлапетата бяха симпатични. Предпочиташе да разговаря с нея без някой да ги отвлича или пък Сам да му повръща в краката. Когато си тръгваше, двамата отново се смяха на случилото се. Спряха да си поговорят на входната врата, където се бе разиграла драмата.

— Би ми било приятно отново да те видя, Максин — спокойно каза той.

От негова гледна точка вечерта се бе оказала успешна. Тя също мислеше така въпреки неблагоприятния първия път. Тази вечер бе пълната противоположност на предишната. Беше направо перфектна.

— И на мен ще ми е приятно — простичко отвърна тя.

— Ще ти се обадя — обеща Чарлс.

Не направи опит да я целуне, въпреки че много му се искаше. Максин щеше да се стресне и да се отдръпне, ако бе подходил така. Не беше в стила му просто. Когато харесаше жена, действаше бавно и обмислено и подготвяше внимателно сцената за събитията, които щяха да се разиграят впоследствие, ако и двамата се решаха на това. Не бързаше и никога не му беше харесвало да пришпорва жените толкова скоро след запознанството. Решението трябваше да е споделено и той

знаеше, че Максин все още е далеч от вземането му. Прекалено дълго не беше излизала на срещи и всъщност може би никога не беше ходила на същинска такава. А по всяка вероятност изобщо не ѝ минаваше през ума възможността за връзка. На Чарлс щеше да му се наложи да я поведе бавно по този път, но все още не беше сигурен какво точно иска. Беше му много приятно да си говори с Максин и да прекарва времето си с нея, но все още имаше какво да си изяснява. Децата ѝ му се струваха трудно за преодоляване препятствие.

Тя отново му благодари и внимателно затвори вратата. Джак се беше прибрал от купона и вече спеше в стаята си, а също и Зелда. Апартаментът тънеше в тишина. Максин се съблече, изми си зъбите и си легна, като не преставаше да мисли за Чарлс. Бяха прекарвали чудесно, нямаше съмнение по въпроса, само дето се чувстваше странно, че е излизала на среща с мъж. Всичко беше преминало толкова умерено и учтиво. Не можеше да си представи да бъде с него в неделната сутрин с децата около тях, както се случваше, когато Блейк беше в града. Но макар да беше техен баща, животът му не бе свързан с дома. Блейк беше само един интересен пътешественик, който преминаваше през живота им. Бившият ѝ съпруг приличаше на комета, просветнала в небето.

Чарлс беше солиден мъж и тя намираще много повече общи неща между нея и него. Беше сериозен и това ѝ допадаше. Само че липсваше безгрижност, не беше закачлив, нито пък особено забавен. За миг това я притесни, но след това си каза, че не може да иска всичко. Винаги беше казвала, че ако някога отново се обвърже сериозно с някой, би искала той да е човек, на когото може да разчита. А Чарлс беше точно от този тип мъже. Добре беше да внимава какво си пожелава. Блейк беше див и забавен, а Чарлс — отговорен и зрял. Жалко, че на света нямаше мъж, който да съчетава всичко това, нещо подобно на пораснал Питър Пан с установени ценности. Можеше още много да разсъждава над въпроса защо е сама и вероятно така и щеше да си остане. Не би могла да живее с мъж като Блейк, но може би не искаше да е и с мъж като Чарлс. Всъщност кой я караше да избира? В края на краищата това беше просто една вечеря с хубава храна и отбрани вина, сервирани в комплект с интелигентен мъж.

[1] Реномирано френско сухо бяло вино. — Б.пр. ↑

9.

Блейк беше в Лондон, за да се види с инвестиционните си съветници във връзка с три компании, които се канеше да купи. Освен това имаше среща с двама архитекти — единият, за да направи някои промени в лондонската му къща, а другият — за да преустрои и поднови изцяло двореца, който беше купил в Мароко. За двата проекта беше наел шестима декоратори и всичко това го държеше в постоянна възбуда. Явно много се забавляваше. Планираше да остане в Лондон месец и да заведе децата в Аспен след Коледа. Покани и Максин да се присъедини към тях, но тя реши да не идва с обяснението, че той се нуждаел от време, за да бъде насаме с децата, което му прозвуча като пълна глупост. Винаги беше чудесно, когато тя беше с тях.

Обикновено двамата успяваха да се видят за около ден, когато той ѝ предоставяше на разположение яхтата или някоя от къщите си. Беше щедър до безразсъдство и му харесваше да знае, че тя и децата прекарват добре. Често заемаше къщите си и на приятели. И без това нямаше как да живее във всичките едновременно. Изобщо не можеше да разбере защо Максин се беше разфучала толкова, задето бе разрешил на Дафни да използва апартамента му в Ню Йорк с приятелите си. Дъщеря им беше достатъчно голяма, за да не обърне мезонета с краката нагоре, а ако все пак го направеше, имаше достатъчно хора, които да почистят след това. Максин параноично се притесняваше, че децата можели да направят някоя беля там сами. Знаеше, че дъщеря му е добро момиче, а и в каква неприятност толкова би могла да се забърка на тринайсет години? След пет телефонни разговора накрая се бе предал пред настояванията на Максин, но това му се струваше излишно. Мезонетът в Ню Йорк стоеше празен през повечето време. Далеч по-често пребиваваше в Лондон, тъй като мястото беше по-централно спрямо останалите дестинации, по които пътуваше. Планираше да отиде да кара ски в Гщаад за няколко дни, преди да се върне в Ню Йорк. Искаше да загрее за Аспен. Не беше карал ски от май месец, когато беше за кратко в Южна Америка.

През първите дни от завръщането си в Лондон Блейк бе поканен на концерт на „Ролинг Стоунс“. Те бяха една от любимите му групи, а двамата с Мик Джагър бяха стари приятели. Мик го беше запознал с много рок звезди и с няколко забележителни жени. Кратката афера на Блейк с една от примадоните на рока се бе превърнала в голяма новина, но дамата развали всичко, като се омъжи за друг. Това не беше неговата игра — той играеше честно. Никога не беше твърдял, че иска да се жени или дори, че е склонен да обмисля подобна стъпка. Парите му продължаваха да се множат. Бракът бе прекалено опасен за него, освен ако не се оженеше за някоя, която е още по-богата и от него, само че не бе срещнал такава жена. Харесваше млади, жизнерадостни и необременени жени. Искаше единствено да се забавлява. Не беше наранил никого. А когато всичко приключеше, жените си тръгнаха с бижута, кожи, коли, подаръци и с прекрасни спомени в добавка. След това той си намираше друга мишена и всичко започваше отначало. При завръщането си в Лондон все още беше свободен. Нямахше кого да заведе на концерта на „Ролинг Стоунс“, затова отиде сам, а след това се присъедини към вип партито в двореца Кенсингтън. Кралски особи, фотомодели, актриси, личности от хайлайфа, аристократи и рок звезди — всички бяха там. Това беше светът на Блейк. Всичко, което боготвореше.

Същата нощ общува с половин дузина жени, запозна се с няколко интересни мъже и реши да си ходи, но преди това си поръча едно последно питие на бара. Там зърна една червенокоса красавица, която му се усмихваше приканващо. На носа си имаше диамант, на челото — червена точка бинди като на индийките, освен това носеше сари, но косата ѝ беше щръкнала, а ръцете — покрити с татуировки. Изпиваше го с поглед. Изобщо не приличаше на индийка, но червената точка между веждите ѝ го обърка. Сарито ѝ беше с цвета на лятно небе — в същия цвят като очите ѝ. Никога преди не беше виждал индийка с татуировки. Нейните представляваха цветя, които обгръщаха целите ѝ ръце, а сарито разкриваше и още една върху стегнатия ѝ плосък корем. Непознатата пиеше шампанско и ядеше маслини от стъклена купа на бара.

— Здравсти — направо поздрави тя.

Блестящите му сини очи срещнаха нейните и усмивката ѝ бавно се разшири. Това беше най-сексапилната жена, която беше виждал

някога, но беше невъзможно да отгатне възрастта ѝ. Можеше да бъде всякаква — от осемнайсет до трийсетгодишна, но него не го интересуваше на колко е години. Беше възхитителна.

— Откъде си? — попита я той, очаквайки да чуе Бомбай или Ню Делхи, въпреки че яркочервената ѝ коса също не се вписваше в предположението му.

Тя се засмя на въпроса му и показа безкрайна редица перфектни бели зъби. Да, това беше най-удивителната жена, която някога бе срещал.

— Найтсбридж — отговори му със смях, който прозвуча като звънчета в ушите му, деликатен и сладък.

— Ами биндите на челото ти?

— Просто ми харесва. Живях две години в Джайпур. Влюбих се в саритата и тамошните бижута.

Че кой не би! Пет минути след като я бе срещнал, Блейк вече беше луд по нея.

— Бил ли си в Индия?

— Няколко пъти — отговори веднага той. — Ходил съм на невероятни сафарита. Последната година снимах тигри. Много похубаво е от всичко, което съм виждал в Кения.

При тези думи непознатата вдигна вежди.

— А аз съм родена в Кения. Преди това семейството ми живееше в Родезия. След това се прибрахме у дома. Много е скучно тук. Връщам се там всеки път, щом ми се удаде случай.

Беше британка и имаше произношението и интонацията на човек от висшата класа, което го накара да се зачуди коя е и кои са родителите ѝ. Не че те го интересуваха, но всичко около тази жена го интригуваше, а най-вече татуировките.

— А ти кой си? — запита го тя.

Сигурно беше единствената жена в залата, която не знаеше кой е той и това беше поредното нещо в нея, което го привлече.

— Блейк Уилямс.

Не ѝ даде допълнителна информация. Тя кимна и си допи шампанското. Той беше на водка с лед. Любимото му питие при подобни случаи. От шампанското на другия ден го болеше глава. Водката не му причиняваше подобни проблеми.

— Американец — оповести тя очевидното. — Женен ли си? — запита го тя с интерес, а той намери въпроса ѝ за странен.

— Не. Защо?

— Не го правя с женени мъже. Дори не говоря с такива. Излизах с ужасен французин, който беше женен и ме излъга за това. Американците обикновено са готини. Не и французите обаче. Винаги си имат и съпруга, и любовница, скътана някъде, и мамят и двете. Ти мамиш ли своята? — попита го тя със същия тон, с който би попитала дали играе някакъв спорт, например голф или тенис.

Той се засмя.

— Като цяло не. Не, всъщност си мисля, че май изобщо не съм способен. Нямам причина да го правя. Не съм женен и ако искам секс, правя го с жената, с която съм в момента. Много по-просто е. Не харесвам драмите и усложненията.

— Нито пък аз. Ето това имах предвид, като говорех за американците. Те са честни и прями. С европейците е далеч по-сложно. Те искат всичко да е по трудния начин. Родителите ми се опитват да се разведат от дванайсет години. Събират се, а после пак се разделят. За нас, останалите, ситуацията е много объркваща. Самата аз никога не съм се омъжвала и не мисля да го правя. Струва ми се ужасна бъркотия. — Каза го спокойно, сякаш говореше за времето или за някое пътешествие и това го озадачи.

Без съмнение беше много забавна и красива млада жена, от тези, за които англичаните казваха, че са висока топка. Приличаше на нимфа или на фея в това нейно сари, с точката на челото и с татуировките си. Блейк забеляза масивната смарагдова гривна, която се губеше сред татуировките, и пръстена с огромен рубин. Която и да беше, явно не страдеше от недостиг на средства.

— Трябва да се съглася с теб за бъркотията, която хората създават. Всъщност с бившата ми съпруга сме много добри приятели. Разбираме се по-добре дори от времето, когато бяхме женени. — За него това беше истина и смяташе, че и Максин усеща нещата по същия начин.

— Имаш ли деца? — поинтересува се тя и му предложи маслини. Блейк пушна две в питието си.

— Да, три. Момиче и две момчета. На тринайсет, дванайсет и шест.

— Колко прелестно! Не искам деца, но мисля, че хората, които имат, са много смели. На мен обаче ми изглежда стресиращо. Цялата тази отговорност — разболяват се, човек трябва да е сигурен, че се справят добре в училище, че имат добро поведение. По-трудно е дори, отколкото да тренираш кон или куче, а аз съм безнадежден случай и в двете. Веднъж имах куче, което си вършеше работата из цялата къща. Сигурна съм, че с децата е дори по-зле.

Блейк се засмя на картината, която младата дама му обрисова. В това време покрай тях мина Мик Джагър и ги поздрави, а след него и неколцина други известни персони. Изглежда, всички освен него я познаваха и той не можеше да си обясни защо никога досега не я беше срещал. Достатъчно време прекарваше в Лондон.

След това ѝ разказа за двореца си в Маракеш с видимо приповдигнат тон и тя се съгласи, че проектът е възхитителен. Призна, че била на път да следва архитектура, но се отказала, защото не обичала математиката. Справяла се доста зле в училище.

От време на време негови приятели се отбиваха да го поздравят, същото направиха и някои от нейните и следващото, което разбра за нея, когато се обърна да продължат разговора, бе, че е изчезнала. Блейк се смути и изпита разочарование. Хареса му да си говори с нея. Беше ексцентрична, интелигентна, открита, различна и достатъчно красива, за да привлече погледа му. По-късно разпита Мик за нея, с което предизвика учудения му смях.

— Не я познаваш?! — изненада се той. — Това е Арабела, виконтеса е. Баща ѝ сигурно е най-богатият в Камарата на лордовете.

— С какво се занимава?

Предполагаше, че с нищо, но от разговора с нея доби усещането, че има някаква професия или кариера.

— Художничка е. Рисува портрети. Много я бива. Хората я обсипват с пари, за да ги нарисова. Рисува и коне, и кучета. Откачена е, но много готина. Типична британска ексцентричка. Мисля, че по едно време се беше сгодила за някакъв лъскав французин, маркиз или нещо такова. Не знам какво стана, но не се омъжи за него. Вместо това отиде в Индия, завъртя романс с някакъв махараджа и се върна вкъщи с купища прескъпи бижута. Не мога да повярвам, че не я познаваш! Сигурно е била в Индия, докато ти си бил тук. Доста интригуваща личност — завърши той.

— Да, така е — отговори Блейк, изпълнен с възхищение след чутото. Всичко съвпаднаше. — Имаш ли й координатите? Не успях да й взема номера, преди да изчезне.

— Разбира се. Утре кажи на секретарката си да звънне на моята. Имам номера. То май всеки го има. Половината Англия е окичена с портрети, нейно дело. Винаги можеш да използваш това като извинение.

Блейк не беше сигурен, че има нужда от портрет, но това наистина му откриваше възможност. След това си тръгна от партито с привкус на съжаление от внезапното й изчезване, но на следващата сутрин секретарката му откри номера й. В крайна сметка не се беше оказало трудно да я издири.

За момент поседя загледан в листчето с номера й и след това й звънна. Отговори му женски глас и той позна дамата от снощи.

— С Арабела ли разговарям? — започна той, опитвайки се да звучи уверено, макар че за пръв път от дълго време чувстваше несигурност.

Тя приличаше повече на торнадо, отколкото на жена и беше много по-различна от барбитата, с които обикновено си уреждаше срещи.

— Аз съм — отговори тя направо, типично по английски.

След това се засмя, без да знае кой се обажда. Отново се чу звъntenето на камбанките от предната вечер. Арабела беше вълшебница.

— Блейк Уилямс. Запознахме се снощи на партито в двореца Кенсингтън, на бара. Тръгна си, преди да успее да ти кажа довиждане.

— Изглеждаше ми зает и се измъкнах. Колко мило, че се обаждаш. — Звучеше искрена и доволна, че го чува.

— Всъщност повече ми се искаше да кажа „здравей“, отколкото „довиждане“. Свободна ли си на обяд? — опита той късмета си.

Арабела отново се засмя.

— Не, не съм — произнесе тя със съжаление. — Работа върху един портрет и моделът ми може да дойде единствено по обяд. Става дума за министър-председателя и разписанието му е адски натоварено. Какво ще кажеш за утре?

— С голямо удоволствие — изрече Блейк, чувствайки се като дванайсетгодишен. Тя беше на двайсет и девет, а той на своите

четирийсет и шест се чувстваше като дете пред нея. — Удобно ли ще ти е в „Санта Лучия“ в един на обяд? — някога това беше любимият ресторант на лейди Ди, а оттогава и на всички останали от хайлайфа.

— Чудесно. Ще бъда там — обеща тя. — До скоро, значи — и преди Блейк да успее да каже каквото и да е, тя беше затворила.

Нямаше излишно бърборене, нито увъртания. Само най-важните неща, без излишни нюанси. Зачуди се дали ще се появи с биндите и сарито. Знаеше само, че няма търпение да я види. От години не беше хлътвал така.

На следващия ден Блейк беше в „Санта Лучия“ точно в един и застана на бара да я чака. Арабела се появи след двайсетина минути с червената си щръкнала коса, къса пола, кафяви велурени ботуши на висок ток и огромно палто от кожа на рис. Приличаше на филмова звезда, а на челото ѝ нямаше следа от точката. Изглеждаше сякаш е на модно дефиле в Милано или Париж, но очите ѝ бяха точно толкова наелектризиращо сини, колкото ги помнеше. Щом го видя, цялата засия и го прегърна топло.

— Много мило от твоя страна да ме поканиш на обяд! — изчурулика тя, сякаш никога досега не беше ѝ се случвало подобно нещо, което очевидно нямаше как да е истина.

Беше ослепителна, а в същото време някак скромна, което веднага направи впечатление на Блейк. Почувства се като кученце в краката ѝ. Усещането беше много странно. Междувременно оберкелнерът ги поведе към масата им и се засуети около Арабела много повече, отколкото около кавалера ѝ.

По време на обяда разговорът им вървеше с лекота. Блейк я разпита за работата ѝ и ѝ разказа за опита си в областта на високите технологии и интернет, а тя намери всичко това за вълнуващо. После поговориха за изкуство, архитектура, ветроходство, коне, кучета и за неговите деца. Обмениха мисли за какво ли не и си тръгнаха от ресторанта в четири. Блейк призна, че би искал да види работите ѝ и тя го покани в студиото си на следващия ден, след поредната ѝ сесия с Тони Блеър. След това добави, че седмицата ѝ не е натоварена и смята в петък да отиде в провинцията. Всички важни клечки в Англия ходеха в провинцията за уикенда — в именията си или на гости. Когато се разделиха на улицата, той вече нямаше търпение да я види отново. Внезапно обзет от страст по нея, следобед той ѝ изпрати цветя с

шеговито писъмце. Арабела му се обади веднага, щом ги получи. Беше ѝ подбрал орхидеи и рози с вмъкнати между тях момини сълзи. Използваше услугите на най-добрия цветар в Лондон и ѝ беше изпратил всичко екзотично, което беше помислил, че ще ѝ подхожда. Тя бе най-интересната жена, която някога бе срещал, а наред с това бе и безкрайно сексапилна.

Пристигна в студиото ѝ късно на следващата сутрин точно след като Тони Блеър си беше тръгнал и бе тотално поразен от начина, по който Арабела изглеждаше. Тя беше жена с много лица — екзотична, блестяща, невинна като дете, скандална, в един момент — кралица на красотата, а в следващия — фея. Отвори вратата на студиото си, обути в прилепнали по тялото изцапани с боя джинси и високи червени маратонки „Конверс“, с бяла тениска и тежка рубинена гривна на ръката. Биндите отново красеше челото ѝ. Всичко около нея беше колкото странно, толкова и очарователно. Показа му няколко недовършени портрета и някои по-стари, които беше рисувала за себе си. Имаше ценни картини с коне, но той реши, че портретът на премиера е особено сполучлив. Арабела наистина беше толкова талантлива, колкото му беше казал Мик Джагър.

— Фантастично! — възкликна Блейк. — Наистина прекрасно, Арабела!

Тя отвори бутилка шампанско, за да отпразнуват първото му гостуване в ателието ѝ — първото от многото, надяваше се тя. Вдигнаха тост. Блейк изпи две чаши въпреки предубеждението си към шампанското. И отрова би изпил с нея. След това ѝ предложи да отидат в неговия дом. И той искаше да ѝ покаже съкровищата си. Притежаваше някои забележителни произведения на изкуството, подредени в прекрасната му къща, с която много се гордееше и обичаше. Лесно хванаха такси и след половин час вече се разхождаха из дома му, а тя ахкаше от вълнение, докато разглеждаше шедьоврите му. Блейк отвори нова бутилка шампанско заради нея, но този път той си сипа водка. Пусна уредбата, показа ѝ системата си за домашно кино, изобщо — показа ѝ всичко. В девет часа бяха в огромното му легло и правеха луда и страдна любов. Никога не беше преживявал подобно нещо с друга жена, дори когато беше вземал наркотици. Навремето малко бе експериментирал с това, но така и не му хареса. Арабела обаче му действаше като наркотик и когато по-късно влязоха в

огромната вана, той се почувства на седмото небе, а тя се плъзна отгоре му и отново го яхна. Щом проникна в нея, Блейк застана в сладък екстаз за четвърти път тази нощ и чу магичния ѝ смях. Невероятната фея, която бе открил в двореца Кенсингтън, отново го отведе до ръба. Не знаеше какво е това между тях, любов или лудост, но каквото и да беше, той не искаше никога да свършва.

10.

Следващият петък вечер Чарлс и Максин отново се наслаждаваха на срещата между двама зрели възрастни в „Ла Грьонуй“. Ядяха омари и великолепно ризото с бели трюфели, които действаша почти като афродизиак, толкова вкусни бяха. На Максин отново ѝ хареса вечерята, този път дори повече. Радваше се на интелигентния разговор, който водеха, а Чарлс не изглеждаше толкова стегнат и сериозен като предния път. Оказа се, че има чувство за хумор, макар че го пестеше. Нищо около него не излизаше извън контрол. Беше споделил, че предпочита всичко в живота му да е планирано и подредено, всичко да е с мярка и предвидимо. Точно за такъв живот винаги бе мечтала Максин, но с Блейк беше невъзможно. За нея също не беше лесноосъществимо с трите ѝ деца и непредвидените ситуации около тях, с практиката ѝ, в която изненадите също бяха чести. Но двамата с Чарлс добре си пасваха. Той много повече се доближаваше до това, което тя търсеше, отколкото Блейк. Не беше толкова спонтанен, но това ѝ действаше успокоително. Знаеше какво да очаква от него. Освен това беше добър човек, което беше от ключово значение.

Качиха се в таксито след втората им среща в „Ла Грьонуй“. Чарлс беше обещал на Максин следващия път да я заведе в „Льо Сирк“, а след това — в „Даниел“ или в кафене „Болуд“ — все любими негови места, които искаше да сподели с нея. Телефонът ѝ иззвъня и тя предположи, че я търси някое от децата. Този уикенд спешните случаи ги поемаше Телма Уошингтън. Видя обаче, че я търсят точно от кабинета на доктор Уошингтън. Явно се бе случило нещо сериозно с някой от редовните ѝ пациенти, иначе Телма не би ѝ звъняла. Тя поемаше всички случаи, с изключение на тези, за които знаеше, че Максин би държала да бъде уведомена. След като ги свързаха, в слушалката прозвуча гласът на Телма.

— Здравсти. Какво има?

Чарлс на свой ред си помисли, че е някое от децата ѝ. Надяваше се да не е нещо спешно. Дотук вечерта беше минала много приятно и

никак не му се искаше да изскочи някоя неприятност. Максин слушаше внимателно, със затворени очи и смръщено лице. Това никак не му хареса.

— Колко банки кръв ѝ преляхте? — Отново тишина, докато Максин слушаше отговора. — Можете ли веднага да викнете кардиоторакалния хирург? Опитай с Джоунс... Добре де... Идвам веднага. — Обърна се към Чарлс с разтревожен поглед. — Съжалявам. Току-що са приели по спешност моя пациентка. Ще взема таксито до болница „Кълъмбия Пресвитериън“. Нямам време да се прибирам вкъщи да се преобличам. Мога да те оставя у вас по пътя.

Мислите ѝ бяха заети с чутото от Телма. Ставаше въпрос за петнайсетгодишно момиче, което лекуваше едва от няколко месеца. Детето бе се опитало да се самоубие и сега беше на крачка от смъртта. Максин искаше да е там и да направи всичко, каквото зависеше от нея. Чарлс веднага доби сериозен вид.

— Защо да не дойда с теб? Мога да се мотая наоколо и да оказвам поне морална подкрепа.

Само предполагаше колко тежки са подобни случаи, а Максин беше направила кариера в тази област. Не можеше да си представи всеки ден да се занимава с това, но се възхищаваше на смелостта ѝ. Освен това от медицинска гледна точка нейната работа беше далеч по-интересна от неговата, много по-стресираща и по свой начин — важна.

— Сигурно ще стоя цяла нощ там. Или поне очаквам да стане така.

Единствената причина да си тръгне щеше да е, ако пациентката умреше, което в момента беше реална възможност.

— Няма проблеми. Ако се уморя да чакам, ще се прибера вкъщи. Все пак и аз съм лекар, нощните дежурства не са необичайни за мен.

Максин се усмихна. Харесваха ѝ общите неща помежду им. Сходството на професионалното им поприще добавяше нов момент на общност помежду им. Казаха на шофьора адреса на болницата, таксито се устреми на север, а Максин заобяснява ситуацията на Чарлс. Момичето си беше прерязало вените и се беше проболо в сърцето с кухненски нож. Дяволска работа. Като по чудо майка ѝ я намерила достатъчно бързо, за да има все пак някаква надежда. Парамедиците пристигнали на място за минути. Прелели ѝ веднага две банки кръв, сърцето ѝ на два пъти спирало на път към болницата и те

на два пъти бяха успели да го накарат отново да бие. Момичето в момента беше на прага на смъртта, но все още бе живо. Това беше нейният втори опит за самоубийство.

— Боже мили! Тези неща не ги вършат половинчато, нали? А аз винаги съм си мислел, че децата правят подобни глупости, за да привлекат внимание и се задоволяват с някой нескопосан опит.

Нищо половинчато нямаше в този случай обаче. На път за болницата говореха спокойно, но щом пристигнаха, Максин веднага се залови за работа. Носеше черна коктейлна рокля и обувки на висок ток. Хвърли черното си вечерно палто, наметна лекарска престилка, намери Телма и спешния екип. Прегледа пациентката си, лично говори със сърдечния хирург, проведе разговор и с персонала и главния лекар. Прорезите по китките на момичето вече бяха защити, а петнайсет минути по-късно дойде и хирургът, след което закараха изпадналото в кома момиче в хирургичното отделение. В това време Максин успокояваше родителите. Докато вършеше всичко това, Чарлс и Телма разговаряха в чакалнята.

— Невероятна е, нали? — с възхищение прошепна Чарлс.

Щом се заловеше за работа, Максин се превръщаше в торнадо. След час и половина се присъедини към тях в чакалнята. Телма беше напълно съгласна с Чарлс и се радваше задето той толкова се възхищаваше от работата на Максин.

— Как е тя? — попита Телма.

Стоеше там по-скоро за да прави компания на Чарлс, отколкото по някаква друга причина. Максин беше поела нещата в свои ръце.

— Държи се. Този път беше много близо — отговори приятелката ѝ, молейки се наум да не загубят пациентката.

Момичето беше в хирургичното отделение вече от четири часа, но минаха почти пет, докато Максин научи нещо по-сигурно. За нейно удивление Чарлс още беше там. Телма си беше отишла у дома преди няколко часа.

Най-сетне се появи хирургът с победоносно изражение на лицето и се усмихна на Чарлс и Максин.

— Кълна се, понякога стават чудеса! Просто невероятно. Докато е провеждала импровизираната си касапница, е минала покрай жизненоважни органи. И то на косъм. През следващите дни все още много неща могат да обърнат каруцата, но мисля, че ще се оправи.

Максин нададе вик на неподправена радост и обви ръце около врата на Чарлс. Той я прегърна с усмивка. Чувстваше се изтощен, но от медицинска гледна точка бе прекарал една от най-интересните нощи в живота си, наблюдавайки предизвикателствата, с които трябваше да се бори жената, която ухажваше.

Тя отиде да говори с родителите на момичето — Елоиз. Скоро след това, в шест сутринта, двамата с Чарлс си тръгнаха от болницата. След няколко часа Максин отново щеше да се върне. Следващите няколко дни бяха критични, но най-лошото бе отминало. Бяха прелели кръв на Елоиз и бяха оперирали сърцето ѝ. Родителите ѝ не бяха на себе си от облекчение и психиатърката се чувстваше по същия начин. Все още съдържаше оптимизма си, но имаше чувството, че този път ще спечелят и са изтръгнали победата от челюстите на смъртта.

— Не мога да изразя колко впечатлен съм от това, което правиш — меко каза Чарлс, докато седяха в таксито на път за вкъщи.

Беше я прегърнал през рамо, а тя се беше отпуснала в него. Максин все още бе в приповдигнато настроение заради разигралите се през нощта събития, но чувстваше физическо изтощение. И двамата знаеха, че ще минат няколко часа, докато се успокои, а трябваше не след дълго да се връща в болницата. Вероятно нямаше да успее да поспи. Беше свикнала.

— Благодаря ти — каза му тя с усмивка. — Че остана до мен. Беше чудесно да знам, че си наблизо. Обикновено съм сама през нощи като тази. Надявам се този път да спечелим. Имам добро предчувствие.

— Аз също. Кардиохирургът е много добър. — Чарлс си каза, че същото важи и за нея.

— Да, така е — съгласи се тя.

Таксито спря пред нейната кооперация и щом слезе, осъзна, че е изтощена докрай. Чувстваше краката си като цимент, а високите обувки буквално я убиваха. Все още беше с бялата лекарска престилка върху вечерната рокля. Чарлс беше в елегантен консервативен тъмен костюм, бяла риза и морскосиня вратовръзка и все още изглеждаше безупречно след дългата нощ. На Максин ѝ харесваше как се бе облякъл.

— Имам чувството, че са ме влечили през някой хрусталак — изстена тя и Чарлс се засмя.

— Не ти личи. Тази нощ беше наистина фантастична.

— Благодаря, но всичко се дължеше на екипа, а не само на един човек. Някой път късметът е на наша страна. Човек никога не знае какво му е приготвила съдбата, затова трябва да дава най-доброто от себе си и много да се моли. Винаги го правя.

Чарлс я изпи с поглед, пълен с възхита. Беше шест и трийсет сутринта и на него внезапно му се прииска да се прибере у дома и да си легне в леглото с нея. Би му харесало да заспи, държейки я в прегръдките си, особено след нощ като тази. Вместо това се наведе и леко я целуна по устните. Беше много по-скоро, отколкото някой от тях бе планирал, но тази нощ беше променила много неща и за двамата. Между тях се бе създавала връзка. Целуна я отново, този път по-настойчиво, после и тя го целуна в отговор. Той я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Ще ти звънна по-късно — прошепна ѝ той.

Тя кимна и влезе в сградата.

След това дълго седя в кухнята, мислейки за всичко, което се беше случило — за Елоиз, за дългата споделена нощ и за целувката на Чарлс. Трудно ѝ беше да реши кое от трите я бе разтърсило най-много. Без съмнение най-шокиращ беше опитът за самоубийство на Елоиз, но тя сякаш бе усетила да я озарява някакъв светъл лъч, когато Чарлс я целуна. Стана ѝ хубаво. Хареса ѝ близостта му. В много отношения Чарлс беше всичко, което някога бе искала. А сега, когато той беше тук, се страхуваше от бъдещето и от това, което ѝ предстоеше да направи. Не беше сигурна дали в живота ѝ има място и за него, и за децата. Това я притесняваше.

Наближаваше девет, когато най-сетне се добра до леглото. Децата още спяха и тя се надяваше също да успее да поспи. Само че не беше подготвена за атаката на Дафни. Когато два часа по-късно се събуди и отиде в кухнята, за да изпие чаша кафе, дъщеря ѝ яростно се разкрещя. Максин нямаше представа защо, но предположи, че скоро ще разбере.

— Къде беше снощи? — запита я Дафни.

Изглеждаше бясна.

— В болницата. Защо?

Максин я изгледа с неразбиране. Какъв беше проблемът?

— Не е вярно! Била си с него!

Адът не познаваше ярост, по-силна от тази на дете, узнало или подозиращо за връзката на някой от родителите си.

— Бях с „него“ на вечеря, след като го спомена — спокойно отговори майка ѝ. — На път за къщи ми се обадиха, че един от пациентите ми умира и трябваше да отида там. Мисля, че успяхме да я спасим, ако нещо днес не се обърка. — Често им съобщаваше за спешните случаи, заради които ѝ се бе налагало да прекарва нощите си по болниците. — Така че какъв точно е проблемът?

— Не ти вярвам. Мисля, че си била в апартамента му цяла нощ и си спала с него!

Максин я изгледа потресено. Обвинението беше напълно непредизвикано, но я накара да осъзнае каква съпротива би могла да очаква от децата си или поне от Дафни, ако продължеше връзката си с Чарлс.

— Това може да стане някой ден — с него или с някой друг. Ако някога в живота ми се случи нещо толкова важно, ще ви уведомя. Но мога да те уверя, Дафни, че цяла нощ бях на работа. Освен това мисля, че поведението ти е абсолютно неуместно. — Изглеждаше вбесена на свой ред и Дафни се поуспокои.

— И защо трябва да ти вярвам? — запита тя.

В това време влезе Сам и изгледа притеснено сестра си. Изглеждаше му сякаш се кара с майка им, което си беше точно така.

— Защото никога не съм ви лъгала — студено отговори Максин — и не възнамерявам да започвам точно сега. И не съм очарована от обвиненията ти. Не ми се меси и се научи да се държиш подобаващо. — С тези думи Максин излетя от кухнята, без да каже дори думичка на Сам.

— Виж сега какво направи — смърти сестра си Сам. — Ядоса мама. А тя сигурно е уморена, задето цяла нощ я нямаше, и сега ще е кисела целия ден. Много ти благодаря!

— Ти нищо не разбираш! — кресна му Дафни и също излетя от кухнята.

Сам поклати глава и си сипа купа зърнена закуска. Денят определено не се очертаваше лесен.

По обяд Максин се върна в болницата и се зарадва, като чу, че Елоиз се оправя. Беше дошла в съзнание и двете успяха да поговорят, въпреки че момичето не каза защо се е опитало да се самоубие.

Максин препоръча продължителна хоспитализация и родителите ѝ се съгласиха. Не искаха да рискуват отново да се случи подобно нещо, каквото и да им струваше това.

Върна се вкъщи в два часа на обяд. Дафни беше излязла с приятелки уж да пазаруват за Коледа, но Максин беше сигурна, че дъщеря ѝ я отбягва, което в момента я устройваше напълно. Все още ѝ беше бясна заради обвиненията от сутринта. Както винаги Сам беше много сладък в опитите си да ѝ оправи настроението. Заедно отидоха да гледат мача на Джак и за тяхна радост отборът му победи. Когато се прибраха у дома в пет часа, настроението ѝ вече беше по-добро. Дафни също си беше вкъщи и изглеждаше смирена.

Чарлс ѝ се обади в седем и ѝ каза, че току-що се е събудил. Искрено се учуди като разбра, че цял ден е била навън.

— Свикнала съм — засмя се тя. — Когато човек има деца, не му остава време за умора.

— Не знам как се справяш. Чувствам се като прегазен от автобус. Абсолютно смазан. Как е пациентката ти? — звучеше сънлив и секси.

— Учудващо добре. Слава богу, че е дете и организъмът ѝ е силен. Полагаме неистови усилия да ги спасим, но невинаги успяваме.

— Радвам се, че този път се е получило. — Имаше пълното право да се интересува от случая. — Какво ще правиш тази вечер?

— Ще ходим на кино в осем, а преди това ще отидем на пица или на китайски ресторант.

Внезапно обаче я озари идея. Предположи, че Чарлс е уморен, за да се присъедини към тях, а и тя самата беше твърде нерешителна, но в неделя винаги си правеха семейна вечеря, по-тържествена, отколкото през седмицата.

— Какво ще кажеш утре да дойдеш да вечеряш с нас?

— С теб и децата ли? — Прозвуча колебливо и не толкова ентусиазирано, колкото би ѝ се искало.

Идеята беше свършено нова за него.

— Да, такъв е планът. Можем да си поръчаме китайска храна или ако предпочиташ, нещо друго.

— Обичам китайско. Просто не искам да се натрапвам на семейната ви вечеря.

— Мисля, че можем да се справим. А ти?

Тя се усмихваше и той не можа да измисли извинение, за да откаже.

— Добре — отговори Чарлс с глас на човек, който се е съгласил да скочи с бърнджи от Емпайър Стейт Билдинг.

Всъщност за него това си беше изпитание. Максин оцени желанието му да опита.

— Значи утре в шест — уточни тя, а Дафни застана наред стаята и се втренчи в нея.

— Нали не го покани току-що утре на вечеря? — запита тя веднага, щом майка ѝ затвори.

— Поканих го.

Не мислеше, че трябва да иска разрешение. Децата си водеха приятели и тя ги посрещаше с отворени обятия. Максин също имаше право да кани приятели, макар рядко да се възползваше от това.

— Тогава утре няма да ям с вас — изръмжа Дафни.

— Не, ще ядеш — спокойно отвърна Максин и ѝ напомни, че и нейните приятели имат право да се чувстват добре дошли в тази къща. — Не разбирам защо правиш такъв проблем от това, Дафни. Той е чудесен човек. Няма да избягам с него. Ти си на „ти“ с приятелките на баща си през цялото време, нали?

— Гадже ли ти е?

Дафни изглеждаше ужасена, но Максин поклати глава.

— Не, но и да беше, това едва ли щеше да е скандалът на века. Много по-необичайно е, че от години не съм излизала на среща с мъж. Не трябва да превръщаш това в такъв проблем.

Но може би трябваше. Очевидно се чувстваше застрашена от Чарлс и от цялостната концепция за мъж в живота на майка ѝ. На Джак също не му хареса идеята.

— Нищо лошо няма в това, Даф. Стегни се, за бога! Нека да се държим с него като с приятел, дошъл на вечеря. Ако някой ден нещата прераснат в нещо повече, ще ви кажа. Засега обаче си е само вечеря. Ясно? — Докато го казваше, се сети за целувката му сутринта.

Значи Дафни не грешеше напълно. Беше повече от обикновена вечеря. Момичето не пророни и дума и излезе мълчаливо от стаята на майка си.

Когато Чарлс се появи на следващия ден, Дафни беше в стаята си и на Максин ѝ се наложи да я увещава, моли и дори заплашва, за да я

принуди да се появи за вечеря. Дъщеря ѝ влезе в кухнята, но с цялото си поведение даде да се разбере, че е тук против волята си. Игнорира напълно Чарлс и през цялото време гледа майка си лошо. А когато сервираха китайската храна, отказа да яде. Сам и Джак направиха каквото можаха, за да замажат положението. Чарлс поздрави Джак за победата в мача от предния ден и го разпита за играта.

След това Сам поде оживен разговор с госта. Дафни гледаше братята си като предатели и след двайсет минути се върна в стаята си. Чарлс поговори с Максин за това, докато тя вдигаше чиниите от масата. Вечерята беше вкусна и гостът ѝ се беше справил много добре. Очевидно за него представляваше усилие да разговаря с децата, но поне опитваше. Все пак това му беше напълно непривично.

— Дафни ме мрази — изкоментира той натъжен и изяде още едно сладкишче с късмет.

— Не те мрази. Просто не те познава. Уплашена е. Никога не съм излизала на истинска среща и не съм водила някого къщи. Страхува се от това, което би могло да означава.

— Тя ли ти го каза?

Чарлс изглеждаше заинтригуван и Максин се засмя.

— Не, но аз съм майка, а освен това и психиатър, който се занимава с тийнейджъри. Чувства се застрашена.

— Да не съм казал нещо, с което да я разстроя? — притесни се той.

— Не, ти беше чудесен. — Максин му се усмихна. — Дафни просто беше решила да заеме отбранителна позиция. Всъщност аз лично мразя момичетата в пубертета — весело подхвърли тя и този път се засмя и той. — На петнайсет са много зле. Обаче се започва на тринайсет. Хормони и всичко останало. Трябва да ги държат заключени, докато не станат на шестнайсет или седемнайсет.

— Какви ужасни неща слушам от жена, която прави кариера, оправяйки се именно с такива момичета!

— Ни най-малко. Много добре знам какво говоря. Всички тормозят майките си на тази възраст. Татковците им обаче са герои.

— Забелязах — кисело каза той. Дафни се беше съсипала да му се хвали с баща си още първия път, когато се видяха. — Как се справих с момчетата?

— Чудесно — отвърна тя и му отправи нежна усмивка. — Благодаря ти, че правиш всичко това. Знам, че децата не са твоята сила.

— Не, но ти си — учтиво произнесе Чарлс. — Правя го заради теб.

— Знам — меко отговори Максин и преди да се усетят, двамата се целунаха.

В този миг в кухнята влезе Сам.

— Леле! — възкликна той щом ги видя и двамата отскочиха с виновни изражения на лицата.

Максин отвори хладилника и се постара да изглежда заета.

— Даф ще те убие, ако ви види — каза той на майка си и двамата с Чарлс се разсмяха.

— Няма да се повтори. Обещавам. Съжалявам, Сам — заоправдава се Максин.

Сам сви рамене, грабна две бисквитки и се запъти към стаята си.

— Наистина го харесвам — призна Чарлс с топлота в гласа.

— За тях е добре да си наоколо, дори за Дафни — спокойно каза тя. — Много по-истинско е, отколкото да ме имат само за себе си.

— Не предполагам, че съм тук с възпитателна мисия — изпъшка Чарлс и Максин отново се засмя.

Поседяха в дневната и си поговориха, а щом стана десет, той си тръгва. Въпреки враждебността на Дафни по време на вечерята, вечерта се бе оказала доста приятна. Чарлс приличаше на човек, оживял след спускане с лодка по Ниагара, а Максин изглеждаше щастлива, когато се прибра в стаята си и завари полузаспалия Сам в леглото си.

— Ще се омъжиш ли за него, мамо? — прошепна той, като с мъка държеше очите си отворени, и тя го целуна.

— Не, няма. Той е просто приятел.

— Тогава защо се целувахте?

— Просто така, защото го харесвам. Но това не означава, че ще се омъжвам за него.

— Значи сте нещо като тате и момичетата, с които излиза?

— Да, нещо такова. Не е голяма работа.

— И той все така казва.

Сам, изглежда, се поуспокои и потъна в сън, докато тя го гледаше. Излизането на Чарлс на сцената определено беше разтърсило всички, но тя мислеше, че е за добро. А освен това ѝ беше забавно да има мъж, с когото да излиза. Не беше престъпление, напомни си тя. Просто трябваше да свикнат. В края на краищата Блейк постоянно ходеше по срещи. Защо да не го прави и тя?

11.

Времето, което Блейк прекара с Арабела в Лондон преди Коледа, беше наистина вълшебно. Никога досега не беше бил толкова щастлив и така безумно влюбен. Тя дори му нарисова малък портрет. Обожаваше всеки миг, прекаран с нея. Заведе я през уикенда в Сейнт Мориц да покатат ски. След това отскочиха до Париж за три дни, за да напазаруват за Коледа и отседнаха в „Риц“. Ходиха дори до Венеция в тамошния дворец на Блейк. За него това бяха най-романтичните мигове, които някога бе споделял с жена. Неизбежно бе да я покани да го придружи до Аспен след Коледа, за да изкарат почивните дни заедно с децата му. Двамата щяха да отпразнуват Бъдни вечер в Лондон. Арабела искаше да го запознае със семейството си, но той предпочиташе да са двамата сами и да се наслаждават на всеки миг заедно. Никога не му бе харесвало да се среща със семействата на гаджетата си. Нещата обикновено тръгваха на зле след подобни визити. Той искаше Арабела само за себе си, а тя нямаше нищо против. Вече много пъти двамата се бяха появявали на страниците на таблоидите от началото на връзката си.

Дафни ги беше видяла в списание „Пийпъл“ и ги показа на майка си с явно неодобрение.

— Явно татко пак се е влюбил.

— Остави го, Даф. За него тези неща не са сериозни. Той само се забавлява.

През последните дни Дафни не беше особено заинтересувана от родителите си.

— Но той каза, че този път ще дойде сам за празниците.

Това искаше Дафни всъщност — време насаме с баща си, да бъде единствената в живота му. Но като познаваше Блейк, Максин беше наясно, че това няма как да се случи. Всъщност си мислеше, че новата жена в живота му е много красива. Самата тя беше щастлива с Чарлс и половинката на Блейк изобщо не я притесняваше. Никога не се беше притеснявала от завоеванията на бившия си съпруг.

— Надявам се, че няма да я домъкне — повтори Дафни, но Максин ѝ каза, че той най-вероятно ще я вземе със себе си.

По-добре беше да я предупреди и да избие напразните надежди от главата ѝ.

Арабела вече бе приела поканата на Блейк за Аспен. Никога не беше ходила там и ѝ хареса идеята да изкара празниците с очарователните му деца. Беше виждала снимките им, а той ѝ разказа всичко за тях. Помогна ѝ да купи подаръци за дъщеря му и двамата заедно избраха красива малка гривна от „Граф“, за която Арабела го увери, че е перфектна за тринайсетгодишно момиче. Според нея би подходдала и на принцеса. След това Блейк се върна в магазина и избра подарък, подходящ за виконтеса — възхитителна гривна със сапфири. Когато ѝ я даде, тя се разтрепери от вълнение.

Отпразнуваха Коледа и на следващия ден отлетяха със самолета му за Ню Йорк. Бяха в мезонета в късния следобед на първия ден от Коледа и веднага се обадиха на Максин. Тя тъкмо беше довела децата от коледното празненство у родителите ѝ и те очакваха да тръгнат с баща си още на следващия ден. Два дни им беше приготвяла багажа.

— Виждам, че си доста зает. С Дафни четохме за теб в „Пийпъл“.

Не му каза, че дъщеря му не е останала доволна.

— Почакай да се запознаеш с нея. Страхотна е!

— Нямам търпение — засмя се Максин.

Обикновено жените в живота му не се задържаха достатъчно дълго, за да успее да се запознае с тях. А с тази се срещаше едва от няколко седмици. Познаваше добре Блейк и не му вярваше, когато я увещаваше, че този път било по-различно. Той все това повтаряше. Не можеше да си го представи със сериозни намерения спрямо някоя жена, въпреки че тази беше по-възрастна от обичайните му завоевания. При все това беше едва на двайсет и девет, което според Максин си беше почти хлапе. След това обаче сподели и своята новина.

— Аз също се виждам с някого — заяви тя с безгрижен глас.

— Е, това вече си е новина! И кой е щастливецът?

— Един лекар по вътрешни болести, с когото се запознах покрай свой пациент.

— Звучи чудесно. И става ли?

— Така мисля. — Не искаше да звучи прекалено романтично, но Блейк знаеше, че това не е типично за нея.

Максин беше резервирана спрямо всичко.

— Какво мислят децата за това? — заинтригува се той.

— Ох... — въздъхна тя. — Това е друга история. Дафни искрено го ненавижда, Джак е смутен, а на Сам май не му пука изобщо.

— И защо го мрази Даф?

— Защото е мъж. Децата си мислят, че са ми напълно достатъчни и са прави. Но е добре да има и промяна. Дава ми възможност да общувам пълноценно извън срещите ми с пациенти и прибирането ми у дома.

— Звучи добре.

Максин реши да го предупреди за дъщеря им.

— Имай предвид, че Дафни е поела по пътя на войната и спрямо теб.

— Така ли? — изненада се той. — Че защо?

Не можеше да си обясни. Беше по детски наивен.

— Заради новия ти романс. Напоследък проявява и към двама ни собственически претенции. Казва, че си й обещал този път в Аспен да дойдеш сам. Така ли е?

— Ъ... не... всъщност не. Арабела ще е с мен — запъна се той.

— Така си и мислех. Казах на Дафи, че вероятно ще стане така. Има вероятност да се озовеш в епицентъра на тайфун, така че се подготви.

— Супер. По-хубаво да предупредя и Арабела. Няма търпение да се запознае с всички.

— С момчетата няма проблем. Свикнали са с жените ти. Само й кажи да не приема поведението на Дафни много навътре. Само на тринайсет е, а това е трудна възраст.

— Явно — измърмори Блейк, но беше убеден, че Арабела е в състояние да спечели всекиго, дори и дъщеря му. Не мислеше, че проблемът е сериозен. — Ще ги взема утре сутринта в осем и половина.

— Ще бъдат готови — обеща му тя. — Надявам се всичко да мине добре.

Дафни все още не беше омекнала към Чарлс, но го беше виждала само за кратко, а той не се беше появил по празниците. Не обичаше Коледа, нямаше семейство и беше заминал в къщата си във Върмонт.

Максин възнамеряваше да отиде при него, след като Блейк вземе децата.

На следващия ден щеше да пътува до Върмонт и се чувстваше малко нервна. Предстоеше им да изкарат нещо като меден месец. За нея това беше доста дълъг период, но двамата се срещаха вече шест седмици. Не можеше вечно да отлага. Да спи с него, ѝ се струваше гигантска стъпка.

Блейк взе децата сутринта, както беше обещал, но Максин не слезе да го види. Каза на децата да се държат добре с баща си. Не мислеше, че е честно да им се натрапи на двамата с Арабела. Сам се притисна към майка си и тя го успокои, че може винаги да ѝ се обажда по мобилния и предупреди брат му и сестра му да се грижат за него и да спят заедно през нощта. Дафни изглеждаше разстроена, защото Максин ѝ бе казала, че Блейк е довел Арабела със себе си.

— Ама той обеща...

Беше се разплакала предната вечер, но майка ѝ я увери, че това не значи, че баща ѝ не я обича и не иска да бъдат заедно. Просто искал да има жена до себе си, а освен това и двете знаеха, че каквато и да беше Арабела, тя нямаше да се задържи дълго. Жените му никога не се задържаха дълго, защо Арабела трябваше да е изключение? Дафни прегърна майка си и хукна към асансьора, където я чакаха Джак и Сам.

След като тръгнаха, в апартамента се възцари оглушителна тишина. Максин и Зелда разтребиха заедно, след което бавачката смени чаршафите на леглата и отиде на някакво театрално матине. След това Максин се обади на Чарлс във Върмонт. Той я очакваше с нетърпение. Тя също нямаше търпение да го види, но се притесняваше от сериозния план. Чувстваше се отново като девица, която се страхува да легне с мъж. Той пък се извиняваше за „планинската си колиба“, както наричаше дома си, защото беше наясно с лукса, който би могъл да ѝ предложи Блейк. Беше я предупредил, че къщата му във Върмонт е почти спартанска. Намираше се близо до ски курорт и той се надяваше двамата да покарат ски, но беше изтъкнал, че това определено не е нито Сейнт Мориц, нито Аспен, нито което и да е друго от местата, които тя добре познаваше.

— Стига си се притеснявал, Чарлс — успокои го тя за пореден път. — Ако това беше толкова важно за мен, все още щях да съм омъжена за Блейк. Аз го напуснах, спомни си. Само искам да прекарам

известно време с теб. Не ме интересува колко обикновена е хижата ти. Идвам заради теб, а не заради къщата. — И наистина го мислеше.

Чарлс чувстваше огромно облекчение, че най-сетне ще бъде насаме с нея. Все още се притесняваше силно, когато децата бяха наоколо. За Коледа им беше купил албуми на любимите им групи, както бе предложила Максин, а за Сам — няколко филма на дивиди. Нямахше представа какво харесват и избирането на подаръци го изнерви. За Максин беше взел красиво шалче от „Шанел“, което прецени, че ще ѝ отива, и тя веднага го хареса. Подари ѝ го последния път, когато вечеряха заедно, преди да отпътува за Върмонт, четири дни преди Коледа. Предпочиташе да тръгне от Ню Йорк преди хората напълно да пощуреят покрай празниците. Тези неща просто не бяха за него, макар Максин да не го одобряваше. Така обаче ѝ беше по-лесно да се справи с децата. Настроението на Дафни щеше съвсем да спадне, ако той беше в града за Коледа и решише да изкара празниците с тях, така че всичко се нареди по възможно най-добрия начин.

Максин му подари вратовръзка от „Хермес“ в комплект с носна кърпичка и той си ги сложи за вечеря още същата вечер. И за двамата връзката беше удобна, не прекалено сериозна, с достатъчно простор да развиват кариерата си и да живеят собствения си живот. Максин не знаеше доколко ще се променят нещата, ако спят заедно. Не можеше да си го представи да стои вкъщи с децата, а и Чарлс беше заявил, че никога няма да го направи. Постоянно щял да се страхува Дафни да не го убие, докато спи. После стана сериозен и обясни, че не му харесвала идеята да спи с нея, докато децата са наоколо, и Максин беше съгласна.

Напусна града по обяд и планираше да не се връща до Нова година. Надяваше се да стигне във Върмонт около шест следобед. На два пъти Чарлс ѝ звъня, докато караше, за да е сигурен, че е добре. На север от Бостън валеше сняг, но пътищата бяха чисти. Около Ню Хемпшър снегът се усили, а дотогава вече се беше чула с децата. Дафни ѝ се обади в мига, в който бяха стигнали в Аспен, и звучеше на границата на истерията:

— Мразя я, мамо! — прошепна тя. Максин я слушаше с повдигнати вежди. — Тя е ужасна!

— Ужасна в какъв смисъл? — Стараеше се да не взема страна, макар да ѝ се налагаше да признае, че някои от жените на Блейк бяха

прекалено фриволни.

Беше се настроила да гледа философски по този въпрос през последните пет години. Те никога не се задържаха достатъчно дълго, така че нямаше защо човек да се разстройва, освен ако не представляваха някаква опасност за децата. Но те в края на краищата вече бяха достатъчно големи.

— Целите й ръце са в татуировки!

Максин се усмихна, като си я представи.

— И последната имаше татуировки, че дори и по краката, ама тогава това не те притесни. Мила ли е?

Може би се беше държала грубо с децата. Надяваше се случаят да не е такъв и не мислеше, че Блейк би го допуснал. Той обичаше децата си повече, отколкото жените си.

— Не знам. Не си говоря с нея — гордо декларира дъщеря й.

— Не бъди груба, Даф. Не е никак възпитано и така само притесняваш баща си. Тя добре ли се държи с момчетата?

— Нарисува сума ти тъпи картинки на Сам. Художничка е или нещо такова. И носи онази тъпотия между очите си.

— Какво има между очите си?

Максин си я представи със стреличка за дартс с вендуза на края, залепнала за челото й.

— А бе онова там, като на индийките. Голяма фукла е.

— Имаш предвид бинди ли? Хайде де, Даф, не бъди толкова груба с нея. Явно е малко странна. Дай й шанс.

— Мразя я!

Максин знаеше, че Дафни мрази и Чарлс. Напоследък мразеше много хора, дори и родителите си. Беше от възрастта.

— След празниците повече няма да я видиш, така че не си изразходвай енергията за негативни емоции. Знаеш как е при баща ти.

— Тази е различна — измънка Дафни. Звучеше потиснато. — Мисля, че татко я обича.

— Съмнявам се. Баща ти я познава едва от няколко седмици.

— Да, ама го знаеш какъв е. В началото винаги пощурява по тях.

— И после изчезват като дим, а той ги забравя. Просто се успокой.

Само че когато Дафни затвори, Максин се зачуди дали дъщеря й не е права и тази не е някакво изключение. Всичко беше възможно. Не

можеше да си представи Блейк да се ожени отново или пък да остане с една и съща жена дълго време, но човек никога не знаеше. Може пък някой ден да им поднесе изненада. Максин се зачуди как ли ще се чувства тя, ако това се случеше. Сигурно нямаше да ѝ е много приятно. И тя като децата харесваше нещата такива, каквито бяха в момента. Промяната никога не беше лесна, но може би един ден щеше да ѝ се наложи да се срещне с нея, независимо дали в живота на Блейк, или в нейния собствен. Точно това представляваше Чарлс. Промяна. Тя също се страхуваше от нея.

Заради снега пътуването ѝ продължи по-дълго, отколкото беше очаквала, и тя стигна до дома на Чарлс в осем вечерта. Оказа се малка спретната къща в Нова Англия с островърх покрив и дървена ограда отпред. Като от пощенска картичка. Щом спря колата, той излезе да я поздрави и взе багажа ѝ. Отвън имаше веранда с люлка и два люлеещи се стола, а вътре — голяма спалня, дневна с камина, стенен килим и уютна селска кухня. Разочарова се като видя, че нямаше място за децата ѝ, ако изобщо някога се стигнеше дотам те да дойдат тук. Нямаше дори гостна, където би могла да ги сложи да спят на едно легло. Къщата беше подходяща за ерген или в краен случай за самотна двойка, но нищо повече. Това беше неговият начин на живот и на него му харесваше.

Когато пристъпи вътре, усети уют и топлина. Чарлс остави багажа ѝ в спалнята и ѝ показа гардероба, където да си закачи дрехите. Струваше ѝ се странно да е тук сама с него. Изглеждаше ѝ малко прибързано, при условие че не бяха спали заедно, а сега щяха да споделят едно легло. Зачуди се какво ли щеше да стане, ако решише да не спи с него. Само че вече бе прекалено късно. После се притесни, когато той се разтича наоколо, за да ѝ покаже кое къде е. Кърпи, хавлии, миялната машина и банята, която беше само една в цялата къща. Всичко в кухнята беше безупречно чисто. Имаше студено пиле и топла супа, но след дългия път беше прекалено уморена, за да яде. Достатъчно ѝ беше да поседи край огъня с него, стиснала в дланите си чаша чай.

— Всичко ли е наред с децата? — учтиво попита Чарлс.

— Добре са. Дафни ми се обади, когато пристигнаха в Аспен. Малко е изнервена, защото баща ѝ е довел новото си гадже. Бил

обещал този път да е сам, само че наскоро срещнал някаква нова жена и я довел със себе си. В началото винаги е силно ентусиазиран.

— Този Блейк явно е доста зает господинчо — отбеляза Чарлс с явно неодобрение.

Винаги се чувстваше неудобно, когато Максин споменеше бившия си съпруг.

— Децата ще свикнат. Винаги го правят.

— Изобщо не съм сигурен, че Дафни ще свикне с мен.

Все още се тревожеше за това и не беше свикнал с изпепеляващата ярост на момичетата в пубертета. Максин не се впечатляваше толкова.

— Ще ѝ мине. Просто ѝ трябва малко време.

Поседяха около огъня и поговориха, а навън гледката ставаше все по-приказна. Излязоха на верандата и се загледаха в току-що навалелия сняг, покрил цялата околност. Вълшебно!

Чарлс я придърпа в обятията си и я целуна... И точно в този момент мобилният ѝ телефон иззвъня. Оказа се Сам, който ѝ изпращаше целувка за лека нощ. Тя също му прати целувка, пожела му лек сън и отново се обърна към Чарлс.

— И тук успяват да те намерят — сухо коментира той. — Ти изобщо имаш ли право на почивка?

— Не искам почивка от тях — меко му отвърна Максин. — Те са ми деца. Те са всичко, което имам. Те са моят живот.

Точно от това се страхуваше, затова и толкова се притесняваше от децата ѝ. Не можеше да си представи да ги отдели от нея.

— В живота си имаш нужда и от други неща, освен от тях — изтъкна той.

Отново я целуна и този път никой не ги прекъсна. Тя го последва обратно вътре и двамата минаха през банята, преди да се озоват в леглото. Беше леко неудобно и донякъде забавно. Максин се изкикоти, щом се вмъкна под завивките. Носеше дълга кашмирена нощница с подходящ халат. Беше си обула и чорапи. Едва ли беше много романтично, но не можеше да си представи да облече нещо друго. Чарлс носеше чиста раирана пижама и тя реши, че приличат на родителите ѝ, легнали в двойното легло един до друг.

— Малко е странно — отбеляза тя шепнешком, а след това той я целуна и вече не беше странно.

Ръцете му се плъзнаха под нощницата ѝ и малко по малко се съблякоха един друг под одеялото, хвърляйки дрехите си на пода.

От доста време не беше спала с никого и си бе мислила, че ще изпитва страх и неудобство, но той беше нежен и внимателен любовник. С него ѝ се струваше, че правят най-естественото нещо на света. След това се притиснаха един към друг, той ѝ каза колко е красива и че я обича. Тя се изненада от признанието му. Зачуди се дали не ѝ го казва по задължение, защото бяха правили любов, но Чарлс сподели, че се е влюбил в нея от пръв поглед. Максин му намекна по възможно най-внимателния начин, че ѝ трябва време, за да изясни напълно чувствата си. Харесваше много неща у него и силно се надяваше, че връзката им ще узрее достатъчно, за да го опознае по-добре. Той ѝ вдъхваше сигурност, което бе много важно за нея. Вярваше му. После отново правиха любов в тъмната спалня. Накрая тя се отпусна и заспа — щастлива и спокойна, сгушена в обятията му.

12.

На другата сутрин Максин и Чарлс облякоха дебели дрехи и излязоха на дълга разходка в снега. След това той приготви закуска — палачинки с върмонтски кленов сироп и хрупкави резенчета бекон. Тя го изгледа нежно и той я целуна през масата. Бе мечтал за този миг още откакто я видя за първи път. Максин трудно можеше да се сети за друг подобен момент в живота си. Децата й вече й се бяха обаждали два пъти по време на закуската. Дафни бе обявила мащабни военни действия срещу новата изгора на баща си. Докато я слушаше, Чарлс се намръщи. Когато затвори телефона, думите му я шокираха.

— Може да ти се стори странно, Максин, но не мислиш ли, че децата ти са твърде големи, за да си стоят вкъщи?

— Сигурно мислиш, че трябва да постъпят в морската пехота или в колеж?

В края на краищата Джак и Дафни бяха само на дванайсет и тринайсет.

— Ами на тяхната възраст аз бях в пансион. Опитът, който натрупах там, беше несравним. Хареса ми и ме подготви за живота.

Докато го слушаше, Максин се ужаси.

— Никога — заяви направо тя — няма да постъпя с децата си по този начин. Те вече загубиха Блейк, в една или друга степен. Няма сега и аз да ги изоставя. И защо да го правя? За да подобря социалния си живот ли? Кой го е грижа за това? Има години, през които децата се нуждаят от родителите си, когато трябва да усвоят техните ценности, да се отърсят от проблемите си, да се научат как да се справят с предизвикателства като секса и дрогата. Не искам някакъв даскал в пансион да учи децата ми на всичко това. Искам да го научат от мен. — Определено беше стъписана.

— Добре, ами ти? Наистина ли искаш да застопориш живота си, докато постъпят в колеж? Защото точно това се получава, когато са постоянно около теб.

— С тази отговорност съм се нагърбила откакто се родиха — спокойно отговори тя. — Затова са родителите. Всеки ден в кабинета си се сблъсквам с резултата от това родителите да не са до децата си. Дори когато са до тях, нещата могат да тръгнат зле. Но ако вдигнеш ръце от тях и ги зарежеш в някакъв пансион на тази възраст, мисля, че сам си търсиш проблема.

— Е, аз лично добре се справих — отбранително каза Чарлс.

— Да, но ти си избрал да нямаш деца — директно му отговори тя. — Това би трябвало достатъчно да ти говори. Може би все пак си пропуснал нещо в детството си. Виж например англичаните. Изпращат децата си в пансион още докато са на шест или на осем, след което някои от тях се провалят в живота заради това и по-късно си го признават вече като възрастни. Не можеш да отпратиш дете на тази възраст, а после да не изсърбаш попарата, която си надробил. След това хората срещат трудности с приспособяването. Освен това аз не бих могла да се доверя на тийнейджъри, които са в някакво отдалечено училище. Искам да съм наблизо, да виждам с какво се занимават, да споделям опита си с тях.

— На мен това ми изглежда върховна жертва — твърдо каза Чарлс.

— Ни най-малко — отговори му Максин, чудейки се доколко го познава.

Определено на Чарлс му липсваше нещо, що се отнасяше до децата, и тя смяташе това за много лошо. Може би именно тази липсваща частица я караше да изпитва колебание относно него, дори и в този миг. Искаше ѝ се да го обича, но трябваше да е наясно дали той ще обича децата ѝ и няма да иска да ги натири в някой пансион. Само мисълта за това я накара да потръпне. Чарлс го усети и веднага отстъпи. Не искаше да я разстройва, макар да намираше идеята си за разумна, стига тя да пожелаеше да се вслуша в нея. Само че нямаше да го направи. Това беше повече от ясно.

Същия следобед караха ски в Шугърбуш. Максин се чувстваше добре и спокойно с него. Така ѝ не бе придобила уменията на Блейк, но при все това беше добър скиор. Двамата с Чарлс бяха на едно ниво и караха по едни и същи писти. Максин избута назад в мислите си дребния им сутрешен спор за пансиона. Имаше право на гледна точка, стига да не ѝ я натрапваше. Тази вечер тя не се чу с децата си и Чарлс

усети облекчение. Хубаво му беше да прекара една необезпокоявана нощ с нея. Изведе я на вечеря, а когато се върнаха, правиха любов пред камината. Беше удивена колко комфортно се чувства с него — сякаш бяха партньори в леглото от години. Навън валеше пухкав сняг. Максин изпита чувството, че времето е спряло и двамата са съвсем сами в един магичен свят.

В дома на Блейк в Аспен обстановката не беше толкова мирна. Стереоуредбата гърмеше, Джак и Сам играеха нинтендо, отбиха се приятели, а Дафни се бе отдала на задачата да вгорчи максимално живота на Арабела. Не пропускаше случай да отправи някоя груба и язвителна забележка, както и някой хаплив коментар относно външния вид на приятелката на баща си. Когато Арабела готвеше, Дафни отказваше да яде. Запита я дали се е проверявала за СПИН, след като си е направила татуировките. Арабела нямаше представа как да се оправи с нея, но заяви на Блейк, че е решена да устои. Той пък настояваше, че децата са си много добрички.

Искаше му се нещата да се подредят, но Дафни полагаше неимоверни усилия в обратната посока. Опита се да настрои момчетата срещу Арабела, но засега без успех. Намираха я за сваятна, въпреки че татуировките и косата ѝ им се виждаха странни.

Джак не обръщаше особено внимание на Арабела, а Сам се държеше възпитано. Беше попитал за биндите баща му обясни, че Арабела си го слага откакто е живяла в Индия и самият той мисли, че много ѝ отива. Синът му се съгласи. Дафни сви рамене и каза на Арабела, че в живота на баща ѝ постоянно идват и си отиват толкова много жени, че те вече не си правят труда да ги помнят. Увери я, че баща ѝ ще се отърве от нея до няколко седмици. Всъщност това беше единственият коментар, който наистина засегна Арабела и малко покъсно Блейк я завари в банята, обляна в сълзи.

— Скъпа... Бела, любов моя... какво има? — Тя плачеше така, сякаш сърцето ѝ се късаше. Единственото нещо, което Блейк не можеше да изтърпи, бяха сълзите на жена, особено на такава, която обича. — Какво се е случило?

Прищя ѝ се да му каже, че онази злобарка дъщеря му е виновна, но любовта ѝ към него я възпря. Обичаше го искрено, както и той нея.

Най-накрая Арабела повтори думите на Дафни, които я бяха разплакали:

— Това ме уплаши. Внезапно се зачудих дали няма да ме разкараш, щом се приберем в Лондон.

Тя изгледа Блейк с огромните си очи и се разплака отново, а той обви раменете ѝ с ръце.

— Никой никого няма да разкарва — увери я той. — Луд съм по теб. Никъде няма да ходя и ако имам думата по въпроса, ти също ще стоиш при мен. За дълго, дълго време. Трябва да ти кажа, че дъщеря ми ревнува от теб.

По-късно същия следобед поговори с Дафни и я попита защо е била толкова груба с Арабела. Никога не се бе държала така с другите му приятелки.

— За какво е всичко това, Даф? Бил съм с много жени и ако трябва да съм честен, някои от тях бяха пълни глупачки.

Дафни се засмя на признанието му. Наистина имаше няколко безнадеждни случая — красиви, но кръгли идиотки, но тя никога не беше се заяждала с тях.

— Арабела е различна — неохотно процеди дъщеря му.

— Да, тя е по-умна и по-хубава от останалите, а освен това е и на по-подходяща възраст. Какъв е проблемът?

Блейк беше раздразнен и му личеше. Дафни се беше заела неясно защо да вгорчи живота на Арабела.

— Точно там е работата, татко — отговори му тя. — По-добра е от останалите и... Мразя я...

— Но защо? — Блейк беше напълно объркан.

Дафни заговори тихо и внезапно отново заприлича на дете.

— Мисля, че тя може и да се задържи.

— Е, и? Какво ти пречи, след като е мила с теб?

— Ами ако се ожениш за нея? — Дъщеря му изглеждаше ужасена от идеята.

Баща ѝ се слиса.

— Да се оженя? Че защо бих направил подобно нещо?

— Ами не знам. Хората се женят.

— Не и аз. Вече съм минал по реда си. Бях женен за майка ти. Имам три прекрасни деца. Не ми трябва да се женя отново. Двамата с Арабела просто се забавляваме. Това е всичко. Не прави от мухата слон. Ние нямаме такива намерения. Защо изобщо се притесняваш?

— Тя казва, че те обича, татко — очите на Дафни бяха станали огромни. — А аз те чух да ѝ отвърщаш, че и ти я обичаш. Хората, които се обичат, се женят, а аз не искам да се жениш за никого, освен за мама.

— Е, това няма да стане — заяви той направо. — Аз и майка ти не искаме да сме женени един за друг, въпреки че се обичаме. В живота ми има достатъчно място и за вас, и за жени, за които не смятам да се женя. Не трябва да се притесняваш за това. Имаш думата ми, Даф. Никога няма да ме видиш да се женя. За никого. Така по-добре ли е?

— Може би. — Все още не изглеждаше убедена. — Ами ако си промениш мнението?

Трябваше да признае, че Арабела изглежда много добре, а освен това е умна и забавна. Би могло да се каже, че беше перфектната жена за него. Именно това я ужасяваше.

— Ако си променя решението, първо ще го обсъдя с теб. Става ли? Но сега не трябва да обиждаш Арабела. Не е честно. Тя е наш гост, а престоят ѝ тук е отвратителен.

— Знам — отговори Дафни с победоносна усмивка. Здравата се беше потрудила.

— Зарежи тази работа. Можеш да си мила с нея. Тя е чудесно момиче. А също и ти.

— Трябва ли, татко?

— Да, трябва.

Блейк започваше да се чуди дали отсега нататък Дафни няма да се държи по този начин с всички останали жени в живота му. Беше направила и някои не особено приятни забележки за приятеля на майка си, Чарлс. Явно напоследък искаше родителите ѝ да са сами, което не изглеждаше много реалистично. Блейк беше щастлив, че Максин най-накрая е срещнала някого. Заслужаваше го. Не я осъждаше. Това обаче със сигурност не се отнасяше до Дафни, която беше решила да направи почти всичко, за да провали връзката им. Не беше я виждал да се държи по този начин. Блейк се чудеше дали Максин не е права, че това се дължи на възрастта. Със сигурност не гореше от нетърпение да се сблъска с други подобни прояви. Щеше да стане трудно да я води на почивка, при условие че почти винаги водеше и жена със себе си.

— Сега искам да положиш малко усилия да се държиш добре с нея. Заради мен.

Дъщеря му се съгласи с явна неохота.

Резултатът от разговора им не си пролича веднага, но два дни по-късно вече се наблюдаваше подобрене. Дафни отговаряше, когато Арабела я питаше нещо, и спря да се заяжда за татуировките и прическата ѝ. И това беше нещо. Арабела се поуспокои за пръв път от дни насам. Ваканцията с децата бе започнала да стресира Блейк. Дори беше започнал да съжالياва, че е довел Арабела, и то заради нея самата, не заради синовете и дъщеря си.

Един следобед излязоха да покат само двамата ски с Арабела и трябваше да си признае, че беше хубаво да са далеч от децата. Спираха на няколко пъти, за да си поемат дъх след някои по-стремглави спускания и тогава той се навеждаше да я целуне. Върнаха се обратно в къщата, за да се любят. Арабела му призна, че няма търпение да се върнат в Лондон, макар да се радваше, че се е запознала със семейството му. Просто враждебността на децата ѝ беше дошла в повече, а и стъпките за помиряване ги правеше само тя. Също така беше очевидно, че двете с Дафни никога няма да станат приятелки. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе на едно неохотно примирие. Блейк изобщо не завиждаше на бившата си съпруга, ако постоянно трябваше да търпи поведението на Дафни, когато приятелят ѝ е с тях. Беше невероятно, че онзи човек го търпеше. Подозираше, че Арабела няма да се задържи дълго, ако Дафни накрая не отстъпи.

За пръв път в живота си беше щастлив, че връща децата на майка им в Ню Йорк. Същия ден Максин се беше върнала от Върмонт и тъкмо се беше прибрала вкъщи, когато Блейк ѝ ги доведе. Арабела го очакваше в мезонета и по-късно същата вечер щяха да летят за Лондон.

Сам веднага се хвърли на врата на майка си с радостен вик и едва не я събори. Джак и Дафни също изглеждаха щастливи, че са си у дома.

— Как беше? — запита тя Блейк с облекчение.

По очите му виждаше, че не е било така перфектно, както му се е искало. Той изчака Дафни да излезе от стаята, преди да отговори.

— Не така лесно като преди — отвърна той с печална усмивка.
— Внимавай с Даф, Макс, или ще си останеш стара мома.

Максин се засмя на предупреждението му. Това ѝ беше най-малкият проблем, а освен това си беше изкарала чудесно във Върмонт с Чарлс. Беше се прибрала отпочинала и щастлива. Двамата имаха много общи неща и в много отношения бяха перфектната двойка. Медицинската им практика ги сближаваше и двамата бяха педантични, подредени и организирани. Докато бяха сами, нещата вървяха перфектно. Предизвикателството се състоеше в това да видят как ще потръгне всичко, щом отново се приберат у дома.

— Накрая Даф не се ли поотпусна? — запита Максин, но Блейк поклати глава.

— Не напълно. Спря да прави явни обидни коментари, но успя да скапе живота на Арабела с помощта на най-разнообразни и изтънчени методи. Изненадан съм, че тя изобщо остана.

— Сигурно защото няма деца. Това винаги помага — предположи Максин, а той отново поклати глава.

— Сигурно след този случай ще си сложи спирала против забременяване. Няма да я виня. Но това ме устройва и мен — засмя се той и бившата му съпруга въздъхна съчувствено.

— Горката жена. Не знам какво можем да направим. Типично поведение на тринайсетгодишно момиче. Дори нещата ще се влошават, преди най-сетне да се стигне до подобрене.

— Обади ми се, когато завърши колежа — въздъхна Блейк и се приготви да си тръгва.

Отиде при децата, целуна ги за довиждане и след това за около минута постоя до вратата заедно с Максин.

— Пази се, Макс. Надявам се този човек да е достатъчно добър с теб. Ако не е, кажи му, че ще си има работа с мен.

— И ти кажи същото на Арабела — рече тя и го прегърна, съжалявайки, че Дафни беше провалила ваканцията му. — Накъде сега?

— Първо за няколко седмици ще сме в Лондон, а после заминаваме за Маракеш. Искам работата по къщата там най-сетне да започне. То си е цял дворец. Трябва някой път да дойдеш да ми погостуваш.

Идея си нямаше кога би могло да се случи това.

— В края на януари сигурно ще съм в Сейнт Барт — продължи Блейк. — Ще отида дотам с яхтата и ще поплавам малко.

Все същата история. Максин знаеше, че децата вероятно няма да го видят дълго време. Най-вероятно не и преди лятната ваканция. Бяха свикнали, но това все още я натъжаваше. Имаха нужда да виждат баща си по-често.

— Ще се чуваме — обеща Блейк.

Понякога се обаждаше, понякога — не, но тя знаеше къде да го търси, ако ѝ се наложеше.

— Пази се — каза му тя и го прегърна.

— Ти също — отвърна той и я прегърна в отговор, след което си тръгна.

Максин винаги се чувстваше странно, когато си вземаха довиждане. Това понякога я караше да се чуди какъв ли би бил животът им, ако бяха останали женени. През цялото време нямаше да си е у дома, точно както и сега. Това просто не ѝ беше достатъчно, не искаше съпруг само по документи. Имаше нужда от това, което най-сетне бе намерила, от човек като Чарлс, който винаги да е до нея.

13.

Когато Блейк и Арабела се върнаха в Лондон, ги очакваше много работа за вършене. Той имаше срещи и две къщи за ремонт, а тя трябваше да рисува портрети. Минаха цели две седмици, преди да успеят да се измъкнат от града. Когато най-сетне това се случи, Блейк изпита облекчение. В Лондон беше студено и зимата му бе омръзнала. В Аспен и в Ню Йорк също беше студено, но поне в Аспен можеше да кара ски. Обаче нямаше търпение да иде в Мароко. Арабела никога не беше ходила там и той искаше да сподели мига с нея. И двамата бяха силно развълнувани, когато потеглиха. Щяха да отседнат в „Ла Мамуния“. Блейк водеше и архитекта със себе си. Вече разполагаше със скици на къщата и те му се струваха великолепно. Изпълнението на проекта щеше да отнеме година, но това го устройваше. Най-забавната част беше планирането, а после и да наблюдава осъществяването на идеите му. По време на цялото пътуване развълнувано обсъждаха плановете, а в мига, в който стигнаха там, Арабела бе поразена от красотата на мястото. Пристигнаха по залез. Слънцето меко осветяваше Атласките планини, докато прелитаха над тях.

Колата ги очакваше, за да ги отведе до хотела. Арабела беше запленена, докато минаваха през града. Забележителното минаре на джамията Кутубия беше първото нещо, което улавяше погледите на посетителите на Маракеш. По здрач преминаха през централния площад, Джемаа ел Фна. Струваше й се, че всичко е на филм. Дори при пътуванията си в Индия не беше срещала толкова екзотика. Имаше змиеукротители, танцьори, акробати, търговци на питиета, мулета, подкарвани от собствениците си, и навсякъде — мъже в дълги до земята роби. Всичко беше като в „1001 нощ“. Блейк искаше да я заведе на някое тържище, на пазара Ел Зарбия, например в оградената със стени Медина и в градините Менара, за които твърдеше, че били най-романтичното място на света. Атмосферата ги опияняваше и Арабела свали тъмните прозорци, за да вижда по-добре, да усеща аромата на

подправките, на цветята, на хората и на животните. Смесицата носеше уникален колорит. Трафикът наоколо беше нечовешки. Мотопеди и мотоциклети се промушваха между колите, движението беше лудо и неорганизирано, клаксоните свиреха, хората крещяха, а уличните музиканти даваха всичко от себе си, за да допълнят какофонията от звуци.

Арабела се обърна към Блейк с широка щастлива усмивка и блеснали очи. Тук ѝ харесваше повече от Индия, защото беше заедно с него.

— Обичам това място! — възкликна тя.

Нямаше търпение да ѝ покаже двореца си. Ненапразно смяташе Маракеш за най-романтичното място на света и Арабела бе съгласна с него. Въпреки пътуванията си до Индия тя се влюби в Мароко. Попаднеше ли на екзотично място, се оживяваше по начин, какъвто Блейк никога не беше виждал дотогава.

Караха между гигантски палмови дървета, които ограждаха булевардите и приближиха прасковената фасада на хотел „Ла Мамуния“. Арабела беше слушала неведнъж за него и винаги беше искала да го посети, но идването ѝ с Блейк беше като сбъдната мечта. Посрещнаха ги мъже в бели марокански туники и червени шарфове на главите. Докато Арабела се наслаждаваше на дърворезбите и мозайките около хотела, се появи управителят. Блейк вече бе отседнал тук на няколко пъти, откакто беше купил старинния дворец, а сега беше резервирал една от трите луксозни вили към хотелския комплекс и смяташе да я задържи, докато не приключеше напълно с преустройството и обзавеждането на новата си придобивка.

Влязоха във фойето само за да го разгледа Арабела. Застанаха върху белия мраморен под, оброчен с черен мрамор, и се озоваха под огромен полюлей. Вратите представляваха великолепни мозайки от разноцветно стъкло — червено, жълто и синьо, а множество мъже в бели и сиви дълги дрехи и червени шапки ги наобиколиха, за да ги поздравят. Хотелът разполагаше с пет луксозни ресторанта и пет бара. Имаше турски бани и всякакви други удобства. Когато управителят ги поведе към частната вила на Блейк, там вече ги очакваше пълен набор от обслужващ персонал. Вилата имаше три спални, дневна, трапезария, малка кухня само за тях и отделна кухня, в която готвачът да им приготвя храната, ако не желаеха да се хранят в града или в

някой от хотелските ресторанти. Имаха си собствен вход, градина и джакузи, така че ако не желаеха да се срещат с никого, докато са там, имаха пълната възможност да осъществят желанията си. Но Арабела гореше от желание да разгледа града заедно с него. Блейк накара шофьора си да ги изчака, докато хапнат в градината, след което щяха да се поразходят с колата. Самият им престой там беше вълшебен и екзотичен.

Изкъпаха се и се преоблякоха, хапнаха в градината и излязоха, хванати за ръка. Прекосиха главния площад, като гледаха да стоят далеч от змиеукротителите, а после взеха файтон до градските стени. Всичко беше точно такава, за каквото Арабела си бе мечтала. След това поседяха в джакузито в градината, вдишвайки опияняващия аромат на цветята, а после се любиха с часове в спалнята. Изгревът приближаваше, когато най-сетне заспаха прегърнати.

На следващата сутрин прислугата им приготви солидна закуска. Блейк показа на Арабела плановете си за преустройство на двореца и след като се нахраниха, отидоха да го разгледат. Оказа се дори по-възхитителен, отколкото бе очаквала. Имаше кули, арки, огромен вътрешен двор с прекрасна мозайка по стените и просторни зали. Наистина беше дворец и очите на Блейк блестяха, докато вървеше с архитекта и любимата си. Тя даде някои страхотни предложения за цветовете за декориране. Докато разглеждаха, той внезапно осъзна, че му се иска да сподели цялата тази красота с нея. Вдигна я на ръце и я отнесе до балкона, за да се насладят на планините в далечината, а после я целуна със страстта, която съпътстваше връзката им от самото начало.

— Искам това да е нашето любовно гнездо. Чудесно е. Ще можеш да рисуваш тук.

Блейк си представи как прекарва месеци на това място, щом веднъж бъдеше завършено. Беше прекрасно малко градче с ресторанти, базари с екзотични стоки и всичко това, заобиколено от естествена природна красота. Не липсваше и социален живот. Арабела имаше няколко френски приятели, които се бяха преместили в Маракеш и двамата с Блейк вечеряха с тях, преди да си тръгнат. Пътуването им се оказа наистина вълшебно.

Оставиха архитекта в Лондон и излетяха за Азорските острови, а оттам за Сейнт Барт. Арабела се влюби в къщата му там и седмица по-

късно отплаваха с яхтата. Това беше най-гигантската яхта, която някога бе виждала. Отправиха се за Гренадините, северно от Венецуела. На Арабела ѝ се наложи да отложи всичките си портретни сесии, за да бъде с него и да пътуват заедно, но си струваше. Сега лежеше гола на слънчевата палуба до Блейк, докато се плъзгаха нежно по прозрачните зелени води. Беше февруари и двамата бяха съгласни, че животът е прекрасен. Навсякъде другаде валеше сняг, но за тях беше вечно лято. Дори нещо повече — лятото на тяхната любов.

Максин си пробиваше път през снежната виелица, за да се добере до кабинета си и беше по-заета, откогато и да било. Имаше много нови пациенти, а серия от училищни стрелби из цялата страна я беше принудила да лети до няколко града, за да консултира психиатрични екипи и местните власти по въпроса как да се справят със засегнатите деца.

В персонален план обаче нещата с Чарлс се развиваха добре. Зимата отминаваше и дори Дафни се беше поуспокоила. Дватама с Чарлс сигурно никога нямаше да станат първи приятели, но поне беше спряла да се заяжда открито, а веднъж Максин дори ги чу да се смеят. Чарлс полагаше свръхчовешки усилия с децата. С Джак и Сам му беше по-лесно и дори ги беше водил няколко пъти на баскетболни мачове. Дафни беше прекалено заета със социалния си живот, за да ги придружи, въпреки че винаги беше поканена.

Максин много внимаваше да не разберат, че двамата с Чарлс спят заедно. Той никога не оставаше в апартамента, освен ако децата не бяха на гости при приятели. Тя опитваше да остава у тях веднъж или два пъти седмично, но винаги се прибираще, преди децата да станат за училище. Оставаше ѝ малко време за спане, но си заслужаваше. От време на време се измъкваша някъде заедно за уикенда. Това беше най-доброто, което можеха да сторят.

На Свети Валентин ставаха два месеца и половина, откакто се срещаха и Чарлс направи резервация в „Ла Грьонуй“. Това беше любимият им ресторант, който Чарлс наричаше „нашата кръчма“, и я водеше там поне веднъж седмично. Вече беше редовен гост на неделните им семейни вечери и понякога дори готвеше.

Максин се трогна, когато получи в кабинета си две дюзини червени рози за Свети Валентин. Бележката гласеше простичко: „Обичам те. Ч.“ Секретарката ѝ донесе букета с неприкрита усмивка. Тя също харесваше Чарлс. Същата вечер Максин си облече новата червена рокля за ресторанта. Когато Чарлс я взе ѝ каза, че изглежда чудесно. Сам се нацупи, когато той, целуна майка му, но вече бяха започнали да свикват с положението.

Вечерта беше перфектна. След това Чарлс се качи в апартамента ѝ и тя му сипа чаша бренди. Седнаха в дневната да си поговорят. Той беше впечатлен от работата ѝ. След втората училищна стрелба тя отново бе поканена да говори пред Конгреса и този път той щеше да я придружи. Каза ѝ, че се гордее с нея, след което се приближи и взе ръката ѝ. Децата спяха.

— Обичам те, Максин — нежно прошепна той и тя му се усмихна.

Най-накрая бе преборила съмненията си, особено след като видя какви усилия полага той с децата.

— И аз те обичам. Благодаря ти за прекрасния Свети Валентин.

От години не беше празнувала този празник. Връзката им вървеше чудесно. Той не обсебваше времето ѝ, а тя можеше да разчита, че ще се виждат няколко пъти седмично, като при това ѝ оставаше достатъчно време за работата и децата. Точно каквото искаше.

— Последните два месеца бяха страхотни — щастливо отбеляза той. — Най-хубавите в живота ми, мисля.

С нея бе споделил далеч повече неща, отколкото с бившата си съпруга за цели двайсет и една години. Отдавна бе разбрал, че Максин е жената, която бе чакал цял живот. Бе решил тази вечер да ѝ разкрие докрай чувствата си.

— И за мен бяха незабравими — призна Максин и се наведе да го целуне.

Лампите в дневната бяха загасени, обстановката бе предразполагаща и романтична, а тя можеше да усети вкуса от бренди по устните му.

— Искам да бъда повече време с теб, Максин. И двамата имаме нужда от сън. Не можеш да продължиш да ставаш в четири сутринта, когато прекарваме нощта заедно.

Бяха решили да пропуснат тази нощ, защото на другия ден рано сутринта и двамата имаха записани пациенти. Като го слушаше, Максин внезапно изпита опасения, че той има предвид да се съберат, а тя много добре знаеше, че това ще травмира децата. Най-накрая бяха свикнали със срещите им, но да заживеят заедно, щеше да им дойде прекалено, а и това не се вписваше в стила ѝ. Харесваше ѝ, че двамата си имат лично пространство.

— Мисля, че така сме си добре — изтъкна тя, но той поклати глава.

— Не и аз. Не и за дълго. Не мисля, че двамата с теб сме от типа хора, които се задоволяват с ходене на срещи. Убеден съм, че двамата сме достатъчно възрастни, за да знаем какво искаме и кое е правилно.

Докато го слушаше, очите ѝ се разшириха. Не знаеше какво да каже, дори не беше сигурна какво иска да ѝ каже.

— Осъзнах го сега, с теб. Ние сме като две грахчета в шушулка... като близнаци... И двамата сме лекари. Споделяме еднакви гледни точки по много въпроси. Харесва ми да съм с теб. Свикнах и с децата ти... Максин... ще се омъжиш ли за мен?

При тези думи Максин ахна и в продължение на една дълга минута мълча, докато той чакаше отговора ѝ, втренчил поглед в нея на уличната светлина, процеждаща се отвън. Виждаше широко разтворените ѝ уплашени очи.

— Всичко ще е наред. Обещавам ти. Знам, че така е редно.

Максин обаче не беше толкова сигурна. Бракът не беше игра. По същия начин беше мислила и с Блейк, но не се бе оказало така. Как би могла да е сигурна, че с Чарлс ще е различно?

— Сега? Толкова скоро, Чарлс... Срещаме се само от два месеца.

— Два и половина — поправи я той. — Мисля, че и двамата знаем, че така е най-правилно.

Дори това да бе правилната стъпка, за децата ѝ бе прекалено рано. Беше убедена. Не можеше да им каже, че ще се омъжва за Чарлс. Все още не. Щяха да обезумеят.

— Мисля, че на децата им трябва още време — внимателно каза тя. — Същото важи и за нас. Завинаги е дълъг срок от време, а нито един от двамата ни не иска да прави грешки. И двамата вече имаме по една зад гърба си.

— Но също така и не искаме да чакаме вечно. Искам да живея с теб — натърти той — като твой съпруг.

Колко много жени копнееха за това — за мъж, който да им предложи брак само след няколко месеца, при това искрено. А тя знаеше, че Чарлс е искрен. Но трябваше и тя да го желае в същата степен.

— Какво искаш да направим? — запита той.

Максин мислеше трескаво. Не ѝ се искаше да го отреже, но същевременно не беше готова за брак. Трябваше да е сигурна.

— Бих искала да изчакаме до юни, преди да кажа на децата. Тогава ще са шест месеца, откакто започнахме да се срещаме. Сроктът е нормален. Ще са във ваканция и ако толкова много се шокират, ще има как да го преодолеят през лятото. Но сега е прекалено рано да им съобщя подобно нещо.

Чарлс изглеждаше донякъде разочарован, но все пак не получи отказ, което го успокои. Много се беше страхувал от този момент.

— А кога ще е сватбата?

Задържа дъха си в очакване на отговора.

— Август? Така ще имат два месеца, за да свикнат с идеята. Достатъчно, за да свикнат, но недостатъчно, за да се разтревожат истински. А и за нас ще е добре тогава, точно преди да тръгнат на училище.

— Всичко в живота ти ли се върти около децата, Максин? Няма ли нещо, което да засяга само теб, само нас?

— Мисля, че не — отговори тя извинително. — Важно е да свикнат с идеята, иначе на нас самите ще ни е много трудно.

Особено на него. Максин се притесняваше, че и юни няма да са готови. Щяха да са потресени, знаеше го. Едва бяха приели едната промяна и дори не им минаваше през ума, че майка им може да се омъжи повторно. Бяха спрели да се притесняват, когато тя ги увери, че няма такива намерения, но тогава беше сигурна в думите си. Сега обаче щеше да обърне всичко наопаки.

— Искам и децата ми да са щастливи — обясни тя.

— И сигурно ще бъдат, щом веднъж свикнат с идеята — решително заяви Чарлс. — Мисля, че мога да свикна с идеята за сватба през август и обявяването ѝ през юни. Надявах се още сега да

съобщим за събитието. — Усмихна ѝ се. — Много е вълнуващо. Решен съм обаче да изчакам!

Притисна я до себе си и усети туптенето на сърцето ѝ. Максин се чувстваше притеснена, уплашена и превъзбудена. Обичаше го, но чувството беше толкова различно от това, което бе изпитвала към Блейк. Сега двамата с Чарлс бяха възрастни хора, което придаваше друг смисъл на нещата. Чарлс беше солидният и сигурен мъж, когото тя винаги бе искала, а не лудетина като Блейк, на когото не можеше да разчита въпреки чара му. Чарлс не беше нехранимайко, беше истински мъж. Така чувстваше нещата. Просто се бе стъписала от неочакваното му предложение.

— Обичам те — прошепна тя и той я целуна.

— И аз те обичам. Къде би искала да е сватбата?

— Какво ще кажеш за къщата ми в Саутхемптън? — Този отговор ѝ дойде първо наум. — Достатъчно голяма е за всички ни и можем да опънем шатра в градината. — И двамата имаха приятели.

— Звучи чудесно. — Бяха ходили там два пъти през уикендите и той се беше влюбил в мястото. Но той внезапно се притесни. — И през медения месец ли ще водим децата с нас?

— Не, не трябва — внезапно я споходи мисъл. — Може Блейк да ни земе яхтата си. Идеална е за меден месец.

Чарлс сви рамене.

— Не ми се иска да карам медения си месец на яхтата на бившия съпруг на жена ми — отсече той, — без значение колко е голяма. Сега си моя жена, не негова.

Още от началото ревнуваше от Блейк и Максин веднага отстъпи.

— Съжалявам. Беше глупаво от моя страна да го предложа.

— Може би Венеция — размечта се Чарлс.

Винаги му беше харесвало там. Максин не предложи да наемат тамошния дворец на Блейк, а и Чарлс явно бе забравил за него.

— Или пък Париж. Колко романтично!

Париж беше един от малкото градове, в които Блейк нямаше къща.

— Ще измислим нещо. Има време до юни.

Щеше му се да ѝ подари годежен пръстен, но искаше тя да си го избере. Но нямаше да може да го носи до юни, докато не кажат на децата. Чарлс съжаляваше, но осъзна, че докато се усетят, август ще

дойде. След шест месеца Максин щеше да е мисис Чарлс Уест и на него това много му харесваше. Също и на нея. Максин Уест. Звучеше хубаво.

Започнаха да правят планове. Решиха той да продаде апартамента си и да се премести при нея. Това беше единственото разумно решение предвид малкото му жилище и голямото ѝ семейство. Прииска ѝ се да се любят, но нямаше как — Сам беше заспал в леглото ѝ. Максин се съгласи да отиде в неговия апартамент следващата вечер, за да „подпечатат сделката“, както се изрази той. И на двамата вече им беше трудно да чакат времето, когато щяха да прекарват заедно всяка нощ и да се будят под един покрив. Максин щеше да е заедно с всички хора, които обичаше.

Преди Чарлс да си тръгне, двамата дълго се целуваха. Той беше нежен, любвеобилен и мил. Когато се качи в асансьора, ѝ прошепна:

— Лека нощ, мисис Уест!

— Обичам те — отвърна тя с блеснал поглед.

Щом затвори вратата и влезе в спалнята, се замисли за изминалия ден. Не беше точно каквото бе очаквала, но сега, след като го бяха решили, планът ѝ изглеждаше страхотен. Надяваше се единствено децата да приемат добре новината. Радваше се, че Чарлс пое инициативата. Цялата идея ѝ харесваше. Беше човекът, за когото трябваше да се омъжи още в самото начало. Но тогава нямаше да има тези три чудесни деца. Следователно в края на краищата всичко беше станало така, както трябваше, а сега имаше и Чарлс. Само това беше от значение.

14.

Въпреки че Чарлс и Максин за момента пазеха в тайна плановете си, нещата между тях двамата незабележимо се промениха. Докато беше с тях, Чарлс започна да се държи като член от семейството и Дафни не пропусна да го отбележи.

— За кого се мисли той? — оплака се тя веднъж, когато Чарлс беше казал на Джек да си събуе маратонките и да се преоблече, преди да седнат да вечерят.

Максин също го беше забелязала, но се радваше на усилията му да се приспособи и да заеме мястото си, колкото и неумело да се справяше. Знаеше, че намеренията му са добри. За него бе голяма крачка да се превърне в доведен баща на три деца.

— Той ни мисли само доброто — защити го тя пред дъщеря си с далеч по-голям ентузиазъм, отколкото на Дафни би й харесало.

— Ами, просто обича да се разпорежда. Татко никога не би казал това. Него не го интересува с какво е облечен на вечеря Джек и дали спи в леглото с маратонки.

— А може би това не е толкова хубаво. Може би е добре да внесе повече ред около себе си.

Чарлс беше много подреден и обичаше всичко да е под контрол. Това беше една от поредните черти в характера, която и двамата споделяха. Блейк беше пълна противоположност.

— Какво е това? Трудововъзпитателно училище ли? — тросна се Дафни и изфуча навън, а Максин се почувства щастлива, че отложиха обявяването на брака си за предстоящото лято.

Децата още не бяха готови. Надяваше през идните месеци малко по малко да свикнат с мисълта.

Март беше изпълнен със задачи. Наложиха се да присъства на две конференции в различните краища на страната. Едната беше в Сан Диего, посветена на ефектите от травми с национален мащаб върху деца под дванайсетгодишна възраст. Тя бе водещ лектор. Другата бе във Вашингтон и разглеждаше самоубийствата сред тийнейджърите.

Максин беше част от групата, която откри конференцията и на втория ден изнесе самостоятелна лекция. След това веднага се прибра в Ню Йорк заради децата и края на училищния срок. Надяваше се да убеди Блейк да дойде да ги види през пролетната ваканция, но той ѝ обясни, че е в Мароко, работел по къщата, бил затънал до уши в чертежи и изобщо бил прекалено зает, за да си вземе почивка. Това разочарова децата и я принуди да прекара цяла седмица плътно с тях. Наложил се Телма да поеме по спешност някои от пациентите ѝ.

Максин ги заведе на ски в Ню Хемпшър за седмица през пролетната им ваканция. За съжаление Чарлс не можа да се присъедини. Имаше твърде много работа, така че тя замина с децата, като им позволи да си поканят и приятели и всички се забавляваха страхотно. Когато разказа на Чарлс, той призна, че изпитва огромно облекчение, че се е оказал твърде зает, за да, ги придружи. Шест деца щяха да му дойдат в повече.

Три му бяха много, но шест — си бе направо ужасно. Максин му звънеше по няколко пъти на ден от Ню Хемпшър и докладваше за престоя им. След като се прибраха, на по-следващия ден замина за конференцията във Вашингтон. През единствената ѝ вечер у дома Чарлс мина да я види и в полунощ двамата най-накрая се добраха до леглото ѝ. Седмицата се бе оказала много натоварена.

Чарлс малко се дразнеше, задето тя е толкова заета, но я разбираше. През повечето време не можеше да разчита на подкрепа от страна на Блейк относно децата и вземаше всяко решение сама.

Блейк беше погълнат от архитектурната си авантюра с поредния си проект и купища забавления, докато Максин работеше много и се грижеше за децата. Единствената ѝ помощ идваше от Зелда и тя го оценяваше. Нито Чарлс, нито Блейк имаха представа какво ѝ струва усилието животът ѝ да върви нормално, на децата да им се обръща достатъчно внимание и да са здрави. Предложението на Чарлс да си вземе отпуска за месец, за да си почине и да планират сватбата си, я разсмя. Как? Кога? Нямаше начин. Беше затрупана с работа, а Блейк отново се бе върнал към обичайната си роля на невидим баща. Почивката им в Аспен му беше харесала, но нямаше планове да вземе децата преди юли или август. Предстоеше им да чакат дълго, а дотогава всичко лежеше на нейните плещи.

С идването на пролетта, все повече деца изпадаха в кризи. Част от пациентите ѝ винаги се влошаваха през пролетта и есента, най-вече през март, април, май, юни и септември. Онези, които страдаха от зимна депресия, се подобряваха през пролетта. Времето беше по-топло, слънцето започваше да се показва, цветята разцъфтяваха, въздухът бе наситен с радостни усещания, но част от нейните болни се чувстваха по-зле от всякога. Приличаха на камъчета, останали на плажа след отлива, и се затваряха в собствения си мрак, тъга и отчаяние. Беше най-опасното време за деца, склонни към самоубийство.

За нейно огорчение и въпреки усилията ѝ двама нейни пациенти се самоубиха през март, а още един — през април. Това бяха ужасни дни за нея. Телма също изгуби един от пациентите си — осемнайсетгодишно момче, с което работеше от четири години. Сърцето на приятелката ѝ бе разбито заради семейството на момчето, което липсваше и на нея. Септември беше също не по-малко опасен месец и според статистиката тогава най-много момчета в пубертета се опитваха да се самоубият.

По време на един обяд Максин сподели с Телма новината за тайния си годеж. Това ги ободри и те забъбриха трескаво.

— Страхотна новина! — възкликна Телма, развълнувана заради приятелката си. — Как мислиш, че ще реагират децата?

Максин ѝ бе обяснила, че няма да им казват до юни, а сватбата е планирана за август.

— Надявам се да са готови за новината дотогава. Юни е само след два месеца, но, изглежда, малко по малко свикват с Чарлс. В основни линии обаче предпочитат нещата да си останат такива, каквито са — да ме имат само за себе си, без мъж, с когото да ме делят и който да им се меси.

Максин изглеждаше притеснена. Телма се усмихна.

— Те са просто хубави нормални деца. За тях е идеално да те имат само за себе си, без някой мъж, с когото да си съперничат за вниманието ти.

— Мисля, че Чарлс ще е страхотно допълнение към семейството. Точно от човек като него винаги сме имали нужда — промълви с надежда Максин.

— Това ще направи нещата още по-трудни за тях — отбеляза Телма. — Ако беше някой особняк, лесно щяха да се отърват от него, а също и ти. Вместо това обаче той е достоен кандидат. Това ще го превърне в обществен враг номер едно за тях. Поне за известно време. Затегни си здраво колана, Макс. Нещо ми подсказва, че ще попаднеш в турбуленция, когато им съобщиш новината. Но те ще се справят. Много се радвам за теб — завърши приятелката ѝ с широка усмивка.

— Благодаря ти. И аз съм щастлива — усмихна ѝ се Максин, все още притеснена заради децата. — Мисля, че си права за турбуленцията. Не горя от нетърпение да им кажа, така че отлагаме колкото е възможно.

Но юни се задаваше. Дотогава имаше само два месеца, а Максин все повече се изнервяше. За момента това създаваше напрежение в сватбените им планове и ги правеше някак горчиво-сладки, а може би и донякъде нереални. Поне докато не кажеха на децата.

През април двамата с Чарлс отидоха в „Картие“ и избраха пръстен за нея. Трябваше да го стеснят, а после Чарлс ѝ го поднесе по време на вечеря, но и двамата знаеха, че все още не може да го носи. Максин го заключи в едно чекмедже в бюрото си у дома, но всяка нощ го вадеше, за да го пробва и да му се радва. Харесваше ѝ. Беше красив, а камъкът му искреше невероятно. Нямахше търпение да си го сложи. След като взеха пръстена, плановете им придобиха по-реални очертания. Вече беше резервирала уредник, който да подготви празненството в Саутхемптън през август. Сватбата приближаваше. Освен това искаше да си избере рокля, да каже на Блейк, на родителите си... Но не и преди да съобщят на децата. Чувстваше, че им го дължи.

Тя, Чарлс и децата бяха в Саутхемптън за седмица по Великден и изкараха чудесно. Нощем двамата си шепнеха сватбени планове, кикотеха се като хлапета и си правеха романтични разходки по плажа, ръка за ръка, докато Дафни пъшкаташе и въртеше демонстративно очи. През май Максин проведе неочаквано сериозен разговор със Зелда, която бе прекарала кошмарен ден. Нейни приятели загинали в катастрофа и за пръв път тя призна, че съжалева, че няма собствени деца. Максин ѝ съчувстваше и предположи, че ще ѝ мине. Просто лош ден.

— Не е прекалено късно — каза ѝ тя в опит да я разведри. — Все още можеш да срещнеш някого и да имаш бебе. — Тя наистина все

още имаше шанс. — Вече с малко помощ жените раждат на доста по-зряла възраст от обичайното.

Двамата с Чарлс също бяха обсъждали този въпрос. На Максин идеята за още едно дете ѝ допаднаше, но Чарлс смяташе, че три са предостатъчно. Чувстваше се твърде възрастен тепърва да става баща и на нея това не ѝ харесваше. Би ѝ било приятно да има друго бебе, ако той пожелаеше.

— По-скоро мисля да си осиновя — разсъди практично Зелда. — Цял живот се грижа за хорските деца. Нямам проблем с това. Обичам ги като свои. — Тя се усмихна и Максин я прегърна. Знаеше, че е истина. — Мисля, че някой път трябва да се поинтересувам от условията за осиновяване — промълви тя.

Максин кимна, но си помисли, че това е едно от онези неща, които хората казват, за да се почувстват по-добре, без непременно да го мислят наистина. Беше убедена, че и в случая е така.

Зелда не знаеше нищо за предстоящата сватба. Бе запланувано да кажат на децата след три седмици, когато излезеха в лятна ваканция. Максин беше притеснена и превъзбудена. Наближаваше моментът. Зелда не подхвърли отново идеята за осиновяване и Максин забрави за това. Предполагаше, че бавачката също е забравила.

През юни, по време на последния учебен ден, на Максин ѝ звъннаха от училище. Тя реши, че е рутинно обаждане или нещо подобно. Децата щяха да се приберат къщи след час, а тя имаше пациент в кабинета си. Оказа се, че обаждането е заради Сам. Блъснала го кола, докато пресичал улицата. Отвели го в болница „Ню Йорк“ с линейка, а един от учителите отишъл с него.

— Божичко! Добре ли е? — изпищя майката.

Колко добре би могъл да е, щом са го откарали с линейка! Тя се паникьоса.

— Мислят, че кракът му е счупен, доктор Уилямс... Съжалявам, но този ден цареше пълен хаос. Удари си и главата, но беше в съзнание, когато тръгнаха за болницата. Сам е силно момче.

Силно? Как бяха допуснали да се случи това със сина ѝ? Когато затвори, се тресеше от ужас и ярост. Върна се веднага в кабинета си. Провеждаше сеанс със седемнайсетгодишно момче, неин пациент от две години. Беше приела обаждането от кабинета на секретарката. Обясни на пациента си какво се е случило и момчето изрази

съчувствието си. Извини се за края на сеанса и нареди на секретарката да отмени останалите ѝ срещи. Грабна чантата си, но се сети, че трябва да се обади и на Блейк, макар че какво би могъл да направи той? Но Сам беше и негов син. Потърси го в Лондон, но икономът му ѝ каза, че е в Мароко, най-вероятно във вилата си в „Ла Мамуния“. Когато звънна в хотела в Маракеш, приеха съобщението ѝ, но отказаха да потвърдят дали Блейк наистина е там. Телефонът му беше оставен на гласова поща. Максин побесня. Обади се на Чарлс и той ѝ каза, че ще я чака в спешното. След това излетя навън.

Лесно ѝ беше да намери Сам в спешното отделение. Имаше счупени крак, ръка и две ребра, имаше сътресение и изглеждаше в шок. Дори не плачеше. Чарлс даде най-доброто от себе си. Влезе в операционната с детето, където му наместиха крака и ръката. Нямаше какво да направят за ребрата му, освен да го превържат. Сътресението, слава Богу, се оказа леко. Максин беше на ръба, докато чакаше. По-късно следобед ѝ позволиха да го прибере вкъщи. Чарлс беше с тях неотлъчно и Сам стискаше и двамата за ръцете. Сърцето ѝ се късаше, като го виждаше в какво състояние е. Веднага го сложиха да си легне и му дадоха болкоуспокояващи. Момчето беше съвсем отпаднало. Джак и Дафни не бяха на себе си, като видяха братчето си. Но той беше добре, беше жив и щеше да оздравее напълно. Майката на съученика му, която трябваше да го доведе вкъщи, се обади и поднесе извиненията си. Обясни, че не били видели идващата кола. Шофьорът също бил съкрушен. Но не и колкото Максин. Единствено се благодареше, че не е станало по-лошо.

Чарлс остана и спа на дивана. Двамата с Максин наглеждаха Сам на смени с помощта на Зелда. Отмениха всичките си прегледи за следващия ден. Около полунощ Максин отиде в кухнята за чаша чай. Беше неин ред да е със Сам. Сблъска се с дъщеря си, която я изгледа свирепо.

— Той защо спи тук? — поиска тя обяснение за Чарлс.

— Защото го е грижа за нас. — Максин беше уморена и нямаше настроение за коментарите на дъщеря си. — Държа се чудесно със Сам в болницата. Беше с него и в операционната.

— Обади ли се на татко? — многозначително запита Дафни и на Максин ѝ дойде до гуша.

— Да, обадох се! Намира се някъде из Мароко и никой не може да го открие. Не реагира на обажданията ми. Нещо друго? Това отговаря ли на въпроса ти?

При тези думи Дафни придоби наранено изражение и избяга в стаята си. Все още искаше баща ѝ да е такъв, какъвто не беше в действителност и никога нямаше да стане. Всички искаха. Джак искаше баща му да е герой, но той не беше. Беше просто човек. И всички, включително и Максин, искаха да е отговорен и да е на тяхно разположение в нужда. Но това никога не ставаше. Този път положението не беше по-различно. Точно заради това се бяха развели.

На Максин ѝ отне пет дни, докато успее да го намери. Той ѝ обясни, че там имало силно земетресение и тя смътно си спомни, че бе чула нещо такова, само че всичко, за което си мислеше през последната седмица, беше свързано със Сам. Детето се чувстваше зле заради счупените ребра, а от сътресението от няколко дни го мъчеше главоболие. Ръката и кракът му бяха по-добре, гипсирани. Блейк силно се притесни, когато тя му разказа какво се е случило.

— Би било чудесно, ако за разнообразие се окажеш някъде, където да мога да се свържа с теб. Това е безобразие, Блейк. Ако нещо се случи, така и няма да разбереш.

На Максин изобщо не ѝ беше забавно и му беше бясна.

— Наистина съжалявам, Макс. Всички телефонни линии бяха прекъснати. Телефонът ми и имейлът ми чак днес проработиха. Земетресението беше ужасно, много хора загинаха, и то недалеч оттук. Опитвах се да помогна, организирах въздушни доставки на провизии.

— И откога си играеш на добрия самарянин?

На Максин ѝ беше писнало от него. Чарлс беше я подкрепил. Както обикновено, Блейк го нямаше.

— Те имат нужда от помощ. Безброй хора бродят по улиците без храна, навсякъде има трупове. Искаш ли да се прибера заради Сам?

— Не, няма нужда. Той е добре — отговори тя поуспокоена. — Но за всички ни беше страшно. Особено за него. В момента спи, но по-късно му се обади.

— Съжалявам, Макс — каза той. Прозвуча искрено. — Достатъчно работа имаш, за да се справяш сега и с това.

— Аз съм добре. Чарлс беше до мен през цялото време.

— Радвам се — тихо отговори Блейк и тя осъзна, че и той звучи уморено. Може пък наистина да вършеше нещо полезно в Мароко, макар да ѝ беше трудно да го повярва. — Ще се обадя на Сам покъсно. Целуни го от мен.

— Добре.

След няколко часа наистина се обади. Детето се развълнува, че говори с баща си, и му разказа какво се е случило. Каза му, че Чарлс е стоял в операционната с него и му е държал ръката. Разказа на Блейк, че майка му била побесняла, задето докторът не ѝ позволил да влезе, което си беше истина. Максин щеше да припадне от страх за сина си. Чарлс се беше оказал героят на деня. Блейк обеща на сина си, че скоро ще дойде да го види. Максин прочете всичко за земетресението в Мароко. Наистина бе много силно. Две села бяха напълно заличени заедно с всичките им жители. В градовете пораженията бяха дори по-големи. Блейк ѝ беше казал истината. Тя обаче още му беше ядосана, задето не бе успяла да се свърже с него и да му каже за сина им. Типично за него. Никога нямаше да се промени. Слава богу, че си имаше Чарлс.

В края на седмицата той още спеше на дивана и идваше при тях всяка вечер след работа. Държеше се чудесно. Двамата с Максин се съгласиха, че сега е най-подходящият момент да споделят плановете си с децата. Време беше. Беше юни и училището бе свършило.

В събота сутринта Максин събра цялото семейство в кухнята. Чарлс също беше там, макар тя да не беше убедена, че идеята е добра, но той искаше да присъства, когато тя им съобщава новината, а Максин чувстваше, че така трябва. Децата после можеха да си го изкарат на нея.

В началото Максин звучеше доста несигурно, докато им говореше колко мил е бил с тях Чарлс през последните няколко месеца. Погледна всяко от децата, докато казваше тези думи, сякаш се опитваше да ги убеди в правотата си. Все още се страхуваше от реакцията им. Накрая вече нямаше как, освен да им се каже.

— Така че с Чарлс решихме да се оженим през август.

В стаята се възцари тишина. Децата се втренчиха в майка си, без да показват никаква реакция. Като вкаменени.

— Обичам майка ви, обичам и вас — добави Чарлс, звучейки потвърдно, отколкото му се искаше.

Само че никога преди не беше правил нещо подобно, а те бяха доста критична публика. Някъде отзад се мотаеше Зелда.

— Майтапите ли се?

Дафни беше първата, която се окопити, но Максин ѝ отговори сериозно:

— Не.

— Та ти едва го познаваш! — обърна се тя към майка си, напълно игнорирайки Чарлс.

— Срещаме се почти от седем месеца и на нашата възраст сме в състояние да преценяваме какво правим. — В момента перифразираше Чарлс.

Дафни стана от масата и излезе от кухнята, без да проговори. След малко чуха как се затръшва вратата на спалнята ѝ.

— Татко знае ли? — попита Джак.

— Още не — отговори майка му. — Искахме да кажем първо на вас. След това ще съобщя на баща ви, на баба ви и дядо ви. Исках вие да сте първите, които да научите.

— О... — изстена Джак и също излезе.

Вратата му не се затръшна, само се затвори. Сърцето на Максин се сви. По-лошо беше, отколкото бе предполагала.

— Мисля, че ще е хубаво — спокойно отбеляза Сам, като гледаше и двамата. — Ти беше много мил с мен в болницата, Чарлс. Благодаря ти.

Беше учтив и не изглеждаше толкова шокиран като другите, но явно не беше и особено възхитен. Схващаше, че повече няма да спи при майка си. Чарлс щеше да заеме мястото му. Преживяването беше разтърсващо за всички, още повече че според тях животът им си беше съвсем хубав преди чуждият мъж да се появи в него.

— Сега ще мога ли пак да гледам телевизия в стаята ти? — запита Сам.

Никое от децата не беше попитало за подробности около сватбата, нито дори кога точно ще се състои. Не искаха да знаят. След малко Сам се оттегли с патериците си, с които много добре се справяше. Чарлс и Максин останаха сами в кухнята и Зелда се обади откъм вратата.

— Поздравления — меко каза тя. — Ядосаха се. Сега са в шок. Подозирах какво ви се върти в главите. — Усмихна им се, но също

изглеждаше малко натъжена.

За всички това беше голяма промяна. Бяха свикнали нещата да са такива, каквито са и така им беше добре.

— Нищо няма да се промени за теб, Зели — увери я Максин. — Пак ще имаме нужда от теб. Дори може би по-голяма — усмихна ѝ се тя.

— Благодаря. Не знам какво щях да правя, ако нямаште повече нужда от мен.

Чарлс я погледна и се усмихна. Беше му симпатична, макар да не се радваше на перспективата да го вижда по пижама късно вечер, когато се пренесеше тук. Предстоеше му напълно нов живот със съпруга, три деца и бавачка. Усамотението му вече беше част от миналото, но все още вярваше, че постъпват правилно.

— Децата ще го приемат — увери ги отново Зелда. — Просто имат нужда от малко време. — Максин кимна. — И по-зле можеше да бъде — постара се да звучи окуражително тя.

— Не много — каза Чарлс унило. — Донякъде се надявах, че някой от тях ще се зарадва. Може би не Дафни, но поне момчетата...

— Някой не обича промените — напомни му Максин. — А това е голяма промяна за тях. И за нас също.

Тя се приближи към него и го целуна, а той ѝ се усмихна тъжно. Зелда се прибра в стаята си, за да ги остави насаме.

— Обичам те — каза Чарлс. — Съжалявам, че децата се разстроиха.

— Ще го преживеят. Някой ден ще се смеем на това както на първата ни среща.

— Може би това е поличба — промълви той.

Изглеждаше разтревожен.

— Не... ще бъде чудесно. Ще видиш — отговори Максин и отново го целуна.

Чарлс мълчаливо се помоли тя да е права и я взе в прегръдките си. Беше му тъжно, че децата не се радваха за тях.

15.

През следващите няколко часа децата не се появиха, шокирани от новината на майка си, а Чарлс реши да се прибере у дома. Не беше се прибирал вкъщи от дни и реши, че моментът е подходящ да остави Максин насаме със семейството ѝ. Тръгна си все така притеснен. Тя го увери, че децата ще се оправят, но той не беше сигурен. Не отстъпваше, но се чувстваше уплашен. Същото се отнасяше и за децата.

След като си тръгна, Максин се строполи на кухненския стол, стиснала спасителна чаша чай. Почувства облекчение, щом видя Зелда да я наблюдава от стаята си.

— Поне някой тук все още разговаря с мен — каза тя на бавачката, докато Зелда също си сипваше чай.

— Необичайно тихо е — сподели бавачката и седна срещу нея. — Ще отнеме време, докато праха се слегне.

— Знам. Не обичам да ги разстройвам, но вярвам, че е за добро.

Чарлс беше доказал лоялността си при инцидента със Сам. Той беше всичко, на което тя се бе надявала — мъжът, от когото бе имала нужда през целия си живот.

— Ще свикнат — увери я Зелда. — И на него не му е лесно. Личи му, че никога досега не се е занимавал с деца.

Максин кимна. Човек не можеше да има всичко. Ако Чарлс имаше собствени деца, на тях също можеше да не им хареса, че ще се женят. Така поне беше по-лесно.

Тази вечер Максин приготви вечеря. Всички побутваха храната в чиниите си. Никой не можа да яде, включително и тя самата. Не харесваше израженията на лицата им. Дафни изглеждаше така, сякаш някой е умрял.

— Как можа да го направиш, мамо? Той е отвратителен! — жестоко беше да говори така за него и Сам веднага се намеси:

— Не, не е. Много е мил с мен. И с теб щеше да е мил, ако не се държеше толкова гадно с него!

Това, което каза, беше истина. Дафни не отвърна, но Максин се съгласи.

— Просто не е свикнал с деца.

Всички знаеха, че това е вярно.

— Когато ме заведе на баскетбол, се опита да ми каже, че щяло да е хубаво да отида в пансион — обади се разтревожено Джак. — Ще ни пратиш ли в пансион, мамо?

— Разбира се, че не! Чарлс е бил в пансион и му е харесало, затова си мисли, че е хубаво човек да учи там. Но аз никога няма да ви пратя на такова място.

— Така говориш сега — обади се Дафни. — Почакай, докато се омъжиш за него и той почне да ти нарежда.

— Няма как да ми нареди да ви пращам по пансиони. Вие сте мои деца, не негови.

— Да, но той не мисли така. Мисли си, че светът е негов — тросна се Дафни и изгледа гневно майка си.

— Не, не мисли. — Добре че поне изливаха яда си. Така нямаше да остане нищо скрито между тях. — Свикнал е да ръководи собствения си живот, но няма да ръководи вашия. Нито той го иска, нито аз бих му позволила.

— Той мрази татко — изложи фактите Джак.

— Не мисля, че това е истина. Може да ревнува от него, но не го мрази.

— Какво мислиш, че ще каже татко? — запита я Дафни озадачено. — Обзалагам се, че ще се натъжи до смърт, ако се омъжиш, мамо.

— Не мисля. Има си хиляди приятелки. Още ли е с Арабела, между впрочем? — Напоследък не беше чувала нищо за нея.

— Аха — намръщи се Дафни. — Надявам се поне той да не се ожени за нея. Само това ни трябва.

Всички се държаха така, сякаш се беше случило нещо ужасно. Новината определено не беше добра за тях. Максин очакваше отпор, но въпреки това й беше тежко. Единствено Сам мислеше, че сватбата им е нещо хубаво, но той беше най-близък с Чарлс.

След вечеря Чарлс й се обади, за да разбере как вървят нещата. Тя му липсваше, но за него беше облекчение да се прибере у дома.

Изминалата седмица беше тежка за всички. Първо инцидентът със Сам, а сега и това. Максин се чувстваше между чука и наковалнята.

— Добре са. Само им трябва малко време, докато свикнат с идеята — обясни тя.

— И колко ще е това? Двайсет години?

Чарлс определено беше притеснен.

— Не, те са деца. Дай им няколко седмици. Ще танцуват на сватбата ни като всички останали.

— Каза ли на Блейк?

— Не. Ще му се обадя по-късно. Исках първо да съобщя на децата, а утре ще кажа и на родителите си. Представям си как ще се развълнуват!

Чарлс се беше срещнал веднъж с тях и много му бяха допаднали. Харесваше му идеята да се сроди с лекарско семейство.

Децата седяха умълчани през остатъка от вечерта. Останаха си по стаите и гледаха филми. Сам отново спа в собствената си спалня. Когато Максин си легна, ѝ се стори странно, че след два месеца Чарлс ще живее тук. Трудно ѝ беше да си представи да споделя ежедневието си с някого след толкова години. Сам беше прав — нямаше да може вече да спи в леглото ѝ. Щеше да ѝ липсва. Въпреки, че обичаше Чарлс, добрите новини си имаха и обратна страна за всички, включително и за нея. Но това бе животът. На човек му се налагаше да заменя някои неща с други.

Обади се на Блейк след полунощ, когато при него беше сутрин. Звучеше зает и разсеян, а по телефона се чуваше бумтене на машини.

— Къде си? Какво правиш? — наложи ѝ се да извика в слушалката.

— На улицата. Помагам да разчистват отломките. Докарахме няколко булдозера. Все още вадят хора. Макс, по улиците тук бродят деца, които няма къде да отидат. Цели семейства загинаха, а малките продължават да търсят родителите си. Навсякъде има ранени, болниците са препълнени. Не можеш да си представиш какво е.

— За съжаление мога — тъжно отговори тя. — Била съм на поразени от природни бедствия места по работа. Едва ли има нещо по-ужасно.

— Може би трябва да дойдеш тук и да помогнеш. Имат нужда от хора, които да ги посъветват какво да правят с децата и как да

продължат нататък. Всъщност ти си точно това, от което се нуждаят. Ще помислиш ли по въпроса? — Блейк звучеше натъжен.

— Бих могла, ако някой ме покани. Не мога просто да излятя за там и да започна да раздавам съвети.

— Аз мога да те поканя.

Очевидно Блейк беше взел присърце мисията си.

— Не говори глупости. За теб ще го направя безплатно. Само че трябва да знам точно каква помощ бих могла да предложа. Това, което правя, е много специфично. Става въпрос за лечение на травмирани деца както на място, така и в дългосрочен план. Трябва да прецениш дали мога да помогна реално.

— Ще ти кажа. Как е Сам?

— Добре. Много добре се справя с патериците. — След това обаче си спомни защо му се обажда. Блейк я беше разсеял с разказа си за опустошителното земетресение и ужаса на осиротелите деца, бродещи по улиците. — Трябва да ти кажа нещо — заяви Максин тържествено.

— За инцидента със Сам ли? — притесни се Блейк.

Никога не беше го чувала да звучи по този начин.

Рядко мислеше за някой друг, освен за себе си.

— Не. За мен става дума. Ще се омъжвам. За Чарлс. Сватбата ще е през август.

Блейк се умълча.

— Децата сигурно са разстроени — предположи той.

— Да. — Максин реши да бъде честна с него. — Харесват нещата такива, каквито са в момента. Не искат промени.

— Разбираемо е. Няма да им хареса и ако аз се ожена. Надявам се Чарлс да е достатъчно добър за теб, Макс — каза Блейк толкова сериозно, колкото не беше го чувала от години.

— Такъв е.

— Ами поздравления тогава — засмя се той като едно време. — Предполагам, че не го очаквах толкова скоро. Но ще е добре и за теб, и за децата. Те просто още не го разбират. Виж, ще ти се обадя веднага, щом мога. Сега трябва да вървя. Имам много работа за вършене и не мога да говоря дълго. Грижи се за себе си и целуни децата... И, Макс... Приеми отново поздравленията ми.

И преди тя да успее да му благодари, него вече го нямаше. Максин затвори телефона и си легна. Замисли се за Блейк, за опустошението в Мароко и за нещата, които бившият ѝ съпруг вършеше, като помагаше на сирачета и на ранени хора, разчистваше руини и докарваше храна и медикаменти със самолети. За пръв път не разчиташе единствено на парите си, за да направи нещо добро. Този път сам беше запретнал ръкави. Не ѝ приличаше на Блейк, когото познаваше, и се зачуди дали най-накрая не е пораснал. Ако беше така, бе позакъснял.

Максин се обади на родителите си на сутринта и най-сетне някой наистина се зарадва на новината. Баща ѝ каза, че е възхитен и че харесва Чарлс, който бил точно мъжът, за когото се надявал дъщеря му да се омъжи някой ден. Много беше доволен и от това, че бъдещият му зет е лекар. Каза ѝ да поздрави Чарлс и им изпрати най-добрите си благопожелания — точно както се очакваше да постъпи. След това майка ѝ взе телефона и я заразпитва за сватбата.

— Децата радват ли се? — попита тя, а Максин се усмихна и поклати глава.

Родителите ѝ не разбираха.

— Не точно, мамо. Това е голяма промяна за тях.

— Той е много мил човек. Сигурна съм, че след време ще са доволни, че си се омъжила за него.

— Надявам се да е така — отговори тя, но не беше толкова сигурна като майка си.

— И двамата трябва да дойдете на вечеря в най-скоро време.

— Много ще ни е приятно.

Искаше Чарлс да опознае по-добре родителите ѝ, особено след като сам нямаше собствено семейство.

Хубаво беше, че бяха толкова щастливи заради тях и че одобряваха брака им. За Максин това беше от голямо значение, а се надяваше, че същото важи и за Чарлс. Това щеше да балансира липсата на ентузиазъм у децата.

Същата вечер Чарлс вечеря с нея и децата. Обстановката беше сравнително спокойна. Нямаше неприятни избухвания, никой не каза

нищо грубо, но не бяха и щастливи. Децата тихо се нахраниха и се прибраха. Чарлс имаше други очаквания за вечерта.

Максин му каза за разговора с родителите си и той се зарадва.

— Най-сетне някой тук да ме харесва — промълви облекчено. — Може би трябва да ги заведем в „Ла Грьонуй“.

— Те искат да ни поканят преди това.

Искаше ѝ се Чарлс да свикне със семейните им традиции.

След вечеря ѝ дойде идея. Отключи чекмеджето си и взе пръстена, който от месеци чакаше да си сложи. Помоли Чарлс да го постави на пръста ѝ и той се разтрепери от вълнение. Това донякъде превърна в реалност всичко, което планираха. Бяха сгодени и щяха да се оженят, независимо от всичко. Беше прекрасно. Чарлс я целуна и двамата се загледаха в пръстена. Камъкът му блестеше ярко като надеждата за техния брак, като любовта им, която трудностите не успяваха да потушат. Нищо не се бе променило. Просто беше поредният неравен път, по който трябваше да преминат. Максин предугаждаше нещата по-добре от него. Чарлс беше щастлив, че тя го обича и че харесва пръстена. След девет седмици щяха да са женени.

— Сега трябва да подготвим сватбата — каза тя, чувствайки се развълнувана и отново млада.

Колко хубаво беше, че повече не се налагаше да пазят тайни.

— Божичко — пошегува се Чарлс. — Колко гости ще поканим?

Максин вече беше поръчала поканите. Щяха да бъдат готови след три седмици, все още им предстоеше да направят финалния списък и тя подхвърли идеята да се обърнат към „Тифани“.

— Хората правят ли така за вторите си сватби? — изненада се Чарлс. — Не сме ли малко възрастни все пак?

— Разбира се, че не — отговори му тя. Изглеждаше замаяна от щастие. — Освен това все още не съм си избрала рокля.

Трябваше да вземе рокля и за Дафни. Максин малко се притесняваше, че дъщеря ѝ ще откаже да дойде на сватбата, затова не смяташе да я притиска.

След като направиха списъка същата вечер, двамата се съгласиха да поканят двеста човека на сватбата, от които вероятно щяха да дойдат около сто и петдесет, което им се стори нормална цифра, Максин заяви, че смята да покани и Блейк. Чарлс се сепна.

— Не можеш да каниш бившия си съпруг на сватбата! Ами ако и аз поканя бившата си жена?

— От теб зависи, а и аз няма да имам нищо против, ако наистина го искаш. Блейк все пак е част от семейството и децата много ще се натъжат, ако не присъства.

Чарлс изстена.

— Това е по-различно от представата ми за голямо семейство. — Знаеше си и бездруго, че се е озовал сред доста необичайни хора. Странно му беше да осъзнае, че ще се жени за бившата съпруга на Блейк Уилямс. Това наистина надхвърляше границите на търпението му.

— Прави каквото намериш за добре — отстъпи накрая той. — Имам чувството, че това е прекалено, но кой съм аз да ти казвам какво да правиш? Нищо и никакъв — просто младоженецът.

Беше раздразнен и не можеше да приеме, че бъдещата му жена се опасява за чувствата на бившия си съпруг, ако не го поканеха. Нямаше как да не се съгласи, освен ако не искаше да подеме нова битка и да накара доведените си деца да го намразят още повече.

— Нали няма той да те заведе до олтара? — разтревожи се Чарлс.

— Разбира се, че не, глупчо. Баща ми ще ме заведе!

Чарлс изглеждаше облекчен. За всеки мъж беше трудно да се съревновава с друг. Ако успехът се мереше в пари, то Блейк беше на върха на почетната стълбица. Но това не променяше факта, че е безотговорен, че винаги е бил такъв и че никога не беше до децата си. Беше забавно да си с Блейк и тя винаги го бе обичала. Но човекът, за когото искаше да се омъжи, несъмнено беше Чарлс.

Когато си тръгна по-късно същата вечер, той се наведе да я целуне. Бяха обсъдили повечето детайли.

— Лека нощ, мисис Уест — пожела ѝ с нежен глас.

В този миг тя осъзна, че вероятно ще трябва да запази фамилията Уилямс заради работата си. Много сложно щеше да стане за пациентите ѝ и за всичките ѝ колеги, ако сменеше името си. Така че сигурно за пред хората щеше да е мисис Уест, но в работата си да е доктор Уилямс. Щеше да носи името на Блейк винаги. Някои неща нямаше как да се променят.

16.

Когато Блейк се обади на Максин в кабинета, докато тя очакваше следващия си пациент, денят ѝ вече се очертаваше претоварен. Дотук беше консултирала трима нови пациенти, препратени ѝ от други лекари, и точно бе говорила със сватбения агент в Саутхемптън за цената на шатрата. Сумата беше прекомерна, но нямаше как. Родителите ѝ бяха предложили да платят, но на нейните години не ѝ се струваше редно да ги остави да поемат разходите. От друга страна не ѝ се искаше да отстъпи напълно пред агента. Още беше раздражена, когато вдигна телефона.

— Здравсти — рязко поздрави тя. — Какво има?

— Съжалявам, Макс. Неподходящ момент ли улучих?

Максин погледна часовника си и видя, че в момента при него вече бе доста късно. Всъщност не беше много сигурна дали още е в Мароко или се е върнал в Лондон, но и в двата случая бе късно вечерта и в гласа му се долавяше умора.

— Не, не, всичко е наред. Извинявай. Имам малко време, докато дойде следващият ми пациент. Добре ли си?

— Аз съм добре, но никой наоколо не е. Още съм в Имлил — на около три часа път от Маракеш е. Като по чудо телефонът ми тук има покритие, въпреки че не е кой знае какво, но успях да ти се обадя. Захванах се да помагам на децата тук, Макс. Това, което се случва с тях, е ужасно. Още измъкват оцелели изпод руините, където с дни са стояли погребани живи заедно с мъртвите членове на семействата си. Други пък просто бродят обезумели по улиците. Хората в близките села са ужасно бедни и случилото се направо е пагубно за тях. Говори се, че загиналите са над двайсет хиляди.

— Знам — тъжно отговори Максин. — Следя събитията по Си Ен Ен.

Порази я фактът, че не можа да се свърже с него, когато собственият му син беше ранен, а той внезапно бе получил просветление и се бе заел да решава световните несгоди. Поне беше

по-добре от търчането му от едно парти на друго по всички точки на света. Последниците от опустошителни природни бедствия не ѝ бяха непознати поради естеството на работата ѝ, но за пръв път виждаше Блейк толкова загрижен за нещо, което не го засяга пряко. Сигурно се дължеше на това, че вижда ситуацията от първа ръка.

— Имам нужда от помощта ти — каза ѝ Блейк. Беше уморен до мозъка на костите си и не беше спал като хората от десетина дни. — Опитвам се да организирам помощ за децата. Когато купих къщата, се запознах с някои много интересни и влиятелни личности. Държавните структури са ужасно претоварени и частният сектор прави всичко възможно, за да помогне. Захванах се с огромен проект за децата и правя всичко сам. Имам нужда от съвети относно конкретната помощ, която ще им е нужна сега и в дългосрочен план. По твоята част е. Имам нужда от опита ти, Макс. — Блейк звучеше уморен, разтревожен и натъжен.

Докато го слушаше, Максин въздъхна тежко. Това си беше висока летва.

— Ще се радвам да помогна. Впечатли я размера на дейността му, но трябваше да бъде и реалистка. — Не съм сигурна, че ще стане по телефона. Не съм наясно с държавните разпоредби, които ще ми осигурят достъп, и ти трябва да провериш тези неща от първа ръка. При нещастия като това не може да се разчита единствено на опита. Човек трябва да е там, както ти си сега, да преценява ситуацията и да действа разумно.

— Така е — отговори Блейк. — Затова ти се обаждам. Не знаех какво друго да направя. — За част от секундата се поколеба, след което продължи: — Ще дойдеш ли тук, Макс? Тези деца се нуждаят от теб. Също и аз.

Максин замръзна, щом чу думите му. Въпреки че в предишните им разговори ѝ бе подхвърлил тази идея, тя не мислеше, че говори сериозно. Графикът ѝ беше запълнен за цял месец напред. През юли щеше да ходи с децата на почивка както винаги, а с предстоящата ѝ сватба през август нещата съвсем излизаха от контрол.

— По дяволите... Блейк, бих искала, но не виждам как бих могла. Точно в момента съм затънала до шията с пациенти, а някои от тях са много зле.

— Ще ти изпратя самолета си. Дори само за двацет и четири часа, пак ще бъде огромна помощ. Имам нужда от твоята преценка. Разполагам с достатъчно пари, за да свърша нещо наистина полезно, но не познавам друг, освен теб, който би могъл по-добре да знае какво да се направи при подобни обстоятелства. Ти си единствената, на която имам доверие. Ако не го направиш, просто ще се лутам в тъмното.

Никога преди не я беше молил за нещо подобно. Бившият ѝ съпруг напълно се бе посветил на спасителната си мисия. Беше решен да направи всичко по силите си, за да помогне. Точно този тип работа Максин намираще за особено удовлетворяваща. Нямаше съмнение, че посещението на такова място ще е сърцераздирателно и тежко, но точно това тя най-много умееше да върши, а и беше възможност да направи нещо значимо. Гордееше се с усилията на Блейк и докато го слушаше да говори, очите ѝ се насълзиха. Искаше да разкаже на децата, за да се гордеят и те с баща си.

— Щеше ми се да мога — бавно каза тя. — Но не виждам нито кога, нито как може да стане.

Харесваше ѝ да отиде в Мароко и да помогне. Възхищаваше се на добрите намерения на Блейк и трудностите, на които се подлагаше. Просто точно сега не виждаше как може да стане това.

— Ами ако отмениш часовете си за петък? Мога да ти пратя самолета в четвъртък и да летиш през нощта. Така ще имаш три дни на разположение заедно с уикенда. Ще се върнеш обратно в неделя вечерта и в понеделник ще си на работа в кабинета си. — От часове се беше опитвал да измисли решение.

Максин замълча.

— Свободна съм този уикенд — замислено каза тя накрая.

Вече се бяха уговорили с Телма да поеме спешните случаи. Можеше да я помоли за още един ден. Само че Максин знаеше, че е лудост да отиде за три дни в Мароко, особено като се прибавят всичките ѝ останали проблеми и задължения.

— Просто не знам към кого друг да се обърна. Животът на тези бедни дечица тук ще се опропасти завинаги, ако още сега някой не предприеме правилните действия. И бездруго много от тях са вече съсипани.

Имаше ранени, осакатени, ослепели, с мозъчни увреждания. Много от тях бяха загубили и по някой крайник, когато домовете и

училищата им се бяха срутили върху тях. Огромен брой деца бяха осиротели. Със собствените си очи бе видял как вадят все още живо новородено бебе от руините и бе плакал при гледката.

— Дай ми няколко часа — замислено каза Максин и в този миг звънецът я предупреди, че е дошъл следващият ѝ пациент. — Трябва да помисля.

Беше вторник. Ако решише да отиде, имаше два дни на разположение, за да организира нещата. Само че природните бедствия никога не предупреждаваха и никога не ти даваха време, за да си съставиш план. Искаше ѝ се да му помогне или поне да го препрати на някой, който да му даде нужните напътствия. В Париж имаше психиатрична асоциация, специализирана точно в тази област. Но мисълта тя да отиде и да помогне я вдъхновяваше. Освен това отдавна не беше правила нещо подобно.

— Кога да ти се обадя? — запита тя Блейк.

— Когато искаш, по всяко време. От седмица не съм лягал. Опитай да звънеш на английския ми номер, може и на блекберито. Тук и двата работят или поне през повечето време... И, Макс... благодаря ти... Обичам те, бечко. Благодаря ти, че ме изслушваш и че ти пука. Сега наистина разбирам естеството на работата ти. Ти си невероятна жена!

Отношението му към нея се бе променило чувствително, откакто се сблъска с нещастieto от първа ръка.

Максин почувства искреността му и видя, че най-сетне се проявява една напълно нова страна от характера му.

— И ти си невероятен — меко каза тя. Очите ѝ отново се замъглиха от сълзи. — Ще ти се обадя при първа възможност. Не знам дали ще мога да дойда, но ако не мога, ще намеря експерт, който да се заеме със задачата.

— Имам нужда от теб! Моля те, Макс...

— Ще опитам — обеща тя, затвори телефона и покани пациентката си.

Трябваше да се насили да се върне в настоящето, за да изслуша внимателно разказа на дванайсетгодишното момиче. Беше свикнала да си реже вените и по целите ѝ ръце имаше белези. Детето беше препратено от училище и имаше нещастieto да е едно от пострадалите при атентата от 11 септември. Баща ѝ беше сред загиналите

пожарникари, а момичето беше част от настоящото изследване на Максин относно ефекта от атаките върху града. Сеансът продължи по-дълго от обикновено и след края му тя бързо пое към къщи.

Когато се прибра, децата бяха в кухнята със Зелда и тя им разказа с какво се е заел баща им в Мароко. При новината очите им блеснаха и тогава тя спомена, че я е помолил да се включи. Децата подскочиха от радост, щом го чуха. Надяваха се да приеме.

— Не виждам как ще стане — отговори тя.

Изглеждаше объркана и притеснена. Излезе от кухнята, за да се обади на Телма. Оказа се, че не може да я замести в петък, защото тогава имаше лекции в Медицинския колеж, но каза, че партньорът ѝ би могъл да я покрие, ако реши да замине. Самата тя щяла да поеме уикенда.

След това Максин се обади на още няколко места, провери в компютъра петъчните си ангажименти и в осем вечерта взе решение. Дори не вечеря. Това беше най-малкото, което можеше да направи, а Блейк я улесняваше, изпращайки самолета си. Ето, това беше истината. Винаги беше харесвала цитата от Талмуда „Онзи, който спаси и един човешки живот, спасява целия свят“ и си го повтаряше често. Осъзна, че може би най-накрая Блейк също е открил тази истина, въпреки че му беше отнело дяволски дълго време. На четирийсет и шест години започваше да се превръща в разумно човешко същество.

Изчака до полунощ, за да му се обади. При него беше ранна сутрин. На няколко пъти опитва да се свърже с него и на двата му мобилни телефона. Накрая успя. Звучеше ѝ още по-изтощен, отколкото предния ден. Каза ѝ, че отново цяла нощ е бил на крака. Максин знаеше, че при тази ситуация неговото си беше чисто самоубийство, но беше наясно с цената при подобни екстремни ситуации. Ако отидеше, щеше да организира всичко, за да не се губи повече ценно време. Нямаше ядене и спане. Блейк в момента го изживяваше на гърба си.

— Ще дойда — обяви решението си тя.

Когато го чу, Блейк се разплака. Това бяха сълзи на облекчение, на изтощение, ужас и благодарност. Никога не беше чувствал нещо подобно.

— Пътувам в четвъртък вечерта — заяви Максин.

— Господи, благодаря ти! Макс, не знам как да ти се отблагодаря. Ти си невероятна! Обичам те... Благодаря ти от цялото си сърце.

След това Максин му каза от какви данни ще има нужда, когато пристигне. Блейк имаше възможност да ѝ осигури достъп навсякъде, да я води по болници и да ѝ помогне да се срещне с възможно най-много деца. Тя имаше желанието да направи всичко възможно и да използва докрай всяка минута от пребиваването си там. Блейк желаше същото. Обеща ѝ да се погрижи за всичко от начало докрай и преди да затвори, ѝ благодари още десет пъти.

— Гордея се с теб, мамо — нежно каза Дафни, когато Максин остави слушалката.

Беше стояла до вратата и бе изслушала края на разговора, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Благодаря, слънчице. — Майка ѝ се изправи и я прегърна. — А аз се гордея с баща ти. Нищо не разбира от тази дейност, но прави всичко по силите си.

В този така рядък и специален момент Дафни разбра, че ѝ двамата ѝ родители са добри хора. Това я разчувства така, както обаждането на Блейк — майка ѝ. Двете си поговориха малко, след което Максин набързо състави списък от нещата, необходими за пътуването. След това изпрати имейл до Телма, за да потвърди, че в петък няма да я има и колегата ѝ трябва да я замести.

Сети се, че трябваше да се обади и на Чарлс. Двамата бяха планирали да прекарат уикенда в Саутхемптън, за да се срещнат със сватбените агенти и цветарите. Той можеше да свърши всичко това и без нея или в краен случай можеха да го отложат за другата седмица. И бездруго нямаше голямо значение — сватбата им беше чак след два месеца. Само че вече беше станало твърде късно през нощта, за да му се обажда. Добра се до леглото и полежа будна няколко часа, мислейки за всичко, което би искала да направи, щом стигне в Мароко. Внезапно тази мисия се бе превърнала и в нейна цел, и тя беше благодарна на Блейк, че я приобщи. Когато будилникът звънна, имаше чувството, че е спала едва пет минути. Обади се на Чарлс веднага след закуска. Все още не беше тръгнал на работа, а тя трябваше да стигне до кабинета си след двацет минути. Тъй като вече бяха във ваканция децата спяха, а

Зели се суетеше в кухнята, готвейки се за предстоящото нашествие от гладници.

— Здравсти, Макс — поздрави весело Чарлс. — Наред ли е всичко? — Вече знаеше, че обажданията ѝ в необичайно време невинаги носят добри новини. Инцидентът със Сам беше живото доказателство. Животът беше различен, когато в него присъстваха и деца. — Добре ли е Сам?

— Добре е, да. Исках просто да те предупредя. Този уикенд трябва да замина. — Каза го по-направо и доста по-рязко, отколкото бе възнамерявала, но не искаше да закъснее за работа и знаеше, че същото се отнася и за него. И двамата обичаха точността. — Трябва да отложи срещите със сватбените агенти и цветарите в Саутхемптън, освен ако не искаш да отидеш без мен. В противен случай остава за следващата седмица. Заминавам. — Докато говореше, осъзна колко объркано звучи.

— Някакъв проблем ли има? — Чарлс знаеше, че тя постоянно пътува по разни конференции, но рядко през уикендите, които при нея бяха посветени на децата. — Какво се е случило?

— Заминавам за Мароко при Блейк — без повече предисловия съобщи тя.

— Моля? Какво означава това? — Чарлс беше изумен и това, което чу, никак не му хареса.

Максин побърза да обясни:

— Не, не, виж сега. Той е бил там, когато е станало силно земетресение. В момента се опитва да организира спасителни мисии и да доставя продукти за децата. Изглежда, бъркотията е голяма и той няма никаква представа какво да прави. Това е първото му начинание в хуманитарната област. Исква да отида, да се срещна с някои от децата, а после и с някои международни и правителствени агенции, които работят там, за да дам съвети. — Каза го така, сякаш Блейк я беше помолил да купи маруля от супермаркета.

Чарлс се шокира.

— И ще правиш това за него? Защо?

— Не за него. Това е първият знак, че е пораснал, който показва от четирийсет и шест години насам. Гордея се е него и най-малкото, което мога да направя, е да му дам съвети в критичен момент.

— Това е нелепо, Макс! — вбеси се Чарлс. — За тази работа си има Червен кръст. Там не се нуждаят от теб.

— Не е същото — настръхна тя. — Аз няма да вадя оцелели, да карам линейка или да превързвам ранени. Аз съветвам правителствата как да работят с деца, преживели психологическа травма. А те точно от това се нуждаят. Само за три дни. Блейк ми изпраща самолета си.

— При него ли ще отседнеш? — подозрително запита годеникът ѝ.

Реагира така, сякаш Максин току-що му беше съобщила, че заминава с Блейк на пътешествие с яхтата му. Всъщност преди го беше правила заедно с децата, но си беше безобидно. Все пак двамата с Блейк имаха деца, което за нея означаваше много. Във всеки случай сегашната ситуация беше различна, независимо дали Чарлс го разбираше или не. Ставаше дума за работа и нищо повече. Точка.

— Предполагам, че никъде няма да отсядам, ако това прилича на някое от другите засегнати от земетресения места, където съм ходила. Сигурно ще бъда в някой камион и ще спя права. Вероятно дори няма да се виждам с Блейк, докато съм там, или поне не често.

Струваше ѝ се нелепо Чарлс да ѝ прави сцени на ревност заради нещо толкова очевидно.

— Не мисля, че трябва да ходиш там — твърдо каза той.

Беше бесен.

— Това не подлежи на обсъждане и съжалявам, че мислиш така — студено отговори Максин. — Няма от какво да се притесняваш, Чарлс — продължи тя, стараейки се да звучи спокойно. Той ревнуваше, а това бе толкова мило. Макар и неуместно. — Обичам те. Но бих искала да отида и да помогна. Чисто съвпадение е, че човекът, който ме помоли за това, е Блейк. Всяка от агенциите, работещи там, също би могла да го направи.

— Но не е. Поканил те е той. А аз не разбирам защо отиваш. Боже мой! Когато собственият му син го блъсна кола, на теб ти отне почти седмица, за да успееш да се свържеш с него!

— Защото по това време беше в Мароко, където е имало земетресение — подразни се тя.

Имаше чувството, че с всяка минута спорът им става все по-абсурден.

— А къде беше през всичкото останало време, когато собствените му деца имаха нужда от него? Мотаеше се по купони, яхти и разни жени. Сама си признавала, че никога не можеш да го откриеш, само че за това не му беше виновно някое земетресение. Той е нехранимайко, Максин. А ти ще прекосиш половината свят, за да направиш така, че да изглежда добър, спасявайки десетки оцелели от бедствието! Не искам да ходиш!

— Моля те, не прави това — процеди през зъби Максин. — Не се каня да ходя на някоя оргия през уикенда с бившия си съпруг. Отивам да консултирам стартирането на програма за спасяването на хиляди деца, които са осиротели, наранени са и ще останат травмирани през остатъка от живота си, ако някой не предприеме правилните стъпки още в началото. Може и да няма голям ефект, разбира се. Зависи как ще се изпълняват съветите ми и какво ще е финансирането, но поне мога да направя нещо. Това е единствената причина, не Блейк. Искам да помогна на онези деца доколкото мога.

Изложи позицията си много ясно, но той отказа дори за миг да я разбере.

— Идея си нямах, че ще се женя за Майка Тереза — процеди той още по-сърдито отпреди за най-голямо огорчение на Максин.

Последното нещо, което искаше, бе да се кара с Чарлс за това. Беше безсмислено и само утежняваше нещата. Беше обещала на Блейк и щеше да отиде. Това щеше да направи, независимо дали на Чарлс му харесваше или не. Той не я притежаваше и трябваше да уважава работата ѝ и отношенията ѝ с Блейк такива, каквито бяха. Чарлс беше мъжът, когото обичаше, нейното бъдеще. Блейк беше нейното минало, но бе баща на децата ѝ.

— Ти се жениш за психиатърка, специализирана в работата с подрастващи със суицидни наклонности, чиято друга специалност е психичните травми при децата и юношите. Земетресението в Мароко е точно в моята област. Единственото, заради което си бесен, е Блейк. Можем ли да се държим като възрастни за малко? Аз не бих ти направила проблем в подобна ситуация. Защо не можеш да проявиш същото разбиране и спрямо мен?

— Защото не разбирам връзката ти с него и не я намирам за нормална. Вие двамата никога няма да се разделите, а ти може и да си

психиатър, доктор Уилямс, но мисля, че връзката ти с бившия ти съпруг е откачена, ето, това мисля.

— Благодаря за мнението ти, Чарлс. Някой път ще го взема предвид. Точно сега обаче закъснявам за работа, а после заминавам за три дни в Мароко. Дадох обещание и смятам да го изпълня. Бих оценила също така усилието ти да се държиш малко повече като възрастен и да ми се довериш относно Блейк. Не възнамерявам да правя секс с него наскоро сред руините — повиши накрая глас Максин.

Той ѝ отвърна със същото. Скараха се. Заради Блейк. Тъпа история.

— Не ме интересува какво ще правиш с него, Максин. Но едно нещо ще ти кажа: не възнамерявам да оставя нещата да продължават по същия начин, след като се оженим. Ако искаш да търчиш през половината свят подир земетресения, цунамита и бог знае още какви бедствия, аз няма да имам нищо против. Само че не планирай да вършиш всичко това с бившия си съпруг, докато аз вися тук. Мисля, че това е просто извинение от негова страна да те отмъкне при себе си и да те отдалечи от мен. Не мисля, че има нещо общо с мароканските сираци или каквото там друго му е дошло на ума. Този тип не е достатъчно човечен, за да му пука за някой друг, и ти сама си ми го казвала. Това е просто оправдание и ти го знаеш.

— Чарлс, грешиш — опита се да звучи спокойно тя. — Никога досега не съм го виждала да върши нещо подобно и трябва да уважава усилията му. Освен това искам да помогна. И не, не помагам на него. Ще направя каквото мога за онези деца. Моля те, опитай се да го разбереш.

Той не ѝ отговори. Двамата помълчаха, изпусвайки пара. Притесняваше я, че Чарлс приемаше толкова навътре историята с Блейк. Това щеше да направи нещата много трудни за в бъдеще за нея и децата, освен ако годеникът ѝ не го преодолее. Надяваше се, че скоро ще го превъзмогне. Но междувременно щеше да отиде в Мароко. Беше човек, който държи на думата си и се надяваше Чарлс да се успокои. Прекъснаха връзката, без да постигнат съгласие.

Известно време след това Максин стоя и гледа телефона, ядосана от проведения разговор. Подскочи, когато чу глас зад гърба си. В разгара на разправията с Чарлс не беше чула идването на Дафни.

— Той е задник — заяви категорично дъщеря ѝ. — Не мога да повярвам, че ще се омъжваш за него, мамо. И мрази татко!

Максин не беше съгласна, но този път даде право на дъщеря си.

— Чарлс не може да разбере естеството на връзката ми с баща ви. Никога не говори за бившата си съпруга. Нямаат и деца.

Но между тях двамата с Блейк имаше нещо повече. По свой собствен начин те още се обичаха, само че това се бе превърнало в нещо друго, в някакъв вид семейна връзка, която не ѝ се искаше да изгуби, но не искаше и да спори с Чарлс по въпроса. Искаше от него само да я разбере, но той не можеше.

— Още ли смяташ да ходиш в Мароко? — разтревожи се Дафни.

Смяташе, че майка ѝ трябва да отиде, за да помогне на баща ѝ и на всичките онези деца.

— Да, отивам. Надявам се Чарлс да се успокои.

— На кого му пука? — сви рамене Дафни и си сипа корнфлейкс в купата, докато Зелда приготвяше палачинки.

— На мен — призна Максин. — Обичам Чарлс.

Надяваше се някой ден и децата да го обикнат. Не беше нещо нечувано деца, особено на техните години, да се привързват към вторите си бащи. Нямаше нищо необичайно, знаеше Максин, но в момента ѝ беше трудно да живее така.

Закъсня за работа с цял половин час и остатъкът от деня ѝ мина припряно. Не ѝ беше останало време да говори отново с Чарлс. Имаше много работа, приемаше пациенти и отменяше всичките си срещи за края на седмицата. Още щом се прибра вкъщи, се обади на годеника си и се обезкуражи, като разбра, че още е ядосан. Зае се да го успокоява и го попита дали не би искал да дойде за вечеря. Той обаче попари надеждите ѝ, като отвърна, че ще се видят след завръщането ѝ. Наказваше я заради пътуването, организирано от Блейк.

— Бих се радвала да те видя, преди да замина — въздъхна тя.

Само че Чарлс не се предаваше. Натъжи се, че заминава, докато той ѝ е сърдит, но нямаше как да го умилостиви. Максин си помисли, че държанието му е детинско, но реши да го остави да се успокои, докато отсъства. Нямаше друг избор така или иначе. Когато му звънна по-късно вечерта разбра, че дори си е изключил телефона. Очевидно още кипеше от гняв.

След това с децата си направиха страхотна вечеря. В четвъртък, след поредния лудешки работен ден, отново се обади на Чарлс вечерта, преди да тръгне. Този път ѝ вдигна.

— Искях само да си вземем довиждане — обясни тя колкото е възможно по-спокойно. — Тръгвам за летището.

Щеше да излети от Нюарк, където Блейк винаги приземяваше самолета си.

— Пази се — сухо ѝ пожела Чарлс.

— Изпратих ти по имейла номера на блекберито на Блейк, а можеш да ме търсиш и на моя телефон. Мисля, че ще работи там — опита се да бъде колкото се може по-любезна Максин.

— Няма да те търся по неговия телефон — отвърна ѝ той и отново прозвуча ядосано.

Още се измъчваше от това, което се канеше да направи. Уикендът му щеше да е крайно неприятен. Максин го разбираше и се чувстваше виновна, но съжаляваше, че той не може да превъзмогне ревността си и да прояви повече разбиране. В момента се вълнуваше заради предстоящото пътуване и работата, която я чакаше. В подобни ситуации човек винаги трябваше да се държи колкото се може по-професионално, независимо с какви тежки случаи би могъл да се сблъска. Помощта след такива мащабни катаклизми караха човек да вярва, че животът му има смисъл. Знаеше, че това е добре и за Блейк, който за пръв път вършеше нещо подобно. Отчасти и по тази причина се беше съгласила да замине. Не искаше да го изостави в такъв момент и желаше да подкрепи усилията му да промени начина си на живот. Но за Чарлс това беше твърде много. Освен това Дафни беше права. Той мразеше Блейк и ревнуваше от него от самото начало.

— Ще се опитам да ти се обадя — увери го Максин. — Освен това дадох телефона ти на Зели, ако нещо се случи.

Предполагаше, че докато я няма, той ще е в града.

— Всъщност мислех да отида до Върмонт — отговори Чарлс.

Там беше красиво през юни. Щеше да ѝ хареса връзката му с децата ѝ да е такава, че да идва да ги вижда дори когато нея я няма, особено след като само след два месеца щеше да им става втори баща, но нещата не стояха по този начин. Освен това знаеше, че в нейно отсъствие децата ѝ също няма да искат да го виждат. Явно още много

път имаше да се извърви, докато се успокоят страстите и от двете страни. А тя трябваше да е мостът помежду им.

— Бъди внимателна. Там, където отиваш, може да е опасно. Все пак е Северна Африка, а не Охайо — посъветва я той.

— Ще се пазя. Обичам те, Чарлс. До понеделник.

Максин затвори телефона изтощена. Случилото се между тях беше просто дреболия. Надяваше се, да не е нещо по-сериозно и съжаляваше, че заради отказа му не го видя, преди да тръгне. Държанието му беше детинско и дребно. Целуна децата за довиждане и си каза, че независимо колко възрастни са мъжете и за колко пораснали се мислят, те винаги си остават деца.

17.

Самолетът на Блейк излетя от Нюарк в четвъртък малко след осем вечерта. Максин се беше настанила удобно на луксозната седалка и обмисляше да използва една от двете спални, за да се наспи добре. Леглата бяха огромни и застлани с разкошни чаршафи, завивките бяха меки и топли и всичко това се допълваше от големите пухени възглавници. Единият от двамата стюарди на борда ѝ донесе нещо за хапване, а не след дълго — лека вечеря от пушена съомга и омлет, приготвена в самолета. Капитанът ѝ съобщи данните за полета, който щеше да продължи седем часа и половина. Щяха да пристигнат в седем и трийсет сутринта местно време, а на летището щеше да я чака кола с шофьор, който да я откара до едно селце край Маракеш, в което Блейк и неколцина други спасители бяха направили лагер. Там се намираха и представители на Международния червен кръст, които работеха с пълна сила.

Максин благодари за информацията, изяде леката вечеря и си легна в девет. Знаеше, че трябва да си почине колкото се може по-добре, преди да стигне до Мароко, а в луксозния самолет на Блейк това се оказа лесноосъществимо. Всичко беше декорирано с вкус. Тапицериите бяха от бежово-син плат и кожа, на всяка седалка имаше одеяло от кашмир и мохер, а целият самолет беше застлан с дебели сини вълнени килими. Спалнята беше в бледожълто и Максин заспа още щом главата ѝ докосна възглавницата. Спа непробудно шест часа като бебе и когато се събуди, полежа в леглото, мислейки си за Чарлс. Още бе разстроена от реакцията му, но знаеше, че решението ѝ да замине за Мароко е правилно.

Среса си косата и си изми зъбите, след което си нахлузи кубинките. От доста време не ги беше обувала. Извади ги от едно кътче в гардероба, в което бе прибрала дрехи, подходящи за ситуации като тази. В багажа си носеше само най-необходимото и подозираше, че през следващите няколко дни щеше да ѝ се наложи да спи с дрехите

на гърба си. Всъщност беше превъзбудена от онова, което ѝ предстоеше да прави. Надяваше се от труда ѝ да има полза.

Излезе от спалнята свежа и отпочинала. Стюардът ѝ поднесе закуската — пресни кроасани и сладки курабийки, кисело мляко и кошница свежи плодове. Чете малко, след като се нахрани и самолетът започна да се снишава. Преди да слезе, закачи на ревера си значката с кадуцей,^[1] която да я отличи като лекар на мястото на трагедията.

Когато се приземиха, Максин бе готова да запретне ръкави. Косата ѝ беше прибрана в стегната плитка, а под дебелия пуловер носеше стара кафява риза за сафари. Освен това си бе приготвила няколко тениски и едно по-плътно яке. Джак беше проверил какво е времето в Мароко по интернет, преди майка му да си приготви багажа. Носеше и манерка с минерална вода „Евиан“, която беше заредила, преди да слезе от самолета. От колана ѝ висяха чифт работни ръкавици, а в джобовете си носеше хирургически маски и гумени ръкавици. На гърба си имаше малка раница с чисто бельо, в случай че има къде да се изкъпе. Беше си приготвила и някои лекарства, ако се разболе. С една дума — пълно бойно снаряжение.

Както Блейк ѝ беше обещал, на летището я очакваше джип с шофьор. Хирургическите маски бяха в случай, че зловонието на разлагащите се тела беше трудно поносимо или пък имаше опасност от инфекции. Имаше и мокри кърпички. Беше се постарала да помисли за всичко, преди да тръгне. Отиването на подобни места винаги наподобяваше военна операция, и то в условията на пълен хаос. Максин не носеше никакви бижута, освен часовника си. Гodeжният ѝ пръстен от Чарлс седеше прибран в чекмеджето ѝ в Ню Йорк. Когато се качи в джипа, гореше от желание да се заеме за работа. Потеглиха към Имлил. Познанията ѝ по френски бяха съвсем елементарни, но докато пътуваха, успя да поговори с шофьора. Той ѝ разказа, че са загинали много хора, хиляди, а имало и много ранени. Човекът говореше за лежащи по улицата все още непогребани тела, което за Максин означаваше болести и епидемии в непосредствено бъдеще. На човек не му трябваше да е завършил медицина, за да се досети за опасностите.

Пътят от Маракеш до Имлил продължи три часа. Трябваша им два часа, за да стигнат до селцето Асни в Атласките планини, а после още час се придвижваха по разбитите пътища към Имлил. В този

район беше по-хладно, отколкото в Маракеш, и околностите тънеха в зеленина. Минаваха покрай селца с кирпичени къщурки. Наоколо пасяха кози и овце, край пътя се разхождаха кокошки, мъже се придвижваха, възседнали мулета, а жени и деца носеха наръчи дърва на главите си. По целия път от Асни до Имлил се забелязваха следи от земетресението — порутени колиби, на места пътищата бяха напълно разбити. Камioni с отворени каросерии превозваха хората.

Щом приближиха Имлил, Максин видя разрушените кирпичени къщи, където спасители претърсваха из руините, често пъти с голи ръце, тъй като явно имаше недостиг на техника. Разплакани хора ровеха из отломките, търсейки любимите си хора или просто някой оцелял, и Максин почувства, че ѝ нейните очи се навлажняват. Трудно беше човек да не им съчувства, знаейки, че издирват своите съпрузи, деца, братя, сестри или родители. Това ѝ даде ясна представа с какво ще се сблъска, когато накрая стигне при Блейк.

Щом се озоваха в покрайнините на Имлил, Максин видя служители от Международния червен кръст и мароканския Червен полумесец, които помагаша на пострадалите край срутените кирпичени колиби. Изглеждаше, че почти няма останала здрава постройка и стотици хора блуждаеха безцелно из улиците. Мулета и разнообразен добитък се разхождаха свободно и често пречеха на уличното движение. Изминаха бавно последните километри до Имлил. Имаше пожарникари и войници навсякъде. Всички възможни спасителни отряди бяха вдигнати на крак от мароканското правителство, имаше и спасители от други страни, а във въздуха бръмчаха хеликоптери. Гледката ѝ напомняше на други сполетени от бедствия места, където беше работила.

Много от селищата нямаха ток и вода дори и в най-добрите си времена, условията бяха тежки, особено нагоре в планините край Имлил. Шофьорът ѝ обясняваше за особеностите на района, докато се промъкваша между хора и скитащ по пътищата добитък. Разказа ѝ, че хората от Икис, Тачедирт и Сиди Шамхаруш в планините, са слезли до Имлил, за да търсят помощ. Имлил беше портата към Централен Атлас, а над него се възвисяваше най-високият връх в Африка, Джебел Тубкал, който се издигаше на повече от четири хиляди метра в небето. Максин виждаше планинските върхове, покрити със сняг дори в разгара на лятото. Населението в района се състоеше от мюсюлмани и

бербери. Говореха арабски и берберски диалекти и само някои от тях — френски. По телефона Блейк ѝ беше обяснил, че разговаря с хората в селото на френски и с помощта на преводачи. Още никой не беше стигнал до мястото, където се намираше бившият ѝ съпруг, с изключение на няколко представители на Червения кръст, които говореха английски. Френският му обаче беше доста добър след толкова години, прекарани в пътешествия.

Шофьорът ѝ бе обяснил, че над Имлил, на около двайсетина минути път, се намира Казба ду Тубкал, бившият летен дворец на губернатора. Нямамо как да се стигне дотам, освен с помощта на муле. С мулета пренасяли и ранените от околните села.

Мъжете, които видяха, носеха джелаби — дълги роби с качулки, типични за берберите. Всички изглеждаха уморени от язденето на мулета, безсънието и измъкване на хора изпод останките на домовете им. Щом доближиха Имлил, Максин видя, че дори сградите от бетонни блокове са разрушени от земетресението. Нищо не беше останало. Палатките на Червения кръст бяха превърнати в полеви болници и убежища за безчетните бегълци. Обикновените кирпичени къщи бяха сринати със земята. Бетонните сгради обаче не бяха устояли повече от калните колиби. Дивите цветя, осеяли пътя, рязко контрастираха с опустошението, което Максин виждаше навсякъде около себе си.

Шофьорът я осведоми, че от седалището на Организацията на обединените нации в Женева също са изпратили екип, който да оцени размерите на бедствието и да съветва хората от Червения кръст и многобройните международни спасителни екипи, които бяха на място. Максин беше работила с ООН на няколко пъти и предположи, че ако ще работи по-продължително с някоя международна организация, то вероятно ще е тази. Най-голямото им притеснение беше маларията, която по принцип си беше обичайна за района, но в момента се разпространяваше усилено сред отломките, пренасяна от комари. Холерата и тифът също дебнеха отвсякъде заради замърсяването. Телата на мъртвите бяха погребвани набързо в съответствие с местните традиции, но големият брой все още непогребани трупове увеличаваше опасността от епидемии.

Дори на Максин ѝ изглеждаше малко страшно, като виждаше колко работа предстои и колко малко време има, за да даде напътствия на Блейк. Разполагаше с точно два дни и половина, за да направи

всичко по силите си. Тукаси съжали, че ѝ е невъзможно да остане тук седмици наред, но нямаше как. Имаше своите задължения и отговорности, а и собствените ѝ деца я чакаха да се завърне в Ню Йорк. Освен това не искаше да изнервя Чарлс допълнително. Беше наясно, че спасителните екипи и международните организации ще работят тук месеци наред. Чудеше се дали и Блейк ще последва примера им.

Щом най-сетне се озоваха в Имлил, Максин видя още разрушени домове, преобърнати камиони, пукнатини в земята и хора, оплакващи своите мъртви. Положението се влоши чувствително с приближаването към селището, в което Блейк беше казал, че ще я чака. Той работеше край една от палатките на Червения кръст. Докато караха бавно покрай палатките на спасителите, Максин долавяше отвратителната миризма на смърт, с която се беше сблъсквала и друг път при подобни ситуации и никога нямаше да я забрави. Извади хирургическа маска от чантата си и я сложи. По-зле беше, отколкото бе очаквала, и не можеше да не се възхити на Блейк, че е там. Знаеше добре, че цялото преживяване за него най-вероятно е шок.

Джипът я докара до централната част на Имлил, пълна с разрушени къщи, отломки и изпочупени стъкла. По земята лежах тела, някои — покрити, други — не, а около тях обикаляха хора, все още в шок. Имаше деца, които плачеха и носеха още по-малки деца и дори бебета, и Максин забеляза два камиона на Червения кръст, откъдето раздаваха храна и чай. Наблизо имаше медицинска палатка с огромен червен кръст, изрисуван отгоре ѝ, покрай която бяха издигнати няколко по-малки палатки. Шофьорът спря до една от тях, след което последва Максин, която се запъти към нея. Децата наоколо, със сплъстени коси и мръсни лица, се втренчиха в нея. Повечето бяха боси, а някои нямаха и дрехи, тъй като бяха побягнали навън през нощта. За щастие времето беше топло, така че тя свали пуловера си и го върза около кръста си. Докато вървеше към палатката, отвсякъде долавяше вонята на разложение, урина и фекалии. Само един-единствен човек познаваше на това място и скоро го откри да си говори на френски с някакво момиченце. Блейк беше научил езика основно в нощните клубове на Сен Тропе, докато бе флиртувал, но явно, че сега му вършеше работа. Усмихна му се в мига, в който го видя. След няколко мига вече бе до него и когато я погледна, в очите

му имаше сълзи. Привърши разговора си с детето, насочи го към останалите, за които се грижеше доброволец от Червения кръст, изправи се и я прегърна. Тя едва го чуваше какво ѝ говори заради шума от булдозерите наоколо, които той беше докарал от Германия. С тяхна помощ в момента спасителните екипи продължаваха да вадят хора.

— Благодаря ти, че дойде! — възкликна Блейк. Приличаше на удавник, видял спасителна лодка. — Толкова е ужасно! До момента тук има над четири хиляди осиротели деца. Сигурно броят им ще нараства.

Повече от седем хиляди деца бяха намерили смъртта си и може би два пъти повече възрастни. Нямаше семейство, което да не е пострадало и да не е загубило близък човек. Блейк обясни, че в съседното селище нагоре в планината било дори още по-зле. Последните пет дни беше прекарал именно там. Почти нямаше оцелели, а тези, които бяха намерили, бяха докарани тук. Превозвали най-възрастните и тежко ранените към болниците в Маракеш.

— Много зле изглежда — съгласи се Максин.

Блейк кимна и задържа ръката ѝ в своята, след което я разведе из лагера. Навсякъде срещаша плачещи деца, а почти всеки доброволец държеше бебе.

— Какво ще стане с тях? — запита тя. — Има ли някакъв официален ред?

Знаеше, че трябва да се изчака потвърждение за смъртта на родителите, след което да се докаже невъзможността да бъдат открити други членове на семейството. Дотогава обаче щеше да цари пълен хаос.

— Правителството, Червеният кръст и мароканският Червен полумесец работят по въпроса, но все още хаосът е голям. Хората твърдят, че спасителните работи са само на думи. Не съм запознат с всичко. Съсредоточил съм се върху децата.

Още веднъж на Максин ѝ се стори твърде странно. Блейк винаги бе прекарвал времето си в забавления, но поне инстинктите му бяха съхранени и сърцето му си беше на място.

През следващите два часа обикаля с него из лагера, като говореше с хората на най-добрия френски, който успя да докара. Предложи услугите си в медицинската палатка и се представи на главния хирург, като му обясни, че е психиатър, специалист по

психични травми. Човекът я заведе да разговаря с няколко жени и с един старец. Една от жените била бременна с близнаци и ги загубила, когато къщата се срутила отгоре ѝ, а съпругът ѝ беше загинал. Успял някак да спаси живота ѝ, но изгубил своя, обясни оцелялата. Имаше още три деца, но никой не бе успял да ги открие. Десетки бяха случаите като този. Едно красиво момиченце беше загубило и двете си ръчички. Плачеше жално за майка си. Максин постоя до него, като го галеше по косата, докато Блейк се извърна настрани, за да не видят сълзите му.

Слънцето почти беше залязло, когато двамата спряха до един камион на Червения кръст и изпиха по чаша ментов чай. Тогава се понесе мистичния зов на молитвата, която имахът редеше в джамията. Звукът беше незабравим. Максин беше обещала да се върне в медицинската палатка по-късно вечерта, за да състави план за помощ на жертвите, който включваше почти всички наоколо, включително и работниците. Хората от спасителните екипи бяха наблюдавали ужасни трагедии. Максин поговори с няколко доброволци от Червения кръст и установи, че всеки се нуждае поне от елементарна терапия, защото в момента нямаше начин да се проведе по-сложна форма на лечение. Единственото, което човек можеше да направи, бе да разпитва хората един по един, а двамата с Блейк не бяха сядали от часове. Тъкмо отпиваха от чая, когато тя се сети за Арабела и го попита за нея и дали все още е в живота му. Той кимна и се усмихна.

— Имаше поръчка и не можа да дойде на това пътуване. Радвам се, че не е тук. Гнуслива е. Припада, ако някой се одраска дори. Това не е за нея. Сега е в къщата ми в Лондон.

Преди няколко месеца Арабела официално се беше преместила при него, което всъщност му се случваше за пръв път. Обикновено жените се задържаха в компанията му съвсем за кратко, след което изчезваха от живота му. Само че седем месеца по-късно Арабела още беше с него. Максин беше впечатлена.

— Ще успее ли да те задържи? — запита го тя с широка усмивка, докато довършваше чая си.

— Може би — стеснително отвърна той. — Каквото и да значи това. Нямам твоя кураж, Макс. Не ми трябва да се женя. — Смяташе това за много смела постъпка, но се радваше за нея, стига това наистина да беше нещото, което искаше да направи. — Между

другото, искам да организирам вечеря във ваша чест с Чарлс в Саутхемптън преди сватбата. Чувствам, че поне това ти дължа.

— Нищо не ми дължиш — внимателно отговори тя и хирургическата маска увисна на врата ѝ.

Вонята беше ужасна, но иначе нямаше как да си пие чая. Беше дала маска и на Блейк, а също ѝ латексови хирургически ръкавици. Не искаше той да се поболее, което можеше много лесно да стане на място като това. Войниците продължаваха да вадят тела, а роднините на жертвите оплакваха загиналите. Мрачните пронизителни звуци милостиво бяха заглушавани от работещите наоколо булдозери.

— Искам да го направя заради теб. А и ще е забавно. Децата успокоиха ли се най-сетне?

— Не — призна тя, — но ще го направят. Чарлс е чудесен човек. Просто не е свикнал с деца.

Разказа на Блейк за първата им среща и той искрено се смя.

— Аз бих избягал презглава — призна той. — А при това са мои деца.

— Изненадана съм, че той не избяга.

Максин също се усмихна. Не му беше казала колко бе побеснял Чарлс, когато узна, че ще заминава за Мароко. На Блейк не му трябваше да знае това, а и не искаше да го притеснява. И той като Дафни би могъл да реши, че Чарлс е отвратителен. Трябваше да пази чувствата и на двамата. Заслужаваха го посвоему.

След това се върна в медицинската палатка, за да се опита да помогне в съставянето на плана. Поговори с някои парамедици и им обясни за какви признаци на сериозна психична травма трябва да следят, но това бе все едно да се опитва да изгребе морето с лъжичка.

Почти цялата нощ будува с Блейк. От дни това беше обичайният му начин на живот. Накрая заспаха в джипа, който я беше докарал тук, облежани един върху друг като кученца. Максин дори не посмя да си помисли за реакцията на Чарлс, ако ги видеше така. Това, което ставаше тук, всъщност изобщо не му влизаше в работата. Сега ѝ предстояха далеч по-важни неща за вършене.

По-голямата част от съботата прекараха с децата. Максин говори с толкова от тях, с колкото успя. Понякога само ги гушкаше, особено най-малките. Много деца се разболяваха и тя знаеше, че някои можеше

и да умрат. Поне дузина бяха в медицинската палатка при доброволците. Когато двамата с Блейк спряха, вече се бе стъмнило.

— Какво изобщо мога да направя?

Блейк изглеждаше толкова безпомощен, колкото се и чувстваше. Максин беше по-свикнала от него, но и тя беше разстроена. Хората тук силно се нуждаеха от помощ, а тя беше толкова недостатъчна.

— Честно ли? Не много. Правиш повече, отколкото можеш.

Максин знаеше, че Блейк подпомага с пари и техника спасителните екипи, но вече вадеха само мъртъвци, не попадаха на оцелели.

— Искам да взема някои от децата у дома — меко каза той.

Реакцията му беше напълно нормална. И други щяха да реагират така при подобни обстоятелства. Само че тя беше наясно, че осиновяването на сирачета не става толкова лесно, колко Блейк си мислеше.

— Всички искаме — отговори му тя. — Но просто не можеш да ги заведеш всичките в дома си.

Правителството щеше да осигури временни сиропиталища, евентуално да подпомогне осиновяването на децата вътре в страната, а някои биха могли да намерят пътя си посредством международни агенции за осиновяване. Само че едва ли щяха да са много. Такива деца обикновено оставаха в собствените си страни и при собствената си култура. А и повечето тук бяха мюсюлмани. Трябваше сами да се погрижат.

— Най-трудната част е да продължиш напред. В известна степен ти си направил всичко, което си могъл съобразно възможностите си, и сега трябва да се прибереш вкъщи. Те остават тук.

Прозвуча рязко, но знаеше, че в повечето случаи това е истина.

— Така мисля и аз — тъжно каза Блейк. — Не мога да го направя. Но се чувствам така, сякаш дължа нещо тук. Не мога просто да ремонтирам хубавата си къща и да се мотая насам-натам с разни богаташи. Чувствам, че като човек дължа нещо повече от това. Просто не можеш само да вземаш от живота.

Откритието беше ново за него.

— А защо не им помогнеш тук, на място, вместо да ги водиш със себе си вкъщи? Иначе може да прекараш цяла вечност в борба с бюрокрацията.

Блейк я изгледа така, сякаш го бе осенила гениална идея.

— Ами ако превърна къщата си тук в сиропиталище? Мога да ги подслоня, да ги издържам и дори да ги обучавам. Дворецът в Маракеш може да побере евентуално около стотина деца, стига да го преустрою. Освен това последното, от което се нуждая, е още една къща. Не знам защо не се сетих за това по-рано.

Блейк се усмихна широко, а очите на Максин се насълзиха.

— Сериозно ли говориш? — изуми се тя.

Но планът му би могъл да проработи. Блейк никога дотогава не беше правил подобно нещо. Проектът му беше изключително самоотвержен и прекрасен, а освен това и напълно осъществим, ако на истини се захванеше с изпълнението му. Максин беше сигурна, че може да превърне двореца в сиропиталище, да го финансира, да наеме персонал и за в бъдеще да промени живота на стотици осиротели деца. За всяко от тях това щеше да е чудо и всъщност би било далеч по-смислено от идеята му за осиновяване. Ако преустроеше къщата правилно и финансираше проекта, би могъл да помогне на много, много повече деца.

— Напълно сериозно — увери я Блейк и я погледна в очите.

Максин се сепна от това, което видя в погледа му. Бившият ѝ съпруг наистина беше пораснал. Най-сетне се беше превърнал във възрастен човек. Нямаше следа нито от Питър Пан, нито от нехранимайкото.

— Идеята ти е фантастична — заяви Максин, изпълнена с възхищение.

Блейк изглеждаше въодушевен и тя забеляза в очите му блясък, какъвто не беше виждала преди. Изключително много се гордеше с него.

— Ще ми помогнеш ли да ги обявим за жертви на психологическа травма? Ще бъдат обект на твоите изследвания. Искам да им предложа всякаква помощ, която мога да си позволя. Психиатрична, медицинска, образователни възможности.

— Разбира се — отзова се тя с готовност.

Проектът му беше възхитителен. Беше прекалено развълнувана, за да може да го изрази с думи. Щеше да отнеме време и неколкократни посещения, за да му помогне в правилното оценяване на ситуацията.

Отново спаха в джипа, а на следващия ден продължиха обиколката из лагера. Децата, които видяха, бяха прекрасни и в такава тежка нужда, че правеха още по-трогателна идеята му да превърне двореца си в сиропиталище. Много работа предстоеше през идните месеци. Още същия ден Блейк се обади на архитекта си и се зае да организира срещи с представители на правителството, за да изпълни плана си.

Максин прекара последните си часове в лагера в медицинската палатка. Имаше чувството, че бе направила твърде малко по време на престоя си, но това беше нормално при подобни ситуации. В края на деня Блейк я изпрати до джипа. Изглеждаше изтощен. Твърде много проблеми имаше на главата си.

— Кога се връщаш? — попита го Максин загрижено.

— Не знам. Когато повече няма да имат нужда от мен. Няколко седмици, месец. Сега ми предстои да организирам толкова неща!

Още дълго време хората щяха да се нуждаят от помощ, но най-лошото вече щеше да е минало и той би могъл да се завърне у дома си в Лондон, където Арабела го очакваше с нетърпение. Беше толкова зает, че почти не му бе оставало време да ѝ се обажда, но тя го обичаше и го разбираше. Каза му, че намира нещата, които прави, за чудесни, че е нейният герой и че се гордее с него. Максин се чувстваше по същия начин. Усилията и плановете му да превърне двореца си в Маракеш в сиропиталище я бяха впечатлили невероятно.

— Да не забравиш, че съм ти заел яхтата за две седмици през юли — напомни ѝ Блейк.

И двамата се почувстваха странно, че говорят за това. Ваканция на суперяхта беше възможно най-неподходящата тема за разговор в момента. Все пак Максин отново му благодари. Тя бе настояла пред Чарлс, че това е част от техните традиции и че децата щяха да се разочароват, ако не отиде. Освен това той вече беше част от семейството. Максин ясно бе заявила, че не смята тепърва да променя навиците на семейството си. Беше прекалено рано, а и нямаше място за всички в къщата му във Върмонт.

— И да не забравиш вечерята след репетицията за сватбата. Ще кажа на секретарката си да се свърже с твоята. Искам да направя нещо незабравимо за двама ви с Чарлс.

Максин се трогна, задето Блейк мисли за тези неща, особено сега. Освен това очакваше с нетърпение да се запознае с възхитителната Арабела. Беше напълно сигурна, че жената е далеч по-привлекателна, отколкото Дафни бе склонна да признае.

Преди да тръгне, прегърна Блейк и му благодари, че е организиран пътуването ѝ.

— Шегуваш ли се? Благодаря ти, че измина целия този път, за да прекараш три дни тук с мен.

— Това, което вършиш, е забележително, Блейк — похвали го тя. — Толкова съм горда с теб, а също и децата. Нямам търпение да им разкажа какво точно правиш.

— Не им казвай още. Искам първо всичко да е готово, а имам много работа за вършене, преди това да стане.

Работата, която предстоеше, наистина беше много. Трябваше да се координират едновременно плановете за преустройването на двореца в сиропиталище и да се търсят хора, които да го ръководят. Усилията щяха да бъдат големи.

— Пази се и гледай да не се разболееш — напомни му тя. — Внимавай.

Скоро щяха да започнат епидемии от малария, холера и тиф.

— Ще се пазя. Обичам те, Макс. И ти се пази и целуни децата от мен.

— Разбира се. И аз те обичам — отвърна му тя.

Прегърнаха се за последно, след което тя потегли с джипа, а той ѝ маха, докато се скри от погледа му.

Вече се беше стъмнило, когато се качи на самолета. Екипажът я очакваше и ѝ бяха приготвили вечеря. Но тя дори не успя да я докосне след всичко видно. Поседя дълго време, взряна в нощта. На небето се виждаше ярката луна, а небето беше осеяно със звезди. Всичко, което бе преживяла през изминалите три дни, ѝ се струваше невероятно. Мисли дълго за Блейк, за нещата, които правеше, и накрая заспа на седалката, докато летяха към Ню Йорк. Събуди се чак когато се приземиха в Нюарк в пет сутринта. Дните, прекарани в Мароко, все повече и повече ѝ изглеждаха като сън.

[1] Обвитият със змии вълшебен жезъл на гръцкия бог Хермес, който той можел да приспи или събуди всеки бог или смъртен. В

днешно време се използва като символ на лекарската професия. —
Б.пр. ↑

18.

Максин стигна до апартамента си в седем. Децата още спяха, а Зелда беше в стаята си. Изкъпа се и се облече за работа. В самолета беше успяла да се наспи, така че се чувстваше отпочинала, въпреки че имаше много неща, които да обмисли след пътуването си. Вървя пеша до кабинета си в хубавата юнска сутрин и стигна малко след осем. Имаше още час до първия ѝ пациент, така че се обади на Чарлс, за да му каже, че се е прибрала у дома. Годеникът ѝ вдигна на второто позвъняване.

— Здравсти, аз съм — поздрави го тя, надявайки се, че му е минало.

— Тоест, коя? — грубо отвърна той.

Максин се беше опитвала да му се обади от Мароко три пъти, но неуспешно, така че му беше оставила съобщения на телефонния секретар. Не искаше сърденето му да продължи дълго. И във Върмонт не ѝ беше вдигнал телефона, а там нямаше секретар, на който да остави съобщение. Надяваше се да е поомекнал, докато я нямаше.

— Бъдещата мисис Уест — подражни го тя. — Или поне така се надявам.

— Как мина?

Чарлс ѝ прозвуча по-добре или поне така ѝ се стори. Щеше да е наясно, след като го видеше и прочетеше изражението в очите му.

— Невероятно, ужасно, тъжно, сърцераздирателно. Всичко това наведнъж. Клетите дечица там са в ужасно състояние, и възрастните са не по-малко зле.

Реши засега да не му казва за плана на Блейк да прави сиропиталище. Това можеше да прелее чашата. Разказа му накратко за земетресението.

— И както винаги, Червеният кръст си върши страхотно работата — обобщи тя.

Също и Блейк, но това го премълча. Реши да бъде внимателна с Чарлс и да не го ядоса отново.

— Изморена ли си? — попита я той притеснен.

Трябваше да е. Беше обиколила света за три дни, а той беше сигурен, че условията за живот са били мизерни. Макар да ѝ беше ядосан заради това къде и при кого отива, се гордееше с нея, макар да не ѝ го призна.

— Не много. Спах в самолета.

Това му напомни, че е пътувала със самолета на Блейк и отново изпита раздразнение.

— Искаш ли тази вечер да излезем на вечеря, или си прекалено уморена?

— Ще ми бъде приятно! — бързо отговори тя.

Това очевидно си беше покана, а на нея ѝ се искаше да се видят колкото се може по-скоро.

— Нашето местенце? — „Ла Грьонуй“, разбира се.

— Какво ще кажеш за кафене „Болуд“? Там не е чак толкова луксозно, но е по-близо до вкъщи.

Щеше да е уморена, след цял ден в кабинета си веднага след завръщането си от Мароко. Освен това искаше да види и децата си.

— Ще те взема в осем — обеща ѝ Чарлс и веднага добави бързо: — Липсваше ми, Макс. Радвам се, че се прибра. Тревожих се за теб.

През целия уикенд бе мислил за нея, докато беше във Върмонт.

— Бях добре.

— А как е Блейк? — запитва я с въздишка.

— Опитва се много сериозно да работи, но не е лесно. Никога не е в подобни случаи. Радвам се, че отидох.

— Ще поговорим за това довечера — сухо каза Чарлс.

След като затвориха, Максин погледна съобщенията на бюрото си, преди да дойде първият ѝ пациент. Явно че през уикенда не се беше случило нищо драматично. Телма ѝ беше пратила кратък отчет по факса. Никой от пациентите не беше имал проблеми. Максин си отдъхна. Беше се притеснявала и за пациентите си.

Остатъкът от деня премина спокойно и тя успя да се прибере около шест часа и да се види с децата след работа. Зелда я нямаше, а когато се върна, носеше обувки на висок ток и костюм, което ѝ се стори странно.

— Къде беше? — попита я Максин и ѝ се усмихна. — Изглеждаш така, сякаш си била на среща.

На бавачката това не ѝ се беше случвало от години.

— Трябваше да се срещна с адвокат.

— Наред ли е всичко? — притесни се Максин, но Зелда ѝ каза да не се тревожи.

Максин разказа на децата за работата на баща им в Мароко и те бяха изключително горди с него. И тя се гордееше и им го призна. Разказа им подробно, но не спомена за сиропиталището. Беше обещала на Блейк той да им каже и удържа на думата си.

Успя да се облече, преди Чарлс да се появи в осем. Годеникът ѝ поздрави децата, те измърмориха в отговор и се прибраха в стаите си. Сега, когато знаеха за сватбените планове, се държаха още по-неприятливо. Чарлс се беше превърнал в основния им враг.

Максин не им обърна внимание. Дватамата с Чарлс повървяха до ресторанта на 76-та източна улица. Нощта бе топла и уханна и тя носеше синя ленена рокля със сребърни сандали — нещо толкова различно от почти военната ѝ екипировка и кубинките, с които беше обува само преди двайсет и четири часа в един различен свят, с Блейк. Той ѝ се беше обадил този следобед да ѝ благодари отново. Каза ѝ, че вече прави постъпки, за да осъществи плана си. Беше се съсредоточил над изпълнението на задачата със същия ентузиазъм, енергия и съсредоточеност, които му бяха спечелили успеха през годините.

Вече се хранеха, когато Максин сподели с Чарлс за вечерята, която Блейк искаше да им организира вечерта преди сватбата. Той спря с вилица на половината път до устата си и я изгледа невярващо.

— Какво каза току-що?

Точно беше започнал да се успокоява и отново се държеше мило с нея, когато тя му съобщи новината.

— Казах, че Блейк иска да поеме подготвителната ни вечеря в деня преди сватбата.

— Предполагам, че това щеше да е задължение на родителите ми, ако бяха живи — със съжаление произнесе Чарлс, остави вилицата си и седна обратно на стола си. — Искаш да се съглася? — изглеждаше шокиран от идеята.

— Не — успокои го Максин и му се усмихна. — Мисля, че това е някак излишно за втора сватба. Но Блейк така или иначе е част от семейството. Децата ще се радват, ако го направи.

— Но не и аз — сопна се Чарлс и избута чинията си. — Някога ще се отървем ли от него, или той вечно ще е прикрепен към нас? Каза ми, че поддържате благопристойна връзка, но това вече е нелепо. Имам чувството, че ще се женя и за него.

— Но не го правиш. Обаче той е баща на децата. Повярвай ми, Чарлс. Така е по-добре.

— За кого?

— Ами за децата.

Е, и за нея също. Щеше да ѝ е неприятно да има бивш съпруг, за когото никога да не трябва да говори или с когото да се кара заради децата.

Чарлс я гледаше. Никога не беше виждала някой да ревнува така и не можеше да разбере дали е заради това, което бе Блейк и което беше постигнал, или защото е бившият ѝ съпруг. Трудно беше да се каже.

— Предполагам, че ако откажа предложението му, децата ти ще ме оплюят. — Вероятно, но тя се страхуваше да му го каже. — Ситуацията определено е патова за мен.

— Не, не е. Ако го оставиш да го направи, децата ще се забавляват, докато планират вечерята с него, а той ще направи грандиозно парти.

При тези думи Чарлс видимо се разгневи. На Максин изобщо не ѝ бе минавало през ума, че толкова ще се разстрои. Блейк беше от нейното семейство и тя се бе надявала Чарлс да разбере.

— Може би просто и аз трябва да поканя бившата си съпруга.

— От моя страна няма проблеми — увери го Максин и той поиска сметката.

Нямаше настроение за десерт, но нея не я интересуваше. Умората накрая я беше победила и тя не искаше да се кара с Чарлс заради Блейк или нещо друго.

Той я изпрати мълчаливо до дома ѝ, без да се качи. Обеща ѝ, че ще се видят утре, хвана такси и си тръгна, без да обели и дума. Нещата между тях явно не вървяха гладко и тя се надяваше, че сватбените планове няма да ги влошат. Този уикенд им предстоеше среща в Саутхемптън с уредниците на тържеството. Чарлс вече ѝ беше казал, че намира палатката и сватбената торта за твърде скъпи, което беше глупаво, защото щеше да ги плати тя. Годеникът ѝ беше малко

тесногърд в това отношение. Само че тя искаше най-доброто за сватбата им.

Докато се качваше в асансьора, си мислеше дали да не откаже на Блейк предварителната вечеря, но знаеше, че това ще го разочарова. Децата също щяха да се чувстват изолирани. Надяваше се, че Чарлс ще свикне с идеята и може би дори с времето ще свикне и с Блейк. Ако някой изобщо можеше да накара Чарлс да омекне, това беше Блейк. Той си имаше начин да намира път към всекиго и никой не беше в състояние да устои на чара му и чувството му за хумор. Ако Чарлс устоеше, щеше да е първият.

Въпреки гневното му настроение предната вечер, на сутринта Максин покани Чарлс да дойде по-късно, за да обсъдят списъка с гостите и детайлите за сватбата. Агентите се бяха обадили — имали организационни въпроси към тях преди предстоящата им среща в събота. Годеникът ѝ неохотно дойде след вечеря, все още в лошо настроение. Ядосваше се за предварителното парти на Блейк и продължаваше да не одобрява пътуването ѝ до Мароко. Напоследък Блейк Уилямс твърде често се появяваше в живота му, а сега щеше да го направи и на сватбата му. Прекалено много му идваше.

Чарлс седна на кухненската маса заедно с децата, които довършаваха десерта си. Зелда беше приготвила ябълков пай с ванилов сладолед. Той с охота изяде едно парче и похвали бавачката, че е много вкусно.

Точно когато ставаха от масата, Зелда се покашля. Очевидно се канеше да каже нещо, но никой нямаше представа какво ще е то.

— Аз... Ами... Съжалявам, че го правя точно сега. Знам, че с тази сватба, дето се задава, и... — погледна извинително към Максин, която внезапно реши, че Зелда се кани да я напусне.

Точно от това имаше нужда в момента, няма що. Със сватбата през август и преместването на Чарлс ѝ се искаше колкото се може повече стабилност и спокойствие. Сега не му беше времето за големи промени като например някой важен за тях човек да излезе от живота им. Зелда беше член на семейството. Максин я изгледа паникьосано. Децата също се втренчиха в бавачката, без да имат представа какво да очакват. Само Чарлс не изглеждаше притеснен и дояждаше пая си. Това, което Зелда се канеше да сподели, нямаше нищо общо с него или поне така си мислеше. Кого щеше да наеме на работа Максин, си беше

изцяло нейно решение. Проблемът не беше негов, макар жената да му бе симпатична и да готвеше чудесно. Но според него тя винаги би могла да бъде заменена от някой друг. Не се интересуваше особено как Максин и децата биха се почувствали от промяната.

— Аз... Аз дълго мислих... — започна Зелда, докато мачкаше кърпата за бърсане на чинии. — Вие растете, деца, а вие ще се жените. Просто чувствам, че и на имам нужда от нещо допълнително в живота си. Не ставам по-млада и не мисля, че в живота ми предстоят особени промени. — Зелда се усмихна криво. — Предполагам, че принцът на бял кон е загубил адреса ми... така че реших... Искam дете... И ако това не ви устройва, ще ви разбера и ще напусна. Но вече съм взела решение.

Известно време всички просто седяха и я гледаха. За миг Максин се зачуди дали бавачката не е ходила до банката за сперма и сега не е бременна.

— Бременна ли си? — запита я тя шокирано.

Децата не казаха нищо. Чарлс също.

— Не. Ще ми се да бях — отвърна Зелда с унила усмивка. — Това би било чудесно. Мислех за това, но последния път, когато говорихме, Максин, ти споделих, че цял живот съм обичала хорските деца. Това за мен никога не е било проблем. Така че за какво са ми сутрешното гадене и напълняването? А и така бих могла да продължа да работя. Децата не са евтин ангажимент — допълни с усмивка тя. — Имах четири срещи с адвокат, специалист по осиновявания. Тук дойде и социален работник, за да разгледа обстановката. Минах и лекарски тест и ме одобриха.

И през цялото това време не беше казала и дума на Максин.

— Кога мислиш да го направиш? — задържа дъха си Максин.

Не беше готова да има бебе в дома си точно сега. Или по-скоро никога. Това щеше да ѝ дойде в повече, особено със съпруг, на когото му предстоеше да се премести при тях.

— Може да отнеме две години — обясни Зелда и Максин отново започна да диша, — ако държа на „дизайнерско“ бебе.

— „Дизайнерско“ бебе? — неразбиращо повтори Максин.

Засега тя беше единствената, която поддържаше разговора. Останалите бяха твърде стъписани.

— Бяло синеоко здраво бебе, с двама родители, завършили Харвард, но решили впоследствие, че детето не се вписва в живота им. Не са употребявали алкохол и наркотици и са над средната класа. Това може да отнеме много време. Обикновено напоследък такива момичета не забременяват лесно, а и да го направят, абортират или задържат децата си. Такива бебета са много редки. Две години е оптимистичен срок, особено за неомъжена жена на средна възраст като мен, от работническата класа. „Дизайнерските“ бебета отиват при хора като вас. — Тя изгледа Максин и Чарлс, при което той потръпна и поклати глава.

— Не, благодаря — каза Чарлс с усмивка. — Това не е за мен. Или за нас. — Усмихна се и на Максин.

Наистина не го интересуваше дали Зелда се кани до две години да осинови бебе, независимо дали ще е „дизайнерско“, или каквото и да е друго. Проблемът определено не беше негов и не възнамеряваше да го нищи.

— Значи, мислиш за след две години, Зели? — с надежда запита Максин.

Дотогава Сам щеше да е на осем, Джак и Дафни щяха да са в гимназията, съответно на четиринайсет и петнайсет, следователно чак тогава щеше да ѝ се наложи да се притеснява.

— Не. Не мисля, че изобщо бих имала шанс за такова бебе. Проучих възможността за международно осиновяване, но там неизвестните са много, а е и твърде скъпо за мен. Не мога да отида да стоя в Русия или в Китай три месеца и да чакам да ми дадат някое тригодишно дете от сиропиталище, което би могло да има всевъзможни увреждания, за които ще разбера по-късно. Дори не те оставят да си го избереш. Избират ти го, а повечето са три или четиригодишни. Аз искам бебе, по възможност новородено, което никой не е успял да увреди.

— Освен в утробата — предупреди я Максин. — Трябва много да внимаваш, Зелда. Да си сигурна, че по време на бременността майката не е използвала алкохол и наркотици.

Зелда отклони погледа си.

— И аз това имам предвид — каза след малко и я погледна отново. — Най-доброто, на което мога да се надявам, е бебе с висок риск, но без специални нужди, като спина бифида или синдром на

Даун. Не мисля, че бих могла да се справя с това. Но едно обикновено нормално дете от момиче, което може да е изпушило една трева или е изпило две бири, докато е било бременно, едва ли ще е толкова страшно.

— Мисля, че това е голяма грешка — призна Максин. — Нямах никаква представа какви проблеми би могла да си навлечеш, особено с майка, употребявала наркотици. Сблъсквам се с резултатите от това в кабинета си през цялото време, а много от децата, които са ми пациенти, са осиновени и истинските им родители са били наркомани. Тези неща се отразяват и ефектите от тях могат да станат доста страховити с времето.

— Мисля да поема този риск — отговори ѝ Зелда и я погледна в очите. След което вдиша дълбоко и добави: — Всъщност вече го направих.

— Какво имаш предвид? — намръщи се Максин.

Сега вече и Чарлс, и децата слушаха внимателно.

В кухнята настъпи такава тишина, че и игла да изтървяха, щеше да се чуе. Зелда отговори:

— Скоро ще се роди бебе. Майка му е петнайсетгодишна, а в известен период от бременността си е била бездомна. През първия триместър е употребявала наркотици, но сега е чиста. Бащата е в затвора за търговия с наркотици и кражба на коли. На деветнайсет е и не се интересува нито от детето, нито от момичето, така че е съгласен да го даде за осиновяване. Вече подписа, което е чудесно. Родителите на майката не искат тя да задържи бебето, нямат пари, но тя е много сладко дете. Срецнахме се вчера.

Максин се сети за обувките с висок ток и костюма, с който Зелда беше облечена предишния ден.

— Тя има желание да ми даде детето си. Единственото, което иска, са снимки веднъж годишно. Няма желание да го вижда, което е чудесно, защото няма да ме тормози или да притеснява детето. Три двойки вече се отказаха, така че ако го искам, мое е. Ще бъде момче — завърши тя и по бузите ѝ текнаха сълзи, а усмивката ѝ сломи сърцето на Максин.

Дори не можеше да си представи човек толкова много да иска бебе, че да поеме такъв риск и да вземе нечие чуждо дете, което би могло да има увреждания до живот. Стана и прегърна Зелда.

— О, Зели... Мисля, че това, което смяташ да направиш, е чудесно. Но не можеш да вземеш такова бебе. Идея нямаш в какво се забъркваш. Просто не бива.

— Мога и ще го направя — упорито настоя бавачката и Максин разбра, че е твърдо решена.

— Кога? — запита Чарлс.

Беше вникнал в същината и идеята му се струваше лудост.

Зелда си пое дъх.

— Детето ще се роди този уикенд.

— Ти шегуваш ли се? — почти изкрещя Максин и децата се стреснаха. — Сега? Тоест след няколко дни? Какво ще правиш?

— Ще го обичам през целия му живот. Ще го нарека Джеймс. Джими.

На Максин ѝ призля. Това не можеше да е истина. Но беше.

— Не очаквам да ме подкрепите в решението ми — продължи Зелда. — Нещата се развиха твърде бързо. Мислех, че ще ми отнеме повече време, година или две. Но ми се обадиха за това бебе вчера, а днес се съгласих. Така че трябваше да ви кажа.

— Казаха са ти за това бебе вчера, защото никой друг не го е искал — студено каза Чарлс. — Вършиш нещо наистина глупаво.

— Мисля, че така трябва — отвърна Зелда смирено и на Максин ѝ се доплака.

Струваше ѝ се, че Зелда прави огромна грешка, но коя беше тя, че да командва хорските животи? Самата тя не би направила нещо подобно, само че имаше три здрави деца, а и не се знаеше какво би сторила в положението на бавачката. Зелда щеше да направи нещо много мило, но твърде рисковано. Обаче беше категорична.

— Ако сега ми кажете да напусна, ще го направя — спокойно каза бавачката. — Не бих могла да постъпя по друг начин. Не мога да ви насиля да ме задържите тук с детето. Но ако се съгласите и искате да остана, ще го направя и ще видим как ще се развият нещата. Ако искате да си отида, ще си приготвя нещата и до няколко дни ще се изнеса. Трябва бързо да си намеря жилище, тъй като бебето може да се роди през уикенда.

— О, Господи — простена Чарлс, стана от масата и се втренчи в Максин.

— Ще се справим, Зели — успокои я тя.

Щом произнесе тези думи и трите деца се разсмяха едновременно и запрегръщаха бавачката си.

— Ще си имаме бебе! — извика щастливо Сам. — Момче! — Прегърна Зелда и жената се разплака.

— Благодаря ти — прошепна тя на Максин.

— Да видим как ще потръгне — отговори ѝ тя. Чарлс също трябваше да се съгласи. — Единственото, което можем да направим, е да се опитаме и да се надяваме, че ще се получи. Ако не потръгне, ще говорим пак. Какво толкова би могло да обърка едно бебе?

Щом каза това, Зелда обви ръце около шията ѝ и я прегърна толкова силно, че Максин едва успя да си поеме дъх.

— Благодаря ти, благодаря ти — зашепна тя през сълзи. — Това е всичко, което някога съм искала. Мое собствено бебе!

— Сигурна ли си? — сериозно я запита Максин. — Все още можеш да изчакаш за бебе, което не е в такава рискова група.

— Не искам да чакам — непоколебимо отговори Зелда. — Искам го.

— Това може да се окаже грешка.

— Не, няма. — Очевидно вече беше взела решението си и стана ясно, че не може да бъде разубедена. — Утре трябва да изляза, за да му купя креватче и някои други неща.

Максин беше подарила креватчето на Сам преди няколко години, иначе щеше да ѝ го предложи. Странно ѝ беше да си признае, че при тях ще дойде бебе само след няколко дни. След това осъзна, че Чарлс го няма. Откри го в дневната вбесен.

— Ти нормална ли си? — сопна ѝ се той. — Откачи ли? Ще приемеш в дома си бебе на някаква наркоманка? Защото много добре осъзнаваш, че и то е такава. Пристрастено е. Никой човек със здрав разсъдък няма да вземе дете с подобен профил, а горката жена е толкова отчаяна, че ще се съгласи на каквото и да е. И сега то ще живее с теб... и с мен! — повиши глас той. — Как можеш да вземаш такава решение, без преди това да се допиташ до мен?

Чарлс се тресеше от гняв и Максин донякъде го разбираше. Не че гореше от възторг, но всички в семейството обичаха Зели. Не и Чарлс. Той едва я познаваше. Представа нямаше колко много означава тя за тях. За него беше просто бавачката на децата, но за тях и за Максин Зелда беше част от семейството.

— Съжалявам, че не те попитах, Чарлс. Кълна се, просто ми се изплъзна. Толкова се развълнувах от съобщението ѝ и ужасно ми дожаля за нея. Но просто не мога да я накарам да си тръгне след дванайсет години работа при нас. А и децата ще се разстроят. Всъщност — и аз.

— Добре де, тя не трябваше ли да ти каже какво възнамерява да прави? Това е скандално. Би трябвало да я уволниш — студено каза Чарлс.

— Обичаме я — възрази Максин. — Децата ми израснаха с нея. А и тя ги обича. Ако нещата не потръгнат, винаги можем да я помолим да си тръгне. Но с всички тези промени, свързани с децата — сватбата, опитите да ги накараме да свикнат с теб, не искам и Зелда да напусне.

В очите ѝ се появиха сълзи. Погледът на Чарлс беше леден и твърд.

— И сега какво се очаква от мен? Да живея с бебе, пристрастено още от раждането си към наркотици? Памперсите му ли трябва да сменям? Не е честно.

Максин мислеше, че и спрямо нея не е честно подобно отношение. Трябваше обаче да направи най-доброто за децата. Твърде много се нуждаеха от Зелда, за да я загубят точно сега, независимо дали бебето, което щеше да осинови, е пристрастено към наркотици или не.

— Най-вероятно изобщо няма да го чуваш, когато дойде — заувещава го Максин. — Стаята на Зелда е в задната част на апартамента. Бебето ще е там през повечето време поне през първите няколко месеца.

— А после? С нас ли ще спи? Като Сам? — за пръв път си позволяваше подобна хаплива забележка и на нея не ѝ хареса. Беше ядосан. — Напоследък не минава и ден, без около теб да се завихри някоя драма. Нали? В един миг хукваш към Африка при бившия си, после пък той ще ни устройва вечеря, а сега каниш бавачката да домъкне бебето си наркоманче у дома! И очакваш да приема всичко това спокойно? Да не съм откачен? — След това обаче я изгледа и продължи: — Не. Откачената си ти.

Посочи я с пръст и излезе, като затръшна вратата.

— Това Чарлс ли беше? — запита я Зелда разтревожено, когато Максин нахлу в кухнята с мрачно изражение на лицето.

Всички бяха чули блъскането на входната врата. В отговор Максин само кимна мълчаливо.

— Макс, не е задължително да се съгласяваш. Мога да си отида — притесни се бавачката.

— Не, не можеш — отсече Максин и я прегърна през рамо. — Обичаме те. Ще опитаме и ще видим какво ще се получи. Надявам се само да доведеш някое хубаво и здраво бебе — искрено добави тя. — Сега само това има значение. Чарлс ще трябва да свикне. Всички ще свикнем. Просто в момента това е ново за него.

Максин избухна в смях. Какво ли още я очакваше?

19.

Същия уикенд Чарлс и Максин заминаха за Саутхемптън, както го бяха планирали. Срецнаха се с уредниците на сватбеното тържество, разходиха се по брега, хванати за ръце, няколко пъти правиха любов и към края на уикенда той отново беше спокоен. Максин му обеща, че ако бебето на Зелда се окаже прекалено шумно, бавачката ще напусне. Когато потеглиха към дома, всичко между тях изглеждаше наред. Чарлс отчаяно се нуждаеше да прекара известно време сам. След цял уикенд с Максин изглеждаше освежен като цвете след дъжд.

— Нали разбираш, след такава хубава почивка с теб, всичко отново придобива смисъл — каза ѝ той, докато пътуваха обратно към града. — Само че когато се озовавам в лудницата на сапунения ви живот, имам чувството, че откачам.

Максин се почувства наранена от думите му.

— Домът ми не е лудница, Чарлс. Аз съм самотна майка с три деца и с кариера. Всичко се случва. Случва се на всекиго — благоразумно допълни тя и Чарлс я изгледа така, сякаш наистина мислеше, че се е побъркал.

— Добре. Каж ми, ако обичаш, колко точно хора познаваш, на които бавачката довежда в дома им пристрастено към наркотици бебе, и то само с три дни предизвестие? Извинявай, но това не е нормално.

— Трябва да призная, че е малко ексцентрично — отговори му тя с усмивка, — но всичко се случва. Зелда е много важна за нас, особено сега.

— Не преувеличавай. Децата ще си бъдат много добре и без нея.

— Силно се съмнявам. Всъщност, убедена съм, че няма да им е добре. Разчитам на нея повече, отколкото можеш да си представиш. Не бих могла да се справя сама.

— Но сега имаш мен — увери я Чарлс и Максин се засмя.

— Супер! А ще се заемеш ли с прането, гладенето, приготвянето на вечеря всяка вечер, воденето и вземането на децата от училище,

контролирането на графика им, правенето на курабийки и на обяда за училище, надзора на „пижамените“ им партита и с грижите за тях, докато са болни?

Чарлс схващаше за какво става въпрос, но не се съгласи с нея. Вероятно така и щеше да си остане.

— Убеден съм, че могат да бъдат далеч по-самостоятелни, стига да им го позволиш. Няма причина да не могат да правят голяма част от всичко това и сами.

Да чуе това от човек, който никога не е имал деца и рядко е бил в контакт с деца, преди да се запознае с нейните! Цял живот ги беше избягвал. Притежаваше нереалистичната гледна точка, типична за хората, които никога не са имали деца и вече не помнят какви са били самите те на същата възраст.

— Освен това ти много добре знаеш собственото ми разрешение на този проблем — напомни ѝ той. — Пансион. Никога нямаше да има подобни проблеми, нито пък в дома ти щеше да живее жена с бебе наркоманче.

— Не съм съгласна с теб, Чарлс — отговори тя. — Никога няма да отпратя децата си от къщи в някакъв интернат. Ще бъдат с мен, докато не постъпят в колеж. — Щом каза това, Максин реши да изясни нещата изцяло още сега. — А Зелда не осиновява бебе наркоманче. Изобщо не можеш да бъдеш толкова сигурен, че то непременно е такова. „Висок риск“ не означава, че бебето е пристрастено.

— Да, ама би могло да бъде — настоя Чарлс, но най-сетне схвана ясно позицията ѝ относно изпращането на децата в пансион.

Максин нямаше да се раздели с тях, нито щеше да ги отпрати някъде. Ако не я обичаше толкова много, щеше да се опита да ѝ се наложи, а ако тя не го обичаше, нямаше да преглътне нещата, които ѝ беше казал в гнева си. За момента Максин реши, че това е поредният му каприз. Само че Чарлс много беше харесал спокойния бездетен уикенд, който току-що бе споделил с нея. На Максин също ѝ бе харесало, но ѝ бяха липсвали децата. Знаеше, че той никога не би я разбрал, защото си нямаше собствени, затова остави нещата така.

В неделя вечерта ядяха китайска храна в кухнята, когато Зелда влетя с писъци:

— О, боже мой... боже! То идва... Идва!

Първоначално нищичко не схванаха. Бавачката търчеше като обезглавено пиле наоколо и викаше.

— Кой идва? — запита Максин объркано.

Наистина нямаше представа за какво говори.

— Бебето! Майката го ражда! Трябва веднага да отида в болница „Рузвелт“!

— Боже... — промълви Максин, а децата наскочаха и се развикаха от щастие сякаш самата Зелда се канеше да ражда.

Чарлс остана на масата и продължи да се храни, клатейки глава.

Пет минути по-късно Зелда вече беше облечена и тичаше към асансьора. Децата изкоментираха ситуацията, след което се прибраха. Максин седна на масата и се втренчи в Чарлс.

— Благодаря ти, че се въздържа. Много добре знам, че никак не ти е забавно.

Тя съжаляваше, че всичко това се случва, но се опитваше да даде най-доброто от себе си. Нямаше избор. Вече не можеше да направи нищо друго, освен да посрещне топло Зелда с бебето.

— И на теб няма да ти е забавно, когато бебето опици цялата къща. Ако от раждането си е пристрастено към наркотици, за всички вас ще е кошмар. Радвам се, че поне още два месеца няма да се местя.

Колкото до това, Максин също се радваше.

За голямо нейно съжаление впоследствие се оказа, че Чарлс е прав. Биологичната майка беше приемала далеч повече наркотици, отколкото беше признала и бебето се беше родило с кокаинов абстинентен синдром. Изкара цяла седмица в болницата, за да го детоксикират, а Зелда ходеше при него всеки ден и го люлееше. Когато най-сетне го донесе вкъщи, то пицеше практически денонощно. Бавачката се установи с него в стаята си. Малкият се оказа злющ, не можеше да спи и постоянно искаше да го носят на ръце, така че тя не го оставяше и за миг. Единственото, което правеше, бе да реве. Клетото малко създание се беше появило на света по много труден начин, но поне се бе озовало в ръцете на предана и любяща майка осиновителка.

— Как е той? — запита Максин една сутрин.

След поредната безсънна нощ бавачката изглеждаше като че ли цял ден е работила изнурително.

— Лекарят твърди, че ще отнеме известно време, докато организмът му се изчисти напълно от наркотиците. Мисля, че вече е малко по-добре — отговори Зелда и погледна сина си с обожание.

Беше се привързала към Джими така, сякаш сама го беше родила. От социалните служби няколко пъти идваха на проверка и никой не пропусна да отбележи колко отдадена майка е Зелда. На останалите обаче наистина не им беше забавно. Максин се утешаваше, че след няколко седмици ще ходят на почивка и се надяваше, че с повече късмет Джими щеше да се е успокоил, докато се върнеха. Само на това се надяваше в момента. Зелда беше чудесна майка, търпелива и любяща като самата нея, когато се родиха Джак и Сам. Малкият Джими обаче беше далеч по-тежък случай.

За момента сватбените приготовления оставаха на заден план. Максин още не беше си намерила подходяща рокля, а трябваше да търси и за Дафни. От своя страна дъщеря ѝ категорично отказа да вземе участие в церемонията и се опитваше да подреди нещата така, че изобщо да не присъства. Поредното предизвикателство, с което Максин трябваше да се справи. Засега не беше споменала нищо на Чарлс. Знаеше колко наранен ще бъде. В крайна сметка тръгна на шопинг с надеждата, че ще открие подходящи рокли и за двете. За момчетата вече беше взела костюми, както и за Чарлс. Поне това беше готово.

Блейк ѝ се обади от Мароко с последните новини. Новият проект за превръщането на двореца в сиропиталище, което да приюти поне сто деца, вече беше в ход. Също така вече беше предал управлението на бъдещия дом в ръцете на компетентни хора. За момента беше сторил всичко по силите си. Планираше да посещава мястото всеки месец, за да е сигурен, че всичко върви по план. Връщаше се в Лондон и каза на Максин, че няма проблем да им заеме яхтата. Тя и децата вече нямаха търпение. Всяка година това беше любимата част от ваканцията им. Чарлс обаче не беше напълно убеден.

Блейк беше споделил и с Арабела плановете си за сиропиталището и тя намери инициативата му за чудесна.

Реши да я изненада, като се завърне в Лондон седмица по-рано, отколкото бе предвидено. В Мароко беше направил всичко, което

зависеше от него, а сега в Лондон му предстоеше да се оправи с финансовите въпроси по организацията на сиропиталището.

Кацна на Хийтроу в полунощ, след четирийсет минути беше пред дома си и си отключи сам. Вътре беше тъмно. Арабела му беше казала, че има много работа, така че предположи, че е уморена и спи. По думите ѝ, докато го нямало не ѝ било забавно да излиза по купони и нямала търпение той да се прибере.

Блейк беше изтощен след полета до Лондон и най-вече от делата си през последните няколко седмици. Лицето и ръцете му бяха силно потъмнели от жаркото мароканско слънце, но кожата под тениската му беше бяла. В момента копнееше само да вземе Арабела в обятията си и двамата да се пъхнат в леглото. Зажаднял беше за нея. Влезе на пръсти в спалнята в случай, че спи. Видя извивките ѝ под завивката, приседна до нея, наведе се да я целуне и тогава разбра, че отдолу има и втори човек. Телата им бяха преплетени и двамата бяха заспали. Блейк се стъписа и светна лампата, за да види по-добре. Не повярва на очите си. Надяваше се, че му се е сторило. Но не беше. Изпод завивките се измъкна необикновено красив тъмнокож мъж, седна и го изгледа уплашено. Блейк предположи, че е някой от онези нейни познати индийци. Нямахше значение кой и какъв беше. Важното бе, че лежеше в собственото му легло до собствената му любима.

— Ужасно съжалявам! — забързано изрече непознатият, на мига се омота в чаршафа, който беше провиснал от леглото вероятно в резултат на бурните страсти, които бяха кипели там, и се измъкна от спалнята с бързината на светкавица.

Арабела се втренчи в Блейк, след което се разплака.

— Той просто се отби за малко... — изхълца тя, което си беше чиста лъжа, тъй като непознатият в момента си събираше багажа в два куфара от алигаторска кожа в гардеробната на Блейк и следователно от доста време живееше в дома му.

След малко се появи във великолепно скроен костюм. Всъщност беше изключителен хубавец.

— Благодаря ви и се извинявам — каза той на Блейк. — Сбогом — обърна се към Арабела и хукна надолу по стълбите, понесъл двата си куфара.

Само след миг входната врата се затръшна. Непознатият най-безсрамно беше живял с любимата му в собствения му дом.

— Разкарай се от леглото ми — студено заповяда Блейк.

Арабела трепереше. Протегна ръце към него.

— Толкова съжалявам... Не исках... Това няма да се повтори...

— Ставай и се махай — отчетливо натърти той. — Можеше поне да си вършиш работата у вас! Така поне нямаше да науча! Доста нагло, не мислиш ли?

Арабела се беше изправила и сега стоеше пред него в цялата си гола прелест. Беше прекрасна въпреки всичките си татуировки и единственото нещо, което носеше в момента — рубиненото бинди между веждите. На Блейк обаче не му беше забавно.

— Имаш пет минути — процеди той. — Ако нещо си забравиш, ще ти го изпратя.

Вдигна телефон и ѝ извика такси. Арабела побягна към банята и след малко се появи в сини дънки и мъжка тениска. Беше си обула златисти сандали на висок ток и изглеждаше дяволски сексапилна. Само че Блейк вече не я желаше. Беше се оказала втора употреба. И лъжкия. Голяма лъжкия.

Арабела го гледаше, докато по бузите ѝ продължаваха да се стичат сълзи, но той извърна поглед. Ситуацията бе твърде неприятна. Никоя от жените, с които бе излизал дотогава, не беше го правила на такъв идиот, водейки друг мъж в собственото му легло. А той бе излизал с Арабела по-дълго, отколкото с която и да било друга. Седем месеца! Болеше го. Беше ѝ вярвал. Беше я обичал повече от всяка друга. С огромно усилие на волята успя да се въздържи да не я нарече с думите, които напиреха на устата му, докато слизаше по стълбите. Блейк отиде до бара и си сипа едно силно питие. Не искаше повече да я вижда. Никога! Никога повече.

По-късно същата нощ тя се опита да му се обади, продължи с опитите си и през следващите четири дни, но той така и не ѝ вдигна. Арабела беше минало. Изчезна от живота му като дим с всичките си татуировки, биндита, бижута, сарита и портрети.

20.

Максин продължи с трескавото търсене на сватбена рокля някъде до средата на юли. Правеше покупки за пътешествието с яхтата, когато случайно се натъкна на роклята. Беше точно това, което искаше — от Оскар де ла Рента, с пищна пола в цвят шампанско, с лавандулов сатенен шарф и бежово бюстие, обшито със ситни мъниста. Роклята беше дълга до земята и леко се влачеше отзад, но не прекалено. Максин откри и подходящите сандали, след което веднага реши, че букетът ѝ трябва да е от бледи орхидеи. Чист късмет си беше, че на следващия ден откри и великолепна копринена лавандулова на цвят рокля без презрамки за Дафни. Проблемът с дрехите вече беше решен. Тя беше изключително доволна от попаденията си. Реши обаче да покаже роклята на Дафни, след като се върнеха от пътуването. Дъщеря ѝ продължаваше да упорства, че не иска да идва на сватбата и Максин се надяваше, че Блейк ще успее да я разубеди. Единствен той би могъл да се справи с опърничавото момиче.

Блейк ѝ се обади в деня, преди да отпътуват и тя му спомена за проблема си. Бившият ѝ съпруг обеща да направи всичко възможно. Обаждаше се, за да ѝ каже, че яхтата е готова и ги очаква в Монако, където беше на котва. Докато говореха, бебето на Зелда плачеше както обикновено. Малкият все още не беше преминал през трудния си период, а с него страдаше и новата му майка.

— Какъв е този шум? — озадачи се Блейк и Максим се засмя.

Никак не беше лесно да се живее в дома ѝ напоследък. Имаше чувството, че се е включила някаква денонощна алармена инсталация.

— Това е Джими — обясни тя примирено. — Бебето на Зели.

— Зели има бебе! — ахна Блейк. — Как стана?

— Преди три седмици. — Максин сниши глас, за да не я слушат вкъщи.

Не ѝ беше приятно да признае, че Чарлс се бе оказал прав, но бебешкият плач нямаше да трае вечно. Или поне така се надяваше.

Засега беше благодарна, че стаята на бавачката е в другия край на апартамента. Бебето имаше дробове като на Луис Армстронг.

— Зелда осинови бебе, което се оказа, че има кокаинова абстиненция. Уведоми ме за плановете си четири дни преди да се роди. Предложи ми да напусне, но не можах да я оставя да го направи. Всички много я обичаме и щеше да ни е много трудно без нея.

— Да, знам това — отговори ѝ Блейк, очевидно все още доста озадачен. — Чарлс как приема ситуацията?

— Не му харесва. Всъщност двамата още свикваме един с друг. — Реши да не споделя, че според Чарлс пансионът е добра идея за децата им. Блейк нямаше нужда да знае това. — Налага се да свикваме с много нови неща.

— То и аз не съм сигурен, че щях да съм на седмото небе при това положение — честно призна Блейк, а после ѝ сподели как се движат нещата с начинанието му в Мароко.

Планът му беше забележителен и всичко вървеше чудесно.

— Кога си идваш? — запита го Максин.

— Не се тревожи. За сватбата ще съм на линия. А с подготвителната вечеря всичко върви по план. — Като изненада им беше наел чудесен клуб. — Ще дойда няколко дни по-рано.

— Арабела ще дойде ли с теб?

— Хм... — Блейк се поколеба и това я озадачи. — Всъщност не.

— Много жалко. Надявах се да се запознаем. Дали ще ни направи портрет?

— Не знам. А и нека да съм честен — и пукната пара не давам. Заварих я в собственото си легло заедно с някакъв индийски красавец в нощта, в която се прибрах у дома. Беше се нанесъл у нас. Изхвърлих я още същата нощ и оттогава не съм я виждал.

— Божичко... Съжалявам, Блейк.

Той ѝ беше поднесъл събитията с равнодушен тон, но Максин беше сигурна, че е много наранен. Арабела се бе задържала при него много по-дълго от всяка друга. Много, много по-дълго. Явно обаче, той се справяше добре.

— Да, и аз съжалявам. Изгонването ѝ беше зрелищно. Така или иначе, в момента съм свободен като летен бриз, ако не броим стотиците марокански сирачета, разбира се. — Блейк се засмя.

— Дафни ще се зарадва за Арабела, предполагам.

— А, в това съм убеден. Като стана дума, как се държи с Чарлс?

— Все така. Надявам се, че пътуването с яхтата ще помогне. Ще имат време да се опознаят. Чарлс е чудесен човек, просто е, как да го кажа, някак по-зрял.

— Сигурно бебето на Зелда е голямо изпитание за него.

При тези думи и двамата се разсмяха.

— Е, както и да е. Гледай да си изкарате прекрасно на яхтата, Макс, че големият ден идва. Уплашена ли си? Или изобщо не?

Блейк наистина се чудеше и се надяваше всичко при нея да е наред.

— Нямам притеснения, Блейк. Знам, че постъпвам правилно. Мисля, че за мен това е най-правилното нещо. Само ми се искаше периодът на приспособяване да протича малко по-леко за всички ни.

Опитите ѝ да балансира между двете фракции доста я стресираща и Блейк не ѝ завиждаше.

— Не мисля, че аз самият бих могъл отново да премина през това — призна той. — Предполагам, че Арабела ме излекува.

— Надявам се да не е успяла. И ти ще откриеш подходящата.

През последните два месеца Блейк беше претърпял огромна промяна. Максин се зачуди дали е готов да си намери зряла жена вместо поредната играчка. Човек никога не знаеше. Всичко бе възможно. Във всеки случай тя силно се надяваше. Хубаво щеше да е най-сетне да го види уседнал и да успява да намира повече време за децата си.

— Ще ти се обаждам, докато си на яхтата — обеща ѝ Блейк и прекъсна връзката.

Същата вечер Максин и Чарлс гостуваха на родителите ѝ. Чарлс беше закупил всички възможни лекарства за морска болест, които бе успял да открие, и все още скърцаше със зъби заради пътешествието с яхтата на Блейк. Беше се решил на това само заради Максин и по време на вечерята сподели с родителите ѝ, че не е ентузиазизиран от пътуването.

— Мисля, че ще ти хареса — опита се да му вдъхне оптимизъм бащата на Максин, докато двамата обсъждаха някои медицински проблеми и любимата си игра на голф. — Яхтата е много хубава.

Освен това, да ти кажа, Блейк е свестен човек. Между впрочем, запознахте ли се? — запитва го накрая Артър Конърс.

— Не, все още не — отвърна Чарлс с напрегнат глас. До гуша му беше дошло по цял ден да слуша за Блейк от децата и Максин, а сега и от баща ѝ. — Не съм сигурен, че горя от нетърпение да се запознаем. Съзнавам обаче, че нямам думата по въпроса. Той ще идва на сватбата ни и е уредил подготвителната вечеря.

— Типично за него — засмя се Артър. — Той е просто едно голямо хлапе в тялото на мъж. Максин направи грешка, че се омъжи за него, като баща също никакъв го нямаше, но иначе е свестен човек. Твърде е безотговорен, а това, че натрупа толкова пари в млада възраст, изобщо не му помогна. Оттогава не е работил и един ден. Само обикаля насам-натам с жени едnodневки и си купува къщи. Обикновено му викам Нехранимайкото.

— Очевидно не е точният мъж, за който си искал да видиш дъщеря си омъжена — замислено каза Чарлс и отново се почувства несигурен.

Защо всички толкова много харесваха този Блейк? Не беше честно. Очевидно бе твърде безотговорен. Толкова ли бе хубаво човек единствено да се забавлява и самият той да е забавен?

— Наистина не е — веднага се съгласи Артър. — Мислех си го още когато Максин се омъжваше за него. Още тогава си беше същински дивак, пълен с луди идеи. Но наистина е много забавен. — Погледна Чарлс и се усмихна. — Много е хубаво, че накрая се омъжва за лекар. Бих казал, че двамата сте идеалната двойка.

При тези думи Чарлс засия.

— Разбираш ли се с децата? — запитва го бъдещият му тъст.

— Ще ми трябва малко време да свикна, нали никога не съм имал мои собствени.

— Би трябвало да ти е приятно — усмихна се Артър, щом си помисли за внуците си, които обожаваше. — Чудесни деца са.

Чарлс учтиво се съгласи с него и след малко седнаха да вечерят. Вечерта се оказа много приятна и когато двамата с Максин си тръгнаха, годеникът ѝ изглеждаше спокоен и щастлив. Много му бяха допаднали родителите ѝ и тя също беше щастлива. Поне тук мненията им не се различаваха. Все пак Чарлс още не бе успял да се разбере напълно с децата и все още ревнуваше от Блейк. Но обичаше Максин и

често ѝ го напомняше. Дори харесваше родителите ѝ. Сега и двамата знаеха, че с времето и останалото ще си дойде на мястото, особено когато бебето на Зелда най-сетне спреше да плаче. С малко късмет това щеше да е новина след завръщането им от пътешествието с яхтата.

21.

Чарлс, Максин и трите ѝ деца отлетяха с директен полет от Ню Йорк за Ница. В това време Джими не спираше да плаче.

Полетът мина леко. Трима души от екипажа на Блейк заедно с капитана ги очакваха на летището в Ница, където ги настаниха в две коли и потеглиха към яхтата. Чарлс нямаше представа какво да очаква и беше леко изненадан от безупречните униформи и от професионализма на екипажа. Очевидно яхтата не беше обикновена, нито Блейк Уилямс бе обикновен мъж. Съдът се наричаше „Сладки сънища“ и Блейк я бе построил специално за Максин — факт, който тя старателно криеше от годеника си. Да, пътешествието с нея наистина беше един много сладък сън. На дължина беше 75-метрова и Чарлс никога не беше виждал нещо подобно. Екипажът се състоеше от осемнайсет души, а каютите бяха по-хубави от стаи в скъп хотел. Децата винаги лудо се забавляваха, щом се качаха на борда. Подскачаха наоколо сякаш яхтата им беше втори дом и може би в известен смисъл тя наистина беше такава.

Зарадваха се, щом видяха членовете на екипажа, които също бяха щастливи, че ги виждат. Хората бяха обучени да посрещат всякакви нужди и да угаждат на гостите по всеки възможен начин. Никоя поръчка не им се струваше прекалено тежка, недостойна или неизпълнима. Това беше единственото време през годината, в което Максин си позволяваше да бъде глезена и истински да си почива. Екипажът забавляваше децата и всеки път щом яхтата спираше, им купуваха играчки. На борда имаше и джетове, малки платноходки, скутери, надуваеми лодки и дори хеликоптерна площадка, на която Блейк да може да каца, когато идваше да ги види. Имаше и кино с голям екран, с което да се забавляват през нощта, напълно оборудван гимнастически салон и зачислен към обслужващия персонал масажист.

Чарлс седна на палубата. Чувстваше притеснение и неудобство, докато гигантската яхта отплаваше от пристанището. Човек от персонала му предложи питие, а друг го запита дали желае масаж. Той

отказа и двете и се загледа в стопяващото се в далечината Монако, след което „Сладки сънища“ пое курс към Италия. Максин и децата бяха долу, разопаковаха си багажа и се преобличаха в удобни дрехи. За щастие никой не хвана морска болест, а заради размера на яхтата Чарлс подозираше, че и на него ще му се размине. Наблюдаваше брега през бинокъл, когато Максин се качи по стълбите и дойде при него. Беше си облякла розова блузка и шорти. Чарлс бе решил да ходи бос по палубата от тиково дърво. В крайна сметка се бе предал пред едно блъди мери, пийваше си и се усмихна на Максин, която седна до него и го целуна по врата.

— Добре ли си прекарваш? — попита тя.

Изглеждаше щастлива, спокойна и по-хубава, отколкото някога я бе виждал.

Той кимна и ѝ се усмихна притеснено.

— Съжалявам, задето направих такъв проблем за пътуването с яхтата. Мога да разбера защо толкова ти харесва тук. И на кой не би му харесало! Само ми е странно, защото е на Блейк. Все едно да се опитвам да се правя на него, а той е вдигнал летвата твърде високо. Как изобщо ще успея някога да те впечатля, след като имаш всичко това?

Искреността и простотата на признанието му я разчувстваха. Хубаво ѝ беше да е на почивка с него, дори яхтата да беше на Блейк. Тя беше с Чарлс, а не с Блейк, което бе точно това, което искаше.

— Не ти трябва да ме впечатляваш по такъв начин. Ти ме впечатли със самия себе си. Не забравяй, че сама те избрах.

— Хората сигурно си мислят, че си се побъркала.

— Много съм си добре. Във всяко друго отношение той беше неуправляем. Никога го нямаше. Не беше добър съпруг. Все пак можех да го преглътна, Чарлс. Обичам го, но той е развейпрах и е ексцентрик. Не беше човекът за мен, както и в края на краищата се оказа.

— Сигурна ли си? — усъмни се Чарлс. — Как така хем е ексцентрик и развейпрах, хем е натрупал достатъчно пари за всичко това?

— Добър е в бизнеса. Готов е да рискува всичко, за да спечели. Много го бива в рисковите операции, но това не го прави добър съпруг и баща. Накрая реши да рискува и мен, но загуби. По някаква причина беше решил, че може никога да не си е вкъщи, да прави каквото му

хрумне, да се показва веднъж на високосна година, а аз в това време да го чакам кротко. Накрая реших, че не си струва. Искрах си съпруга, а не фамилието му име. Но имах само последното.

— Името не е лошо — отбеляза Чарлс, след като си изпи питието.

— Скоро ще нося и твоето — прошепна Максин и той се наведе да я целуне.

— Аз съм един щастливец — заяви, сияещ от щастие.

— Въпреки че имам три деца, които ти късат нервите, изсмукваща времето лекарска практика, откачен бивш съпруг и бавачка, която осинови бебе с кокаинова абстиненция след четириднешно предупреждаване?

Максин го изгледа в очите. Понякога се притесняваше за границите на толерантността му. На него всичко това му се струваше далеч по-ексцентрично, отколкото би могъл да понесе. Е, не чак толкова ексцентрично като Блейк, но значително по-неуправляемо, отколкото му харесваше. Само че му харесваше да е с нея и въпреки оплакванията бе луд по Максин. Тя също можеше да го почувства.

— Ами да видим... Нека помисля малко. Въпреки всичко това те обичам много, Макс! Само ми трябва малко време да свикна. Особено с децата. Просто още не се чувствам удобно край тях. — Доста честно признание от негова страна. — Никога не съм мислил, че ще се влюбя лудо, и то в жена с три деца. Но след няколко години те ще си тръгнат от къщи.

— Няма да е толкова скоро — напомни му тя. — Сам е едва на шест. А на другите двама им предстои колеж.

— Ами ако решат да не завършват колежи и университети? — подразни я той.

На Максин не ѝ харесваше, че той с такова нетърпение чака децата ѝ да пораснат и да си отидат. Това беше единственото ѝ притеснение, свързано с него, но за нея беше важно. Досега беше живяла с децата си и не възнамеряваше да променя нищо заради никого, дори и това да е Чарлс.

Разказа му за сиропиталището на Блейк в Мароко и го предупреди да не казва на децата. Баща им искаше да ги изненада.

— Какво ще прави Блейк със стотина сирачета? — озадачи се Чарлс.

Не разбираше защо някой би направил подобна стъпка. Дори да ставаше въпрос за Блейк с неговите пари, пак не му се струваше нормално.

— Ще им даде дом, образование, ще се грижи за тях. Някой ден ще ги изпрати в колеж. В момента основава благотворителна фондация. Захванал се е с нещо благородно, а за онези деца това ще е прекрасен подарък. Може да си го позволи и това изобщо няма да се отрази на парите му.

На това Чарлс можеше да повярва. Достатъчно му бе да погледне яхтата и да се сети за всичко, което беше чел за Блейк. Човекът беше един от най-богатите хора в света. Все още се изненадваше, че Максин не е взела нищо от него и че е доволна от далеч по-обикновения си начин на живот. Не бяха много жените, които биха се въздържали да оберат до шушка бившия си съпруг, когато решаха да го напуснат. Предполагаше, че това се дължи на факта, че двамата с Блейк си бяха останали добри приятели, а и тя беше великолепна личност. В това бе сигурен.

Полежаха на слънчевата палуба, а после децата се присъединиха към тях, за да обядват. Плануваха да пуснат котва в района на Портофино същата нощ. Яхтата бе прекалено голяма, за да влизат в пристанището, а и децата нямаха особено желание да слизат на брега. След това щяха да отплават за Корсика за няколко дни, после за Сардиния и Капри, а на връщане щяха да се отбият и на остров Елба. Бяха запланували прекрасно пътешествие, което в по-голямата му част възнамеряваха да прекарат на борда.

За изненада на Максин децата играеха на карти с Чарлс всяка вечер. Никога не беше го виждала толкова успокоен. Сам вече беше захвърлил патериците, ребрата му зарастаха добре и можеше да обикаля яхтата като всички останали. На следващия ден Чарлс го взе със себе си на един от джетовете и си направиха разходка из открито море. Самият той изглеждаше като хлапе. След няколко урока започна да се гмурка на дълбоко с един от членовете на екипажа, а след обяда двамата с Максин плуваха с шнорхели. Дори доплуваха заедно до малък плаж и легнаха на белия пясък. Джак и Дафни ги наблюдаваха през биноклите си. Момичето захвърли своя настрани, когато видя как двамата се целунаха. Все още се цупеше на Чарлс, но ѝ беше трудно да го избягва на яхтата. После като че ли малко се поотпусна, особено

когато той я взе да карат водни ски. Оказа се, че е доста добър в това и ѝ показа някои трикове, които много ѝ помогнаха.

Максин се радваше, като виждаше как отношенията между Чарлс и децата ѝ се затоплят. Това беше отнело наистина дълго време, през което те само утежняваха положението. Единствено Сам беше изключение. Той беше мил с всички и явно му беше жал за Чарлс. Смяташе, че Дафни се държи много грубо и дори го сподели с Чарлс.

— Така ли мислиш? — засмя се той.

Откакто бяха на яхтата, настроението му беше прекрасно. Въпреки първоначалното си безпокойство призна на Максин, че това е най-прекрасната почивка, която някога е имал. Самата тя никога не беше го виждала толкова спокоен и щастлив.

Блейк им се обади на втория ден от пътуването. Искаше единствено да се увери, че всичко върви добре и помоли Максин да поздрави Чарлс от него. Тя предаде съобщението и в очите на годеника ѝ отново плъзна смянка.

— Защо не се успокоиш най-накрая — предложи тя.

Чарлс кимна и не отговори нищо. Въпреки опитите ѝ да го успокоява, той все още ревнуваше от Блейк. Максин го разбираше, но всичко това ѝ се струваше излишно. Обичаше Чарлс, а не Блейк, нали?

Говориха за сватбата си и за имейлите, които бе получила от уредниците на тържеството. Всичко беше под контрол.

Плуваха из красивите корсикански заливи и лежаха на слънце върху златистите плажове. След това отплаваха към Сардиния, където имаше и други яхти. Двамата вечеряха на брега, а на следващия ден потеглиха към Капри. Децата винаги се забавляваха там. Возиха се на каляска, пазаруваха, а Чарлс ѝ подари прекрасна тюркоозна гривна, в която Максин тутакси се влюби. След като се върнаха на яхтата, той отново сподели колко му е харесало пътуването. И двамата изглеждаха щастливи и отпочинали. Блейк им беше направил великолепен подарък. Децата пък най-сетне започнаха да приемат Чарлс и спряха да се оплакват от него, въпреки че Дафни все още го намираше за „сухар“. В интерес на истината всеки друг в сравнение с баща ѝ би заслужил същото определение. Чарлс просто беше един пораснал мъж. Това обаче не му пречеше да се забавлява и да разказва вицове, а една нощ танцува с Максин на палубата на фона на страхотната музика, която екипажът им беше пуснал.

— Не ти ли е странно да си на тази яхта с друг човек? — запита я Чарлс.

— Ни най-малко — отговори Максин. — Блейк е бил тук с половината жени на света. От много време между нас двамата няма нищо. Иначе нямаше да се омъжвам за теб.

Чарлс ѝ повярва, но просто имаше чувството, че където и да отиде, Блейк наднича зад рамото му. Навсякъде имаше негови снимки, снимки на Максин и на децата. Всички бяха поставени в красиви сребърни рамки.

Седмиците минаваха бързо и последната им вечер на яхтата настъпи някак внезапно. Бяха хвърлили котва в Сен Жан Кап Фера, откъдето следващия ден щяха да потеглят към Монте Карло, за да вземат самолета за вкъщи. Нощта беше приказно красива, палубата бе огряна от светлината на пълната луна, децата гледаха филм, а те двамата с Чарлс се бяха излегнали на шезлонгите си, гледаха залива и си говореха.

— Не ми се връща вкъщи — призна тя. — Всеки път когато слизам от яхтата, имам чувството, че бягам от Райската градина, за да се сблъскам със суровата реалност. — Тя се засмя и Чарлс се съгласи с нея. — Следващите няколко седмици ще ни подлудят заради сватбата — предупреди го тя, но той не изглеждаше особено разтревожен или притеснен.

— Сигурно ще ни подлудят. Ако ми дойде в повече, ще отида да се скрия някъде.

Максин беше планирала да работи две седмици. Имаше твърде много неща за вършене в кабинета си и трябваше да прегледа записаните пациенти, преди да излезе в отпуск през август заради сватбата и медения месец. През това време, както винаги, Телма щеше да я замества.

Сватбата щеше да е само четири седмици след прибирането им у дома. Максин вече нямаше търпение. Тя и децата щяха да заминат за къщата в Саутхемптън на първи август, а скоро към тях щеше да се присъедини и Чарлс. Зелда и бебето също щяха да дойдат и Максин се надяваше, че дотогава малкият вече ще се е оправил. Всичко това щеше да зареди Чарлс със силна доза стрес, но той уверено заяви, че е подготвен. И двамата се вълнуваха заради предстоящата сватба. Родителите ѝ също щяха да бъдат с тях по време на сватбения уикенд.

Така Чарлс щеше да има с кого да разговаря, докато Максин урежда финалните детайли. Чарлс нямаше да е с тях само в нощта преди сватбата, след подгръващата вечеря. Тя му беше резервирала стая в хотел, така че да не може да я види преди церемонията. Беше суеверна в това отношение. Чарлс го намери за досадно, но нямаше нищо против да ѝ угоди.

— Като нищо това ще бъде единствената вечер, в която ще мога да спя, особено с всички онези хора, които ще бъдат в къщата.

Мястото беше нещо коренно различно от тихата му вила във Върмонт. Максин не бе пожелала отново да отидат там, защото нямаше място за децата, докато огромната стара къща в Саутхемптън можеше да подслони цялото семейство и да остане място за гости.

Рано на следващата сутрин капитанът акостира с яхтата край Монте Карло. Вече всички се бяха събудили. Закусиха на борда, след което хората от екипажа ги откараха до летището. Преди да потеглят, Максин спря на брега и известно време се любува на приказната яхта.

— Обичаш я, нали? — запита я Чарлс и тя кимна в отговор.

— Да, така е. Винаги ми тъжно, когато трябва да слеза от нея. — След това го погледна и добави: — Беше страхотно с теб, скъпи.

Притисна се към него и го целуна. Той отвърна на целувката ѝ.

— И аз мисля така — призна Чарлс и я прегърна през рамо.

Всички заедно се отдалечиха от „Сладки сънища“ и се качиха в колата. В края на краищата ваканцията се беше оказала великолепна.

22.

Следващите десет дни за Максин бяха кошмарни. Когато през август излезеше в отпуска, нямаше да я има цял месец, но това се отнасяше и за мнозина от пациентите ѝ. Повечето щяха да карат лятната ваканция заедно с родителите си. Имаше обаче няколко, които бяха доста зле, така че се налагаше да се занимава с тях по-обстойно, преди да ги прехвърли на Телма.

Двете жени обядваха заедно веднага след завръщането ѝ от почивката. Телма я попита за Чарлс. Беше го срещала два пъти и единственото мнение, което бе успяла да си състави за него, беше, че е много резервиран. Виждаше че веднъж Блейк и сподели, че двамата са различни като луната и слънцето.

— Не че в момента се налага да избираш — каза ѝ Телма, — но ако беше така, не съм сигурна кого би предпочела.

— Най-вероятно Чарлс. С него доста си приличаме. Блейк беше грешка на младостта — отговори веднага Максин, но след това размисли. — Не, това не е истина, а не е и честно. Докато бяхме млади, всичко си беше наред. Просто аз пораснах, а той — не. Затова и всичко се разпадна.

— Не се е разпаднало. В края на краищата имате три чудесни деца.

Телма имаше две и те също бяха прекрасни. Съпругът ѝ беше китаец от Хонконг, а децата им бяха с карамелена кожа и огромни, леко дръпнати очи. Бяха взели най-доброто и от двамата си родители. Момичето беше тийнейджър и модел, а Телма все разправяше, че синът им разбивал сърцата на всички момичета в училище. Сега се канеше да последва стъпките на майка си и да постъпи в Харвард есента, след което щеше да се ориентира към медицината. Съпругът ѝ също беше лекар, кардиолог и шеф на отделение в Университетската болница на Ню Йорк. Бракът им беше чудесен. От четири години Максин се опитваше да покани цялото семейство на вечеря, но засега не беше се получило, защото всички бяха прекалено заети.

— Чарлс ми изглежда много сериозен — отбеляза Телма и Максин се съгласи. — Такъв е, но това си има и мила страна. А е и много добър със Сам.

— Ами с останалите?

— Работи по въпроса. Дафни обаче е костелив орех.

— Опазил ни бог от момичета в пубертета — въздъхна Телма и завъртя очи. — Тази седмица Джена ме мрази. Всъщност, мрази ме вече две години. Понякога си мисля, че това ще трае вечно. През повечето време идея нямам къде точно греша аз, но що се отнася до нея, още щом отворя очи сутринта, и си го отнасям. Единственото нещо, по което няма забележки, са обувките ми. Носи ги всичките!

Максин се засмя. Проблемите ѝ с Дафни бяха от същото естество, въпреки че дъщеря ѝ беше с две години по-малка и все още не бе толкова самомнителна.

Упорито обаче се движеше към посоката, описана от Телма. Предстоеше тежък период.

— Между другото, как се оправя бавачката с бебето? — сети се внезапно Телма.

— Още плаче. Зелди казва, че според педиатъра нещата вървят към по-добро, но процесът ще е продължителен и труден. Купих на Чарлс тапи за уши за Саутхемптън. И аз ползвам такива. Само това помага. Зелда скоро ще оглушее, ако това дете най-сетне не спре да реве. — Каза го с обич към Зелда и се усмихна.

— Забавно звучи — отбеляза Телма и двете се засмяха.

Хубаво беше човек да излезе в почивка и да си отдъхне по време на обяда. На Максин не ѝ се случваше често — прекалено заета беше в кабинета си, за да се сеца за това, но Телма беше добра приятелка. Тя бе сред малцината психиатри, на които Максин се доверяваше и на които можеше да остави пациентите си.

Точно по план Максин излезе в отпуск на първи август и всички се отправиха към Саутхемптън в керван от автомобили. Тя, Чарлс и Зелда караха седани. Децата пътуваха с бавачката, тъй като нейната кола беше натъпкана със сватбени аксесоари. Чарлс шофираше добре поддържаното си беемве. Нищо не беше споменал, но Максин знаеше, че не би искал децата да са при него. Те обаче бяха доволни, че пътуват със Зелда, още повече, че единственото място, където Джими спеше и не плачеше, беше колата. Облекчението от тишината беше неописуемо.

На няколко пъти вече докато бебето тренираше белите си дробове в апартамента, Максин беше предлагала на бавачката да го вземе и да го разходи с колата из квартала. От време на време тя действително прилагаше този метод и той сработваше. Максин съжаляваше единствено, че няма начин това да трае по цяла нощ. Иначе беше много мило бебче със сладко личице. Трудно бе да изпита по-силна привързаност към него заради постоянния му рев, но през последната седмица като че ли беше започнал да се подобрява. Надежда все пак имаше. С малко повече късмет можеше да се успокои, докато дойдеше време Чарлс да се премести при тях след медения месец. Засега беше отложил преместването на дрехите си за тогава.

Още щом пристигнаха в къщата в Саутхемптън, Чарлс подреди нещата си в стаята. Максин му показва къде е дрешникът и подреди собствените си неща, които беше донесла от града. Старателно скри сватбената си рокля в гардероба на една от стаите за гости, а до нея окачи бледолилавата рокля на Дафни, която дъщеря ѝ все още не беше изпробвала. Засега продължаваше да се инати. Настояваше, че няма да присъства на сватбата и ще седи през цялото време в стаята си. След пътуването беше започнала малко да харесва Чарлс, но не до степен, в която да иска да го види женен за майка ѝ. Продължаваше да ѝ натяква, че прави грешка, защото той бил „тъп сухар“.

— Не е тъп, Дафни — въздъхна Максин. — Той е отговорен и солиден мъж.

— Не, не е — настоя дъщеря ѝ. — Скучен е и ти много добре го знаеш!

На Максин обаче никога не ѝ беше скучно с него. Той винаги се интересуваше от работата ѝ, като през повечето време говореха за медицина и точно това най-много им харесваше.

През първата седмица Максин трябваше да се справи с хиляди дребни детайли и да се среща с организаторите на сватбеното тържество. Почти всеки ден разговаряше с цветаря. Навсякъде щеше да е украсено с бели цветя, а в градината щяха да сложат красиво подрязани храсти с вплетени в тях орхидеи. Щеше да бъде семпло, елегантно и ненаатрапчиво официално. Точно както го искаше. На Чарлс не му се занимаваше с организацията и ѝ гласува пълно доверие по въпроса.

Щом паднеше мрак, двамата с Чарлс излизаха на вечеря или водеха децата на кино. През деня Дафни, Джак и Сам ходеха с приятелите си на плажа. Всичко вървеше по мед и масло, докато на втората седмица не се появи Блейк. Още в мига, в който го видя, Чарлс се стегна като айсберг.

Блейк влезе в къщата, за да види Максин и децата, и тя се възползва от появата му, за да му представи годеника си. Никога не беше виждала Чарлс толкова дръпнат и необщителен. Настръхваше всеки път щом Блейк заговореше, а бившият ѝ съпруг изобщо не се притесняваше от това и както винаги заразяваше всички наоколо с чара си. Блейк покани Чарлс на партия тенис в клуба, но годеникът ѝ ледено отклони предложението за огромно нейно огорчение. Блейк се опитваше да поддържа дружески и непринуден разговор, но Чарлс не понасяше да се намира в едно и също помещение с него и се заяждаше безпричинно с Максин. Блейк беше наел за уикенда къща наблизо. Беше точно до плажа, с басейн. Чарлс намери постъпката му за възмутителна. Явно имаше чувството, че навлизат в територията му и сподели това с Максин.

— Не разбирам защо си толкова раздразнен — отговори му тя. — Той се държи много учтиво с теб.

Според нея Чарлс се държеше нелюбезно. В края на краищата той беше победителят — нали се женеше за него.

— А пък ти се държиш така, сякаш все още сте женени — възнегодува Чарлс.

— Не е вярно! — стъписа се Максин от думите му. — Това, дето го каза, е пълна глупост.

— Ами постоянно висиш на врата му и го целуваш, а той не може да си държи ръцете далеч от теб.

Очевидно Чарлс беше ядосан, но сега вече се ядоса и тя. Обвиненията му просто не бяха истина. Тя и Блейк бяха привързани един към друг, но нищо повече. И така беше от години.

— Това, което казваш, е отвратително! Той се държи с мен като със сестра. Освен това положи неистови усилия, за да говори с теб, само че ти едва успя да обелиш две думи в негово присъствие. Блейк ни урежда подготвителната вечеря, така че ти поне можеш да се постараяш да се държиш по-любезно. Съвсем малко усилие ще ти е нужно! Все едно, че не бяхме две седмици на онази яхта.

— Нямах това предвид. Ти също ме насилваш. Много добре знаеш какво мисля за подготвителната вечеря. Никога не съм искал да има такава.

— Да, ама прекара великолепно на яхтата, нали?

— Така беше — призна той, — но се чудя дали ти е минавало през ума какво ми е било да правя любов с годеницата си на леглото, в което е спала с бившия си съпруг. Разбиранията ти са малко необичайни, Максин.

— О, за бога, недей да бъдеш такъв... Това е просто легло. Не е като да е спял заедно с нас в него.

— А, защо, като нищо и това можеше да направи — възрази Чарлс и изхвърча от стаята.

Същата вечер си събра багажа и на сутринта замина за Върмонт. Каза само, че ще се върне навреме за сватбата.

Началото беше великолепно, няма що! В продължение на два дни дори не си вдигаше телефона, с което нарани чувствата на Максин, а когато най-сетне се чуха, не счете за нужно да се извини за избухването си. Говореше сдържано и хладно. Максин не приемаше обвиненията му, а Чарлс не понасяше Блейк да се мотае наоколо и постоянно да влиза и излиза от къщата. Твърдеше, че бившият ѝ съпруг се държи все едно домът е още негов, а тя се ядоса и му заяви, че това изобщо не е вярно.

— Ей, къде е младоженецът? — запита Блейк, оглеждайки се наоколо на следващия ден.

— Замина за Върмонт — осведоми го тя.

— Еха! Май надушвам предбрачни вълнения! — подкачи я той и в отговор Максин изфуча.

— Не. Това, което надушваш, е, че ми писна да го гледам как се държи неадекватно!

Никога не криеше нищо от Блейк. С него можеше да си позволи да бъде честна, докато пред децата ѝ се налагаше да се сдържа. Беше им казала, че Чарлс се нуждае от малко спокойствие и тишина преди сватбата, при което Дафни демонстративно бе извъртяла очи към тавана. Дъщеря ѝ се радваше, че е заминал.

— От какво ти писна, Макс? На мен ми изглежда готин тип.

— Не разбирам как можеш да го кажеш. Вчера едва успя да обели две думи. На мен ми се стори грубо и му го казах. Най-малкото,

поне можеше да поговори с теб. Когато го покани да играете тенис, той направо те отрязва.

— Ами сигурно не му е много приятно, че бившият ти съпруг се мотае наоколо. Не всички са толкова широкоскроени като нас — каза й той с усмивка. — Нито пък са толкова откачени.

— Точно това каза и той. — Максин се усмихна. — Мисли ни за луди. А бебето на Зели направо му къса нервите.

За малко да добави „и децата ни също“, но реши да се въздържа да го сподели. Не й се искаше Блейк да се тревожи за това. Все още вярваше, че Чарлс и децата в края на краищата ще свикнат един с друг, а с времето — дори ще се харесат.

— Трябва да отбележа, че бебето на Зели наистина е малко шумничко — ухили се Блейк. — Мислиш ли, че някога ще открие копчето за намаляване на звука на това дете? Майка му сигурно здравата се е друсала с наркотици.

— Моля те, не позволявай Зелда да чуе какви ги говориш. Освен това състоянието му се подобрява. Просто трябва да мине време.

— Наистина не мога да виня Чарлс — откровено сподели Блейк. — Ами ти? Хвана ли те вече предбрачната треска? — под разни я той, а тя го побутна лекичко.

Приличаха на деца, които си играят в пясъчник.

— Престани! Просто съм ядосана. Никакви предбрачни трески нямам.

— А трябва! — подвикна Дафни през рамо, докато минаваше покрай тях.

— И ти престани! — извика Максин след нея, след което поклати глава. — Трудно дете. Каза ли им най-сетне за плановете си за сиропиталището?

— Мислех тази вечер да го направя. Надявам се, че ще решат, че е „яко“ и няма да ме съдят. Явно напоследък всеки тук си има собствено мнение. Джак току-що заяви, че панталоните ми били прекалено къси, косата — твърде дълга, и като цяло изобщо не съм бил във форма. Не знам, може и да е прав, но не ми стана приятно да го чуя.

В това време се появи Сам и го изгледа критично.

— На мен ми изглеждаш супер, татко — заяви одобрението си малкият.

— Благодаря, Сам. — Блейк го прегърна и детето засия.

— Искаш ли да дойдеш тази вечер с нас на пица? — запита той Максин.

— Разбира се. Ще ми е приятно.

И без това нямаше какво друго да прави. Харесваше ѝ разни хора да влизат и излизат от къщата в Саутхемптън и се радваше, че Блейк е наблизко. Срамота беше, че Чарлс не може да се успокои и да започне да се наслаждава на обстановката. Когато си тръгваше, ѝ сподели, че всичко е прекалено объркано за него. Оприличи дома ѝ на цирк и това изобщо не беше комплимент. На няколко пъти ѝ идваше да го удуши, особено сега, преди сватбата. Всичките предсватбени приготовления и детайли бяха извадили наяве най-лошото и от двамата. Обичайното ѝ спокойствие се бе изпарило и смяташе, че е много неспортсменско от страна на Чарлс да хукне обиден към Върмонт в мига, в който Блейк се появи. Колкото до Блейк, той се беше държал учтиво с годеника ѝ. За Максин беше очевидно, че Чарлс проявява класически комплекс за малоценност. Надяваше се скоро да му мине.

Същата вечер Блейк ги заведе на вечеря и докато се хранеха, точно както беше го замислил, им разказа за мароканското сиропиталище. Първоначално се изненадаха, но след това осъзнаха благородната постъпка на баща си и му казаха колко се гордеят с него. Максин пък се гордееше с тях, задето разбират с какво се е захванал.

— Ще можем ли да отидем да видим, татко? — запита Сам с интерес.

— Разбира се. Някой път можем заедно да отидем до Маракеш. Строежът още не е напълно завършен, но когато всичко е готово, ще взема и трима ви с мен.

Блейк бе на мнение, че децата трябва да го видят. Сиропиталището беше пълната противоположност на безопасния им щастлив малък свят и той чувстваше, че така им прави добро.

След това им разказа колко страхотна е била майка им, когато бе дошла в Мароко, за да му помага. Обясни им какво са правила и какво са видели. Децата слушаха заинтригувани. А след това, сякаш от нищото, Дафни го запита какво е станало с Арабела.

— Изгоних я — простичко отговори той.

Не им трябваше да знаят останалото.

— Просто ей така?! — ахна Джак.

Блейк кимна и сплете пръсти.

— Просто ей така, да. Казах й: „Вън оттук, злобно създание!“, и тя си тръгна. Като по магия. Изчезна!

Докато обясняваше, изглеждаше доста тайнствен и това накара всички да се разсмеят, включително и него самия.

Според Максин той се чувстваше по-добре след всичко случило се. Бързо се бе възстановил. Типично за него. Чувствата към жените в живота му никога не се задълбочаваха особено, въпреки че случаят с Арабела беше по-различен. Но развързката беше доста грозна, особено след сцената в леглото, която Блейк й бе описал. Знаеше, че никога не би казал на децата истината, а и не трябваше да го прави. Одобрени начина, по който им поднесе историята.

— Радвам се! — заяви победоносно Дафни.

— Надявам се, че си доволна — отговори баща й. — В Аспен се държа с нея като малко чудовище.

— Не е вярно — защити се дъщеря му.

— Вярно е! — извикаха в един глас Сам, Джак и Блейк, и всички на масата се разсмяха, включително и Дафни.

— Добре де, може и да е било така, но никак не я харесвах.

— Не знам защо. Тя се държа мило с теб — отбеляза Блейк.

— Не беше искрена. Точно както Чарлс е мил с нас. В действителност не е такъв.

Коментарът й шокира Максин.

— Как можеш да говориш така, Дафи! Искрен е, просто е резервиран.

— Не е искрен! Мрази ни. Иска само теб.

— Добре де, нормално е — намеси се Блейк. — Влюбен е в майка ви. Не би искал постоянно да сте около него.

— Той изобщо не ни иска около себе си. Кажи му! — сопна се Дафни на майка си.

Максин не можа да не си спомни за предложението му за пансиона. Удивителни инстинкти имаха децата и тя реши да не продължава спора.

— И Арабела не ни искаше. Не разбирам защо с мама не вземете да се ожените отново. Двамата заедно сте много по-добра двойка, отколкото с всеки друг, с когото излизате. И двамата се държите ужасно тъпо.

— Благодаря, Дафни — отвърна ѝ с усмивка Блейк от името на двамата. — Понякога ми се случва да излизам с някои наистина свестни хора.

— Не е вярно. Всичките ти приятелки са тъпи глезли — обяви Дафни и отново разсмя всички. — Мама пък излиза с някакъв сухар.

— Това е заради мен — весело заяви баща ѝ. — Тя мисли, че не съм достатъчно пораснал и затова излиза със зрели мъже, които нямат нищо общо с мен. Нали така, Макс?

Максин се престори на озадачена от думите му и не отговори.

— Освен това на нас двамата с майка ви така ни харесва — продължи Блейк. — Сега сме добри приятели. Не се караме. Можем да излизаме заедно с вас. Да излизам с моите глезли, а тя — със скучния си сухар. Какво по-хубаво от това?

— Да се ожените отново! — отговори веднага Дафни.

— Няма как да стане — бързо отвърна Максин. — Другата седмица се омъжвам за Чарлс.

— А аз организирам подготвителната вечеря — добави Блейк, за да смени темата.

Разговорът започна да става прекалено тежък, въпреки че Максин смяташе за нормално децата да искат родителите им да се съберат отново и знаеше, че бракът с друг партньор разбива надеждите им.

— Вечерята ще бъде много забавна — продължи Блейк, за да наруши неловкото мълчание след коментара на Дафни и отговора на Максин. — Подготвил съм изненада.

— Ще изскочиш от тортата ли? — попита невинно Сам, при което всички отново избухнаха в неудържим смях.

— На Чарлс това наистина ще му хареса! — извика сподавено Максин, като се държеше за стомаха, без да може да спре да се смее.

— Да, това наистина е идея. Не бях си помислил за подобен вариант — призна с усмивка Блейк, след което предложи да отидат в къщата, която беше наел, и да поплуват след вечеря.

Предложението се хареса на всички. Взеха си банските и отидоха в къщата на Блейк. Забавляваха се много и накрая децата решиха да прекарат нощта при баща си. Той покани и Максин да остане.

— Не бих имала нищо против — честно призна тя, — но ако Чарлс разбере, ще ме убие. По-добре да се прибера вкъщи.

Остави децата при Блейк и шофира по краткия път до дома си. Вечерта беше минала много приятно, а съобщението за сиропиталището бе пожънало голям успех. Максин нямаше търпение да види отново децата и да разбере има ли някакъв ефект вследствие на преживяната изненада.

През остатъка от седмицата Блейк постоянно идваше при нея и Максин установи, че е по-добре Чарлс да не е тук. Рядко се обаждаше от Върмонт, а и тя не го потърси. Реши, че ще е по-добре да го остави да се успокои. Той така или иначе щеше да се появи. Сватбата беше само след няколко дни.

В деня преди подготвителната вечеря Чарлс наистина се появи, както бе обещал. Влезе просто ей така, сякаш беше ходил до магазина за хляб. Целуна Максин, отиде в спалнята и си остави багажа. Когато по-късно следобед видя Блейк в къщата, се държа цивилизовано за всеобща изненада и облекчение на бъдещата си съпруга. Когато Дафни много елегантно дръпна баща си настрани и му прошепна, че Чарлс изглежда така, сякаш е глътнал бастун, Блейк я помоли да не го споделя с майка си. След това се смя сам, докато шофираше към клуба, за да провери подготовката за подготвителната вечеря. Казаното от Дафни беше истина, но Чарлс наистина изглеждаше доста по-спокоен. Блейк можеше единствено да се надява, че Максин ще е щастлива с избора си. Желаше й всичко най-добро.

23.

Максин си беше купила нова рокля и за подготвителната вечеря. Когато Чарлс я видя с нея, подсвирна. Роклята беше ефирна, златиста, без презрамки и се увиваше около нея като саронг. В нея тя приличаше на Грейс Кели на младини. Беше обула и златисти сандали на висок ток. Блейк беше решил, че на официалната вечеря мъжете задължително ще носят смокинги.

Чарлс изглеждаше много елегантен в едноредното си черно сако. На партито Блейк беше облякъл бял смокинг и маркови кожени обувки. Максин обаче веднага забеляза, че не си беше обул чорапи. Познаваше го добре и не се изненада. Много мъже в Саутхемптън съблюдаваха подобен стил. Такава беше местната мода, но Чарлс си бе сложил чорапи. Блейк изглеждаше впечатляващо добре с черната си коса и загорелия тен, но и Чарлс не му отстъпваше. И двамата бяха хубави мъже, дума да няма. Максин направо приличаше на ангел с дългата си руса коса и бледозлатиста рокля. Щом я видя, Блейк заяви, че ѝ липсват единствено криле.

Бившият ѝ съпруг бе поканил около стотина души от списъка на Максин и още десетина от собствените си приятели. Имаше и бенд, който свиреше всичко от биг-бенд музика до суинг. Всички гости бяха във великолепно настроение. Шампанското се лееше като вода. Максин видя Дафни да си взема чаша и ѝ направи знак да се ограничи до една, а дъщеря ѝ кимна в знак на съгласие. Все пак майка ѝ бе решена да я държи под око.

Беше ѝ забавно да е сред приятелите си. Запозна Чарлс с тези от тях, които не познаваше. Родителите ѝ също бяха там. Майка ѝ носеше бледосиня вечерна рокля и джемпър, а баща ѝ — бял вечерен костюм като Блейк. Всички изглеждаха страхотно.

Няколко минути преди вечерята баща ѝ се спря да поговори с Чарлс и го разпита как е минало пътешествието с яхтата, тъй като оттогава не бяха се виждали.

— Страшна яхта, а? — добронамерено каза той, а Чарлс се съгласи и добави, че са прекарвали чудесно. Всъщност обратното би било странно.

Чарлс откри дансинга, като покани Максин на танц. Двамата изглеждаха щастливи и спокойни, притиснати един в друг. Бяха много хубава двойка, а партито беше чудесно. Блейк бе декорирал клуба с безброй бели рози и феерични златисти хартиени фенери.

Откри вечерята с духовита реч и разказа няколко много забавни случки с Максин, които докараха всички до неистов смях, включително и нея самата. Чарлс изтърпя стоически изпитанието. Не му харесваше, че Блейк я познава по-добре от него самия и че заедно са имали толкова забавни преживявания. След това Блейк им пожела всичко най-добро и изрази надежда, че Чарлс ще направи Максин щастлива, отколкото той е успял. Мигът беше направо прочувствен и Максин се просълзи. След това Чарлс вдигна тост в чест на великодушния им домакин и обеща, че ще се постарее да направи Максин щастлива. Всички бяха трогнати.

После, докато сервираха вечерята, Блейк покани Максин на танц и двамата се понесоха по дансинга като Фред Астер и Джинджър Роджърс. Винаги бяха танцували впечатляващо заедно.

— Много мили неща каза — рече тя. — Бях щастлива с теб, Блейк. Просто не те виждах достатъчно често и никога не знаех къде си. Ти просто премина в друга категория, когато направи всичките онези пари.

— Не съм преминал в друга категория, Макс — възрази той. — Още не съм дорасъл за теб. А в онези дни не бях достоен дори да си връзвам обувките. Мисля, че го съзнавах и това ме плашеше. Ти беше много по-разумна от мен, много по-мъдра за всичко. Винаги внимаваше за важните неща, като децата ни например.

— О, и ти също — отговори тя. — Просто държахме на различни неща. Аз исках да работя, а ти — да се забавляваш.

— Виж докъде я докарах. Според Дафни съм заобиколен от тъпи глезли.

При тези думи и двамата се разсмяха. Но в този момент се появи Чарлс и я придърпа в прегръдките си.

— На какво се смеехте? — подозрително попита той. — Изглеждахте сякаш си прекарвате чудесно.

— Смяхме се на нещо, което Дафни каза за него — че е заобиколен от глезли.

— Странни коментари си позволява да отправя към баща си — заяви той с очевидно неодобрение.

— Но е истина — усмихна се Максин.

Танцът завърши и се върнаха на местата си. Изпита чувството, че Чарлс няма особено желание да танцува с нея, а просто иска да я отдалечи от Блейк.

Той от своя страна беше организирал вечерята перфектно. Всичките ѝ любими хора бяха настанени на масата ѝ заедно с Чарлс, а най-добрите приятели на Блейк седяха при него. Беше без дама и седеше от лявата страна на майката на Максин, което не бе неуместно в случая. Чарлс също го отбеляза. Забелязваше всичко и цяла вечер като че ли ги дебнеше. Така и не свали погледа си от тях. Изглеждаше доста притеснен. Не показва признаци на нервност единствено когато Максин танцува с Джак и със Сам.

Танците продължиха до полунощ. След вечерята небето се озари от фойерверки. Блейк беше организирал шоуто за тях двамата и Максин запляска с ръце като дете от възторг. Обичаше фойерверките и Блейк го знаеше. Вечерта мина прекрасно и последните гости си тръгнаха към един след полунощ. По нейно настояване Чарлс щеше да ношува в хотел. В последния момент родителите ѝ също решиха да се настанят в хотела вместо при нея. Максин изтанцува един последен танц с Блейк и му благодари за илюминациите, които беше харесала толкова много. Помоли го, ако няма нищо против, да откара децата и Зелда у дома. Тя самата бе решила да остави Чарлс в хотела, където щеше да преспи, за да не я види сутринта преди сватбата. Блейк обеща да върне всички къщи до половин час.

Когато танцът свърши, тя отиде при Чарлс и двамата се оттеглиха.

Сватбата щеше да се състои на следващия ден по обяд. Всички бяха единодушни, че предхождащата я вечеря е вдигнала летвата много високо. Двамата с Чарлс говориха за това, докато пътуваха към хотела и той се оплака, че трябва да спи сам. Традицията му се струваше глупава. Предпочиташе да остане в къщата, но Максин настоя. Той я целуна за лека нощ, което ѝ напомни защо се омъжваше за него. Обичаше го, въпреки приказките на Дафни, че бил „сухар“.

Следващата вечер щяха да отлетят за Париж, след което щяха да си направят пътешествие по долината на Лоара. За Максин това беше перфектният меден месец.

— Ще ми липсваш тази нощ — прошепна той с дрезгав глас и тя го целуна.

— И ти ще ми липсваш, скъпи — засмя се Максин. Беше изпила немалко шампанско по време на купона. — Само десет минути след като те видя отново, ще бъда госпожа Уест — каза му тя и го изгледа многозначително.

Вечерта наистина беше прекрасна.

— Нямам търпение — отвърна Чарлс и я целуна за довиждане.

Слезе неохотно от колата, помахаша ѝ, а тя потегли към къщи.

Когато се прибра, влезе в дневната и си сипа нова чаша шампанско.

След няколко минути чу колата на Блейк, който докарваше Зелда и децата. Зелда беше оставила Джими в къщата заедно с гледачка, която си тръгна, щом се прибраха. Зелда веднага разпрати децата по леглата. Дафни, Джак и Сам бяха изтощени, така че пожелаха набързо лека нощ на родителите си и изчезнаха.

Максин и Блейк седнаха на дивана да поговорят.

Блейк беше в добро настроение и му се стори, че Максин е леко пийнала. Той също си сипа чаша. Забавляваха се, докато си говореха за изминалата вечер. Блейк беше пил доста, но все още беше трезвен. Приличаше на филмова звезда във вечерния си костюм. И двамата изглеждаха страхотно. Вдигнаха наздравица с чаши шампанско.

— Великолепно парти — заяви Максин. Завъртя се в дневната със златистата си рокля и попадна право в прегръдките му. — Винаги правиш хубави партита. Това беше особено стилно, не мислиш ли?

— Мисля, че е по-добре да седнеш, преди да си паднала — смъмри я той.

— Не съм пияна — настоя тя, което беше ясен знак, че всъщност е.

Блейк харесваше Максин, когато бе леко пийнала. Тогава ставаше забавна и секси, но се случваше рядко, само че тази нощ беше специална.

— Мислиш ли, че ще съм щастлива с Чарлс? — попита го тя със сериозно изражение. Наложил ѝ се да направи голямо усилие, за да

успее да се фокусира.

— Надявам се, Макс — искрено отвърна Блейк.

Би могъл да каже точно обратното, но не го направи.

— Толкова е зрял, нали? Прилича на баща ми — каза Макс и леко кръстоса поглед, когато се опита да погледне бившия си съпруг.

Все така изглеждаше красива и той трябваше да си напомни да не се възползва от ситуацията. Нямаше да е честно. Не би направил нищо, с което да я нарани, особено тази нощ. Беше изтървал влака и го съзнаваше. От шампанското премина на водка, а на Максин сипа последното шампанско в къщата.

— Да, наистина прилича на баща ти — съгласи се той. — И двамата са лекари.

Вече и той се чувстваше пиан, но нямаше нищо против. Ако някога му се бе полагало да се напие, то това беше тази нощ.

— Аз също съм лекар — осведоми го тя и шумно изхълца. — Психиатър. Лекувам психични травми. Всъщност не ви ли срещнах наскоро в Мароко? — изсмя се гръмко на въпроса си и той се присъедини към нея.

— Изглеждахте различно в онези кубинки. Мисля, че повече ви харесвам на токчета, мадам.

При това признание Максин протегна крака, изгледа деликатните си златисти сандали и кимна в съгласие.

— И аз така. Кубинките ми правят пришки.

— Следващия път бъди на токчета — посъветва я той и отпи от водката.

— Така и ще направя. Обещавам — съгласи се тя и също отпи от шампанското си. — Имаме чудесни деца. Обожавам ги!

— И аз.

— Не мисля, че Чарлс обаче ги обича — намръщено добави тя.

— Е, и те не го обичат — отбеляза Блейк и двамата отново се разсмяха.

След това Максин се опита отново да го фокусира, като присви очи, сякаш го гледаше безкрайно отдалече.

— Добре де, защо все пак се разведохме? Помниш ли? Аз — не. Нещо лошо ли ми направи?

Вече и двамата бяха напълно пиани.

— Забравях да се прибирам вкъщи — тъжно се усмихна той.

— А, да, вярно. Сега си спомням. Много лошо. Аз наистина те харесвам... Всъщност, обичам те — довери му тя с мила усмивка и хлъцна.

— И аз те обичам — внимателно отвърна Блейк, но след това съвестта му проговори. — Може би трябва да си лягаш, Макс. Утре на сватбата ще бъдеш със зверски махмурлук. Шампанското винаги е в състояние да убие идващия ден.

— Каниш ме в леглото ти ли? — леко озадачено запита тя.

— Не. Ако го направя, утре Чарлс наистина ще се вкисне, а ти ще се чувстваш ужасно виновна. Наистина мисля, че трябва да си лягаш.

Максин допи последната си глътка шампанско и Блейк си даде сметка, че вече наистина е прекалено пияна. Последната чаша се бе оказала фатална и той също се чувстваше пиян. Виновна беше водката след дългата вечер, по време на която пи какво ли не, а може би вината бе на Макс, изглеждаща така ослепително в златистата си рокля. Въздействаше му като опиат. Винаги му действаше така, спомни си той изведнъж и се зачуди как е могъл да го забрави.

— Защо да си лягам толкова рано? — нацупи се тя.

— Защото, Пепеляшке, ще се превърнеш в тиква, ако не го направиш — нежно ѝ каза той, обгърна я с ръце и я вдигна от дивана. — А утре ще се омъжваш за прекрасния принц.

Блейк я понесе към спалнята.

— Не, няма. Ще се омъжвам за Чарлс, много добре си спомням. Но той не е прекрасният принц. Ти си този принц. Защо ще се омъжвам за него?

Тя внезапно се подразни, с което разсмя Блейк.

Той залитна и за малко да я изгърве, но се задържа. Максин беше лека като перце.

— Мисля, че се омъжваш за него, защото го обичаш — отговори той, докато я внасяше в спалнята.

Положи я внимателно на леглото, след което се изправи и я изгледа, поклащайки се леко насам-натам.

— О, чудесно! — закачливо заяви Максин. — Аз го обичам. И наистина ще се омъжвам за него. Той е лекар. — След което изгледа Блейк. — Мисля, че си твърде пиян, за да си ходиш вкъщи. А аз съм

твърде замаяна, за да те откарам до вас. — Забележително точно описание на ситуацията! — Най-добре остани тук.

Докато Максин му говореше, стаята се завъртя.

— Само ще полегна малко, колкото да се съвзема, ако нямаш нищо против. След това ще си тръгна. Не възразяваш, нали? — запитая той и легна до нея както си беше с вечерния костюм и обувките.

— Не възразявам изобщо — заяви тя. Обърна се към него и положи глава на гърдите му.

Все още беше със златната си рокля и златните обувки.

— Сладки сънища — прошепна тя, затвори очи и потъна в сън.

— Така се казва нашата яхта — промълви Блейк със затворени очи и заспа дълбоко.

24.

На следващата сутрин телефонът в къщата на Максин не спря да звъни. Беше вече десет, а той звънеше и звънеше, но никой не вдигаше. Все още всички спяха. Най-накрая Сам го чу и стана от леглото, за да вдигне. В къщата не се чуваше никакъв шум.

— Ало? — обади се той.

Още беше по пижама и се прозяваше. Всички си бяха легнали късно и беше уморен. Не знаеше къде са другите. Знаеше само, че Дафни пи твърде много шампанско предната вечер и когато се прибра вкъщи, повърна, но беше обещал да не я издава.

— Здравсти, Сам. — Беше Чарлс. Звучеше напълно буден. — Може ли да говоря с майка ти, ако обичаш? Искам само да я поздравя. Знаем, че сигурно е много заета преди сватбата. — Максин му беше казала, че ще идват да ѝ правят прическата и грима и бе убеден, че в момента в къщата е лудница. — Можеш ли да я извикаш? Ще ѝ отнема само минута — помоли той.

Сам остави слушалката и затопурка с босите си крачета към спалнята на майка си. Погледна през отворената врата и видя родителите си да спят както са си с дрехите. Баща му хъркаше. Не му се искаше да ги буди, така че се върна при телефона и отново вдигна слушалката.

— Те още спят — решително обяви той.

— Те?

Чарлс знаеше, че другият няма как да е Сам, защото разговаряше с него. Така че с кого спеше тя и то в този час, в сватбения им ден? Не можеше да намери обяснение.

— Татко е при нея. Хърка. Ще ѝ кажа, че си се обадил, когато се събуди.

Разговорът отсреща рязко прекъсна, преди Сам да успее да затвори. Той отново се качи в спалнята си. След като още никой не беше станал, реши, че няма причина да започне да се облича. Пусна си телевизора и за пръв път не чуваше дори бебето на Зели.

Фризьорката и гримьорната дойдоха точно в десет и половина. Зелда ги пусна и щом видя кое време е станало, отиде да събуди Максин. Изненада се, като видя Блейк да спи до нея. И двамата бяха с дрехите си от снощи. Сигурно бяха прекалили с алкохола. Бавачката внимателно побутна Максин по рамото и след няколко опита успя да я събуди. Макс я изгледа и простена. Веднага затвори очи и стисна главата си и с две ръце. Блейк все още спеше до нея и хъркаше като булдог.

— Божичко... — измърмори Максин и стисна очи, за да ги предпази от светлината. — Боже мой... Ще умра.

— Мисля, че причината е по-скоро в шампанското — прошепна Зелда, опитвайки се да не се разсмее.

— Стига, моля те! — сопна се Максин с все още стиснати клепачи.

— В доста лоша форма си. Фризьорката и гримьорката дойдоха. Какво да им кажа?

— Нямам нужда от фризьори — заяви Максим и се опита да седне. — Трябва ми мозъчен хирург... Божичко! — добави тя, щом видя Блейк. — Той пък какво прави тук?

След това си спомни и изгледа Зелда озадачено.

— Мисля, че всичко е наред. И двамата сте облечени — успокои я тя.

Максин го разтърси, за да го събуди. Той се изправи и изстена точно като нея.

— Може да е епидемия от мозъчни възпаления — предположи Зелда и ги изгледа усмихната, докато Блейк се опитваше да отвори очи.

— Бях отвлечен. Здравсти, Зели. Как така бебето не реве?

— Мисля, че се е уморил. Какво да ви донеса?

— Лекар — изпъшка Максин. — Не! Дори не си го помисляй! Ако Чарлс ни види, ще ме убие.

— Не му трябва да научава — каза Зелда. — Това не му влиза в работата. Още не си му жена.

— И никога няма да бъда, ако чуе за това — изохка Максин.

Блейк си помисли, че идеята не е лоша. Стана, изпробва омекналите си крака, оправи вратовръзката си и нестабилно се заклатушка към вратата.

— Тръгвам си! — заяви той така, сякаш е направил някакво революционно откритие.

— Когато се прибереш, пий много кафе — посъветва го Зелда. И двамата страдаха от най-лошия махмурлук, който някога беше виждала. — Колко изпи всъщност? — запита тя Максин, когато входната врата се затвори след Блейк.

— Много. Шампанското винаги ме убива — отговори Максин и изпълзя от леглото точно когато в спалнята влезе Сам.

— Къде е татко? — запита той и я погледна.

Изглеждаше много по-зле от Дафни, която също не беше в цветущо състояние.

— Отиде си вкъщи — обясни майка му и тръгна внимателно из стаята, борейки се с фойерверките, които се взривяваха в главата ѝ, само дете не бяха толкова хубави като снощните.

— Чарлс се обади — обяви Сам.

Майка му се закова на място и го изгледа ужасено.

— Какво му каза? — дрезгаво попита тя.

— Казах му, че спиш.

Максин затвори очи с облекчение. Не посмя да попита сина си дали е споменал за баща си.

— Каза, че ти се обажда само за да те поздрави. Щели сте да се видите на сватбата. Нещо такова каза.

— Не мога да му се обадя. Много ми е зле. Ще разбере, че снощи съм прекалила и ще се разтревожи.

— Да, ще се видите на сватбата — каза Зелда. — Изглеждаш ужасно. Трябва да те вкараме в ред. Вземи си душ, а аз ще ти направя кафе.

— Да... Добре...

Максин тутакси влезе под душа. Всичко я болеше, сякаш в тялото ѝ се забиваха хиляди стрели.

Докато се къпеше, Зелда хукна нагоре по стълбите, за да събуди децата. Дафни изглеждаше почти толкова зле, колкото и майка ѝ. Бавачката ѝ се скара, но обеща да не я издава. Джак скочи от леглото и хукна да закуси. Той поне беше добре. Благоразумно беше изпил само една чаша шампанско, а през остатъка от вечерта бе пил само сода, което в момента го спасяваше от участието на сестра му.

Зелда сипа две чаши кафе на Максин и я накара да наяде бърканите яйца, които ѝ беше приготвила, въпреки протестите ѝ. Разтвори два аспирина и ѝ ги даде, а фризьорката се зае с работата си направо в кухнята. Дори гримирането ѝ се струваше болезнено, а правенето на косата беше ад. Но нямаше какво да се направи. Не можеше да се появи с конска опашка и без грим на сватбата ги.

След половин час вече беше гримирана и изглеждаше по-добре. Чувстваше се кошмарно, но поне не ѝ личеше. Гримьорната си бе свършила работата превъзходно и лицето на младоженката меко сияеше на дневната светлина. Фризьорката ѝ направи семпъл френски кок, в който вплете перлички. Максин обаче едвам се движеше, а в очите ѝ се забиваха нажежени остриета всеки път щом срещнеха светлината.

— Зели, кълна се, умирам — простена тя и затвори очи.

— Ще се оправяш — увери я Зелда.

В това време Дафни слезе по стълбите бяла като платно, но с оправена коса и с гланц за устни — единствения грим, който ѝ беше позволено да носи. Максин се чувстваше прекалено зле, за да забележи, че дъщеря ѝ също не е добре. Сам деликатно мълчеше. Зелда — също.

В дванайсет без двајсет и трите деца бяха облечени. Зелда бе успяла да накара Дафни да си сложи лавандуловата рокля, като я заплаши, че в противен случай ще я издаде, че снощи се е напила. Заплахата свърши работа. След това бавачката отиде да вземе роклята и обувките на Максин, която стоеше като окуцял кон наред кухнята със затворени очи.

Макс успя да си обуе обувките и остави Зелда да ѝ помогне да облече роклята. Бавачката затвори ципа, завърза шлейфа и децата ахнаха, като я видяха. Приличаше на приказна принцеса.

— Изглеждаш страхотно, мамо! — възхити се Дафни. Наистина го мислеше.

— Благодаря ти. Но се чувствам ужасно. Мисля, че имам грип.

— Ти и татко се напихте снощи — изкикоти се Сам и майка му го изгледа назидателно.

— Не казвай на никого за това. Особено на Чарлс.

— Обещавам.

Колите вече ги очакваха навън. Само след минута Зелда се появи в червена копринена рокля и елегантни черни обувки, с бебето на ръце. Джими махаше с ръчички, но не плачеше. Максин си помисли, че ако малкият се разплаче, главата ѝ ще гръмне и мълчаливо се помоли да остане спокоен. Щяха да се срещнат с родителите ѝ и с Блейк в църквата. Чарлс щеше да я чака пред олтара. Мисълта за църковната служба и сватбата я накараха да се почувства още по-зле.

Имаше отделна кола за Зелда и децата, и още една — за нея. Максин опря глава на облегалката и седя със затворени очи през целия път към църквата. Това беше най-жестокият махмурлук, който някога бе имала. Беше убедена, че Бог я наказва за дето Блейк бе прекарал нощта при нея. Не трябваше да става така. Но поне нищо не беше се случило.

Лимузината спря пред църквата в дванайсет без пет. Колата с децата беше точно зад нея. Бяха успели. Максин тръгна към притвора, където я очакваха родителите ѝ. Блейк трябваше да дойде и да вземе децата преди службата. В същия момент и той се помни. Изглеждаше по-зле и от нея. Максин му се усмихна измъчено, той също ѝ се усмихна в отговор и я целуна по челото.

— Изглеждаш великолепно, Макс. Но сигурно се чувстваш зле.

— Да, и ти също — зарадва се да го види тя.

— Съжалявам за снощи — прошепна той. — Не трябваше да те оставям да изпиеш толкова шампанско.

— Не се притеснявай, сама съм си виновни. Мисля, че исках да се напия.

Родителите ѝ слушаха разговора с интерес. В това време вратата се отвори и при тях влетя Чарлс. Изглежда всички с див блясък в очите, след което спря погледа си на Максин в сватбената ѝ рокля. Не би трябвало да я вижда. Трябваше да я чака пред олтара. Докато я гледеше, цветарят ѝ подаде букета и се опита да забодее малка орхидея на ревера на младоженеца, но той го избута.

— Била си снощи с него, нали? — извика той и посочи Блейк.

Тя стисна главата си с ръце.

— За бога, не крещи!

Чарлс погледна Блейк и разбра какъв махмурлук я мъчи. Никога не беше я виждал в такова състояние.

— Пихме шампанско и той заспа. Нищо не се е случило.

— Не вярвам на нито дума от това! — изглежда я гневно Чарлс. — Вие сте лунатици. Всичките! Държите се сякаш все още сте женени. Децата ви са зверчета. Бебета наркоманчета, яхти, разглезени красавици. Откачени сте. До един. Няма да се ожения за теб, Максин. И срещу пари не бих го сторил. Ама че семейство! И съм сигурен, че през цялото време си спала с него.

Максин избухна в сълзи, но преди да успее да му отговори, Блейк пристъпи напред, сграбчи Чарлс за реверите на костюма и го вдигна нагоре.

— Разговаряш с жена ми, тъп праволинеен кучи сине! А това са децата ми, които ти нарече зверчета! Нека ти кажа нещо, задник такъв. На бас, че тя няма да се омъжи за теб. Не си достатъчно добър дори да лъскаш обувките ѝ, така че веднага си разкарай задника оттук!

Вече бившият годеник на Максин се обърна и си тръгна, преди наистина да го е изхвърлил навън. Максин изглежда Блейк смразяващо.

— Чудесно! И какво ще правя сега?

— Искаше ли наистина да се омъжиш за него? — притесни се Блейк.

Тя поклати глава, което за малко не я уби.

— Не. Разбрах го снощи.

— И нито минута по-рано? — присви очи Блейк.

Децата се разкрещяха от щастие. За пръв път виждаха баща си в действие и им хареса как изгони Чарлс. Що се отнасяше до тях, всичко беше станало точно така, както тайно си бяха мечтали.

— Е, това беше интересно начало на деня — обади се Артър Конърс, като гледаше бившия си зет. — Какво предлагаш да правим сега?

Не изглеждаше да съжالياва, просто бе обезпокоен.

— Някой трябва да каже на гостите, че сватбата се отменя — сети се Максин и се строполи в едно свободно кресло.

Децата отново превъзбудено закоментираха, а Зелда се усмихна. Бебето не издаваше и звук. Изглежда му се спеше. Или може би просто и то не беше харесвало Чарлс.

— Срамота е да прахосаме такава прекрасна рокля — заяви Блейк и я изглежда. — А и цветята изглеждаха прекрасно, когато надникнах в църквата. Какво ще кажеш да направим така, че да влязат в употреба? — След това я погледна сериозно и ѝ прошепна толкова

тихо, че никой да не може да ги чуе: — Обещавам, този път ще се прибера вкъщи. Вече не съм такъв глупак, какъвто бях. Приключих с глезлите, Макс.

— Добре — отговори тя и го погледна невярващо в очите.

Разбра, че е искрен и този път наистина щеше да се прибере вкъщи. Може би дори щеше да остане. Все още си беше същият нехранимайко и точно затова го обичаше, но вече бе пораснал. Вече не очакваше от него да бъде някой друг, освен самия себе си, и беше разбрала, че го обича такъв, какъвто е. Двамата се допълваха чудесно.

— Макс? — разтърси я той.

Вече минаваше дванайсет и половина и гостите чакаха вече половин час на фона на сватбената музика.

— Да — прошепна в отговор тя.

Блейк я целуна. Това искаха да направят и двамата предната нощ, но трябваше да се появи Чарлс, за да ги събере отново. Чарлс беше всичко, което тя би трябвало да иска, но този, когото желаше и винаги бе желала, беше Блейк.

— Хайде тогава — каза той и се впусна в действие, забравил напълно махмурлука си.

Максин също вече се чувстваше по-добре.

— Джак, придружи баба си до пейката пред олтара. Сам, ти ще водиш Зели. Дафи, ти идваш с мен. Татко — Блейк погледна тъста си и двамата си размениха усмивки, — теб това устройва ли те?

Не че за някой от тях имаше значение, но не искаше Артър да се чувства изолиран.

— Щеше да си умре от скука с него — заяви баща ѝ и му се усмихна широко. — Сигурно и мен щеше да умори — добави той и Максин се засмя.

— Дай ни пет минути, след което двамата тръгнете към олтара.

Свещеникът вече ги очакваше и сигурно се чудеше какво става.

Тогава всички тръгнаха към вратата и гостите ги загледаха как вървят по пътеката между редовете. Познаха Блейк и се изненадаха, когато той и Дафни заеха местата си пред олтара, а след минута към тях се присъединиха Сам и Джак. Очевидно това щеше да е много либерална модерна сватба, в която бившият съпруг се канеше да вземе дейно участие. Гостите бяха впечатлени и леко учудени. Зели и майката на младоженката седнаха, а Блейк и децата застанаха пред

олтара и зачакаха Максин и баща ѝ да се появят по пътеката. Внезапно музиката се смени и се появи Максин. Тя тръгна право към Блейк, без да откъсва очи от него.

Баща ѝ до нея сияеше. Блейк и Максин се гледаха и виждаха като на филм всички онези години, които бяха споделили, доброто и лошото, всичко, събрано в този прекрасен миг.

Свещеникът ги наблюдаваше благо. Новият „стар“ младоженец се приближи към него и му обясни, че нямат разрешително.

— Тогава днес ще го направим за пред хората — прошепна му отчето. — Донесете разрешителното в понеделник и ще извършим церемонията в тесен кръг. Как ви се струва?

— Чудесно! Благодаря ви — отвърна му Блейк с искрена признателност, след което се обърна отново към младоженката.

Най-сетне беше стигнала олтара. Дватамата с Артър си стиснаха ръцете, бившият му и бъдещ тъст леко го потупа по рамото и му прошепна:

— Добре дошъл отново!

Блейк зае мястото си до Максин под погледите на децата. Те видяха, че родителите им са просълзени.

Свещеникът се обърна към тях тържествено.

— Скъпи влюбени — започна той, — събрали сме се днес тук, за да съчетаем този мъж и тази жена, а както разбирам и както мога да предположа, те са били съчетани и преди, и при това с много плодотворен резултат. — Погледна децата с усмивка и продължи: — Искам да ви кажа, че когато аз извършвам бракосъчетание, то се оказва трайно, така че няма пак да се връщате тук обратно. — При тези думи той изгледа настойчиво Максин и Блейк, които не отделяха очи един от друг. — Добре тогава. Да започваме. Събрали сме се днес тук, за да съчетаем този мъж и тази жена...

Единственото, което Максин виждаше, беше Блейк, единственото, което той виждаше, бе тя, а единственото, което чуваха, беше шумът в главите им от снощното шампанско. И така чак докато си казаха „да“, целунаха се и тръгнаха обратно по пътеката под бурните ръкопляскания на всички присъстващи. Най-вече децата и свещеникът.

Това не беше сватбата, за която Максин и Блейк бяха дошли, но беше сватбата, която трябваше да се състои, тази, която им беше

отредена от съдбата. Това беше сватбата на двама души, които винаги се бяха обичали, макар да бяха извървели различни пътища към порастването и помъдряването. Това беше перфектният съюз между един чаровен нехранимайко и неговата преливаща от радост любима.

Баща ѝ им намигна, когато минаха покрай него по пътеката. Блейк му намигна на свой ред и Максин щастливо се разсмя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.